

சங்க இலக்கியங்களில் வழிபாட்டு முறைகள்

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் பகுதி நேர முனைவர்
(பிஎச்.டி.) பட்டத்திற்காக அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

மு. ராதிகா
(பதிவு எண்: P4522)

நெறியாளர்

முனைவர் அ. சாந்தி
இணைப்பேராசிரியர் & துறைத்தலைவர்,
முதுகலைத் தமிழ்த்துறை,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி,
மதுரை – 625 002.

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்

மதுரை – 625 021.

மார்ச் - 2021

முனைவர் அ. சாந்தி

இணைப்பேராசிரியர் & துறைத்தலைவர்,
முதுகலைத் தமிழ்த்துறை,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி,
மதுரை – 625 002.

நெறியாளர் சான்றிதழ்

“சங்க இலக்கியங்களில் வழிபாட்டு முறைகள்” என்னும் தலைப்பில் திருமதி மு. ராதிகா (P4522) அவர்கள் செய்துள்ள இவ்ஆய்வேடு, மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் பகுதி நேர முனைவர் (பிஎச்.டி.) பட்டத்திற்காக, எனது மேற்பார்வையில் தன்னியலாகச் செய்யப்பெற்றது என்றும், இவ்ஆய்வின் மீது வேறு எந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டமும் ஆய்வாளருக்கு அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் சான்றளிக்கின்றேன்.

இடம் : மதுரை

நாள் :

நெறியாளர்

(அ. சாந்தி)

மு. ராதிகா

(பதிவு எண்: P4522)

பகுதி நேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,

தமிழ்த்துறை,

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,

மதுரை – 625 021.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

“சங்க இலக்கியங்களில் வழிபாட்டு முறைகள்” என்னும் தலைப்பில் பகுதி நேர முனைவர் (பிஎச்.டி.) பட்டத்திற்காக மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் செய்யப்பட்ட இவ்ஆய்வு, முனைவர் **அ. சாந்தி** அவர்களை நெறியாளராகக் கொண்டு, எனது சொந்த முயற்சியில் உருவானதேயாகும். இதற்கு முன் வேறு எந்த ஆராய்ச்சிப்பட்டத்திற்கும் இவ்ஆய்வேடு அளிக்கப்படவில்லை என உறுதியளிக்கின்றேன்.

இடம் : மதுரை

நாள் :

ஆய்வாளர்

(மு. ராதிகா)

நெறியாளர் உறுதிக்கையொப்பம்

(முனைவர் அ. சாந்தி)

நன்றியுரை

“சங்க இலக்கியங்களில் வழிபாட்டு முறைகள்” என்னும் தலைப்பில் பகுதி நேர முனைவர் பட்டத்திற்காக ஆய்வு செய்ய அனுமதியளித்த மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகத்திற்கும், தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்.

எனது ஆய்வுக்கு நெறியாளராக இருந்தும், ஆய்வை நிகழ்த்த எல்லா வகையிலும் ஊக்குவித்தும், நெறிப்படுத்தியும், சிறந்த முறையில் வழிகாட்டியும், ஆய்வேடு சிறப்புற நன்முறையில் அமைய உதவி புரிந்த பேராசிரியர் **முனைவர் அ. சாந்தி** அவர்களுக்கு நன்றி கூற நான் என்றும் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

ஆய்விற்குத் தேவையான நூல்களை வழங்கி உதவிய மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக நூலகத்தாருக்கும், தமிழியற்புல நூலகத்தாருக்கும் மற்றும் எனது ஆய்விற்கு அவ்வப்போது கருத்துக்களை எடுத்துக்கூறி வழிகாட்டிய மேலூர் அரசு கலைக்கல்லூரிப் பேராசிரியர் **பா. சுபாஷ் போஸ்** அவர்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

நான் உயர்கல்வி பயிலக் காரணமாயிருந்த எனது பெற்றோர் **திரு. முருகேசன்-முனீஸ்வரி**, ஆய்வுக் காலங்களில் தேவையான உதவி புரிந்த உடன்பிறந்த சகோதரர் **திரு. மு. இராகுலன்**, அன்பு மகன் **M. திபேஷ்** மற்றும் **எனது குடும்பத்தார்** அனைவருக்கும் எனது நன்றியைக் காணிக்கையாக்குகிறேன். என்னுடன் பணியாற்றும் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்கள் அனைவருக்கும் என் நன்றிகள் பல.

ஆய்வேட்டினைத் தெளிவாகவும், நன்முறையிலும் கணிப்பொறி அச்சு செய்த **மு. மாடசாமி** அவர்களுக்கும் என் நன்றியினைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஆய்வாளர்
(மு. ராதிகா)

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகத்.	-	அகத்திணையியல்
அகம்.	-	அகநானூறு
உ.ஆ.	-	உரை ஆசிரியர்
ஐங்.	-	ஐங்குறுநூறு
எ.மே.	-	எடுத்தாண்ட மேற்கோள்
கலி.	-	கலித்தொகை
குறிஞ்சி.	-	குறிஞ்சிப்பாட்டு
குறுந்.	-	குறுந்தொகை
சிறுபாண்.	-	சிறுபாணாற்றுப்படை
சிலம்பு.	-	சிலப்பதிகாரம்
திருமுருகு.	-	திருமுருகாற்றுப்படை
தொல்.	-	தொல்காப்பியம்
தொ.ஆ.	-	தொகுப்பு ஆசிரியர்
நற்.	-	நற்றிணை
நெடு.	-	நெடுநல்வாடை
ப.	-	பக்கம்
பக்.	-	பக்கங்கள்
ப.ஆ.	-	பதிப்பு ஆசிரியர்
பட்டி.	-	பட்டினப்பாலை
பதி.	-	பதிற்றுப்பத்து
பரி.	-	பரிபாடல்
பா.எ.	-	பாடல் எண்
பா.வ.	-	பாடல் வரி
பு.பொ.வெ.	-	புறப்பொருள் வெண்பாமாலை
புறத்.	-	புறத்திணையியல்
புறம்.	-	புறநானூறு
பெரும்பாண்.	-	பெரும்பாணாற்றுப்படை

பொருந.	-	பொருநராற்றுப்படை
பொருள்.	-	பொருளதிகாரம்
மதுரை.	-	மதுரைக்காஞ்சி
மலைபடு.	-	மலைபடுகடாம்
மெய்.	-	மெய்ப்பாட்டியல்
மேலது.,	-	மேலே குறிப்பிட்டுள்ள நூல்
முல்லை.	-	முல்லைப்பாட்டு
மொ.பெ.ஆ.	-	மொழிபெயர்ப்பு ஆசிரியர்
திருமுரு.	-	திருமுருகாற்றுப்படை
வஞ்சி.	-	வஞ்சித்திணை
வாகை.	-	வாகைத்திணை
வெட்சி.	-	வெட்சித்திணை

பொருளடக்கம்

இயல்	தலைப்பு	பக்கம்
	முன்னுரை	1 – 9
1.	சங்க இலக்கிய அமைப்பும் வழிபாடு விளக்கமும்	10 – 60
2.	சங்க இலக்கியங்களில் இயற்கை வழிபாடுகள்	61 – 98
3.	சங்க இலக்கியங்களில் நடுகல் வழிபாடுகள்	99 – 128
4.	சங்க இலக்கியங்களில் முருகன் வழிபாடுகள்	129 – 176
5.	சங்க இலக்கியங்களில் பிற தெய்வ வழிபாடுகள்	177 – 210
	முடிவுரை	211 – 223
	துணைநூற்பட்டியல்	224 – 237

முன்னுரை

தமிழ் இலக்கியங்களில் காலத்தால் முற்பட்டவை சங்க இலக்கியமாகும். இவ்இலக்கியங்கள் பழங்காலத் தமிழர்களின் இலக்கிய அறிவு, பண்பாட்டு நெறி, ஒழுக்க நெறி போன்றவற்றைப் பறைசாற்றி நிற்கின்றன. இலக்கியம் எழுதப்பட்ட காலச்சூழலை நம் கண் முன்னே கொண்டு வந்து நிறுத்துகிறது. அவ்வகையில் சங்க கால மக்களின் வாழ்க்கை முறையினை சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்துக்காட்டி நிற்கின்றன. தமிழின் எவ்வித இலக்கியத்திற்கும் இல்லாத தனிச் சிறப்புகள் சங்க இலக்கியத்தில் மண்டிக் கிடக்கின்றன. அதனாலேயே அவை இன்னும்கூட ஈடு இணையற்ற செல்வங்களாகக் கருதிப் போற்றப்படுகின்றன. சங்கப் பாடல்களை தமிழ் இலக்கியப் பேழை, அழியாத பண்பாட்டுக் கருவூலம் எனலாம்.

அக்கால மக்களின் மணமுறை, பழக்க வழக்கங்கள், கல்வி, கலைகள் போன்றவற்றைப் போற்றி வளர்த்த விதம், நிமித்தம் பார்த்தல் போன்ற நம்பிக்கைகள், வெறியாடல், விழா எடுத்தல் முதலிய வழிபாட்டு முறைகள் போன்றவற்றை சங்கப்பாக்கள் விளக்கி நிற்கும். நட்பின் பெருமை, அறத்தின் மேன்மை, வாழ்தல் வேண்டிப் பொய் கூறாமை போன்ற நன்னெறிகள் உயர்த்தி மொழியப்பட்டுள்ளன. குறிக்கோள் வாழ்வை அடிப்படையாகக் கொண்ட சங்கப் பாடல்கள் தமிழரின் பண்பாட்டுக் கருவூலமாக இன்றும் திகழ்கின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பழமையும் முதன்மையும் சான்ற சங்க இலக்கியம் 2000 ஆண்டுகளாகக் கால வெள்ளத்தை நீந்தி நின்று நிலவும் சிறப்பு உடையவை; நிகரற்றவை; தனித்தன்மை உடையவை; ஏற்றம் மிக்கவை; எழிலுடையவை; அழிவில்லாதவை; அது காட்டும் காலமே தமிழர்களின்

பொற்காலம் எனலாம். சங்கச் சமுதாயம் பண்பாட்டிலும் நாகரிகத்திலும் மேம்பட்டு விளங்கியது. சிற்பம், ஓவியம் போன்ற கலைகள் வளர்ச்சி பெற்றிருந்தன. மக்கள் உடல்சார் வாழ்க்கையை விட உள்ளம்சார் வாழ்க்கைக்குச் சிறப்பிடம் தந்தனர். அதனால் அன்பு, அருள், வாய்மை, நட்பு போன்ற நற்பண்புகளைப் பெற்று விளங்கினர். உயர் நாகரிகம் தமிழர் நாகரிகமாகும். பல்திறச் சமயத்தினரும் தத்தம் கடவுளை வழிபட்டுள்ளனர். அவர்களுக்குள் போட்டியோ, பூசலோ இல்லை. ஒரு பக்கம் மரபினை ஒட்டி நிலத் தெய்வ வழிபாடுகள் நிகழ்ந்துகொண்டிருந்தன. மதமும் கொள்கையும் அவரவர் விருப்பம் போல் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன என்பதைக் காண முடிகிறது.

ஆய்வின் நோக்கம்

‘அறம், பொருள், இன்பம், வீடுபேறு’ என்னும் வாழ்வியல் உறுதிப்பொருள்களில், மக்கள் வாழ்க்கையில் அறத்தின் வழியே பொருளீட்டி இன்பத்தை அனுபவிக்கின்றனர். நீடித்து நிலைபெற்ற இன்பத்தின் வாயிலாகவே ‘வீடுபேறு’ என்னும் உயர்ந்த நிலையினைப் பெறுகின்றனர். அந்த உன்னதமான நிலையினை அடைவதற்கு இறை வழிபாடு உதவுகின்றது. ‘வழிபாடு’ என்பது இறைவனைப் பற்றுக்கொண்டு ஒழுகி, வாழ்க்கையில் மேம்பட்டவர்களாக உயர்ந்து விளங்க வழிகாட்டுவது. மனிதன் வாழ்வில் அறத்தின் வழிநின்று பின்பற்றும் ஒழுக்கமும் வழிபாடாகவே கருதப்படுகின்றது.

இறைவன் மீது நம்பிக்கை கொள்ளுதல், தவம் இயற்றுதல், கொல்லாமை, வாய்மை, பிறர்மனை நோக்காமை, தூய்மை, காலத்தை நன்முறையில் செலவிடுதல், உயர்ந்தோரை மதித்தல், தக்கன தகாதன பகுத்துணர்தல் இவை போன்ற செயல்பாடுகள் எல்லாமே வழிபாடாகவே கருதப்படுகின்றது. இதன்மூலம் மனிதர்கள் நல்ல பண்புள்ளவர்களாக வாழ வழி ஏற்படுகின்றது. மனிதனின் உள்ளமும், உடலும் தூய்மையோடு

மேம்பட்டு விளங்கவும், அன்போடு, அமைதியோடு வாழ வழிகளைக் கற்றுத் தருவதாகவும் விளங்குகின்றது. இவ்வுலகையும், இறையையும் ஒன்றாக இணைத்து தெய்வீக நெறியுடன் வாழ வழிகளைப் போதிக்கின்றது.

பழந்தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்த உயர்ந்த பண்பாடும் நாகரீகமும் மிக்க வாழ்க்கை முறையினைப் பற்றி நாம் சங்க இலக்கியங்கள் வாயிலாக அறிந்துகொள்கின்றோம். பழந்தமிழ் மக்கள் அன்போடும் பண்போடும் நாகரீகத்தோடும், வீரத்தோடும் முழுநிறை வாழ்க்கை வாழ்ந்தனர். அவர்கள் எதனை இறைவனாகக் கொண்டனர்? அதனை அவர்கள் எவ்வாறு வழிபட்டனர்? வாழ்வில் வீடுபேறு என்னும் உயர்ந்த நிலையினை அடைய அவர்கள் மேற்கொண்ட வழிபாட்டு முறைகள் என்னென்ன? என்பதனை சங்க இலக்கிய நூல்களான எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு வாயிலாக ஆய்வதே இவ்ஆய்வின் நோக்கமாகும்.

ஆய்வுத் தலைப்பு

சங்க இலக்கியங்கள் பண்டைத் தமிழரின் பழக்கவழக்கங்களையும், பண்பாடுகளையும், ஒழுக்க நெறிமுறைகளையும் சித்தரிக்கும் பெட்டகமாகும். இவ்இலக்கியங்கள் பொருள் எளிமையும் கருத்துத் தெளிவும் உள்ளுறைப் பொருளும், இறைச்சியும், பக்திப் பாடலின் தத்துவப் பொருண்மையும் இறைப் பெருமையும் கொண்டுள்ளன. இவ்விலக்கியத்தை இன்றைய சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப உணர்ந்து இலக்கிய இயல்பைப் புரிந்துகொள்வது தேவையாகின்றது. எனவே சங்க இலக்கியத்தை உள்ளும் புறமும் முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ளவும் பழந்தமிழரின் வழிபாட்டு முறைகளை அறிந்துகொள்ளவும் “சங்க இலக்கியங்களில் வழிபாட்டு முறைகள்” என்ற இத்தலைப்பு இவ்ஆய்வின் தலைப்பாக அமைகிறது.

ஆய்வுப் பயன்

மனிதர்களின் வாழ்வியல் சிக்கல்களுக்கு முக்கிய காரணம் வெகுளி, அகந்தை போன்ற தீய குணங்களே ஆகும். இத்தகைய குணங்கள் மனிதனிடம் இருக்கும்போது அவன் தீய எண்ணம் கொண்டவனாகவும், பிறருக்குத் துன்பம் செய்பவனாகவும் மாறுகிறான். அம்மனிதர்களிடம் உள்ள இந்த சிக்கலினால் குடும்பத்தில் மட்டும் அல்லாது சமூகத்திலும் மிகப்பெரிய இடையூறு ஏற்படுகிறது. இவ்வகையான தீய குணங்களை மனிதர்களிடமிருந்து புறந்தள்ளி பொறுமை, நிதானம் உள்ளவர்களாக 'வழிபாடு' மாற்றுகின்றது. எனவே மனிதர்கள் இறை உணர்வுடன் கூடிய ஒழுக்க நெறியுடன் வாழ்ந்தால் வாழ்க்கையில் உயர்ந்த நிலை ஏற்படும். அத்தகைய நிலை உருவாக நாம் என்ன செயல்களைச் செய்ய வேண்டும் என்பதை, மேம்பட்ட வாழ்க்கை வாழ்ந்த பழந்தமிழர்களின் வாழ்க்கையில் இருந்து நாம் அறிந்துகொள்ள முடியும்.

மனிதர்கள் அனைவரும் உயர்ந்த எண்ணத்துடன் வாழக் கற்றுக்கொள்ளும்போது இந்த சமூகமே மேம்பட்டு விளங்குகிறது. அமைதியான பண்பாடு மிக்க உயர்ந்த சிந்தனை கொண்ட மகிழ்ச்சியான வாழ்வை மனிதர்கள் பெற முடிகின்றது. பழந்தமிழர்கள் இறை வழிபாட்டின் பயனை நன்கு உணர்ந்திருந்ததன் காரணமாக வாழ்வின் பயனை உணர்ந்து மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்ததை சங்க இலக்கியம் நமக்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றது. அதனை இன்றைய தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்கு எடுத்துக்காட்டி பழந்தமிழர்களின் வழி நடக்கச் செய்ய இவ்வாய்வு பயன்படும். பழந்தமிழர்களின் 'இறை வழிபாட்டின் மூலம் மேம்பட்ட சமுதாயத்தை உருவாக்குவதே' இவ்வாய்வின் பயனாகும்.

கருதுகோள்

சங்க இலக்கியங்கள் உயர்ந்த கருத்துக்களைக் கொண்ட செவ்வியல் இலக்கியங்கள் ஆகும். அவ்விலக்கியங்களில் மனிதர்கள் எதனை இறையாக எண்ணி வழிபட்டனர், சங்க கால மக்கள் எந்த வழிபாட்டிற்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்தனர், எத்தகைய வழிபாட்டு முறைகளைப் பின்பற்றினர், இயற்கை வழிபாட்டிற்கு எவ்வகையான முக்கியத்துவம் தந்தனர், வழிபாடுகளுக்கு எம்முறையான மதிப்பினைத் தந்தனர் என்பதை ஆராய்ந்து உணர்வது இவ்ஆய்வின் கருதுகோள் ஆகும்.

ஆய்வு எல்லை

சங்க இலக்கியங்களான எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு நூல்கள் இவ்ஆய்விற்கு முதன்மை ஆதாரங்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன.

எட்டுத்தொகை நூல்கள்

பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ. நற்றிணை

(உ.ஆ.), நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பி. லிட்.,
சென்னை, 2011.

நாகராசன், வி. (உ.ஆ.), குறுந்தொகை,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பி. லிட்.,
சென்னை, 2011.

தட்சிணாமூர்த்தி, ஆ. ஐங்குறுநூறு,
(உ.ஆ.), நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பி. லிட்.,
சென்னை, 2011.

விசுவநாதன், அ. (உ.ஆ.), கலித்தொகை,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பி. லிட்.,
சென்னை, 2011.

செயபால், இரா. (உ.ஆ.), அகநானூறு,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பி. லிட்.,
சென்னை, 2011.

பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ. புறநானூறு,
(உ.ஆ.), நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பி. லிட்.,
சென்னை, 2011.

ஆலிஸ், அ. (உ.ஆ.), பதிற்றுப்பத்து,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பி. லிட்.,
சென்னை, 2011.

சுப்பிரமணியன், பெ. பரிபாடல்,
(உ.ஆ.) நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பி. லிட்.,
சென்னை, 2011.

பத்துப்பாட்டு நூல்கள்

மோகன், இரா. (உ.ஆ.), பத்துப்பாட்டு தொகுதி 1,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பி. லிட்.,
சென்னை, 2004.

நாகராசன், வி., பத்துப்பாட்டு தொகுதி 2,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பி. லிட்.,
சென்னை, 2011.

துணைமை ஆதாரங்களாகச் சங்க கால மக்களின் வழிபாட்டு முறைகள் தொடர்பான நூல்கள், வாழ்வியல் தொடர்பான நூல்கள், சங்க இலக்கியங்கள் பற்றிய ஆய்வேடுகள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள், அகராதிகள் ஆகியன இவ்ஆய்வுக்குத் துணைமை ஆதாரங்களாக அமைகின்றன.

ஆய்வு அணுகுமுறைகள்

சங்க இலக்கியப் பாடல்களைப் பகுத்து ஆராய்வதால் **பகுப்பாய்வு ஆய்வு அணுகுமுறையும்** (Analytical Method), மக்களின் வழிபாட்டு முறையைப் பற்றி ஆராய்வதால் **வரலாற்று முறை ஆய்வு அணுகுமுறையும்** (Historical Method), சங்க காலத் தமிழர்களின் வாழ்வியலை வெளிக்காட்டும் நிலையில் **விளக்கமுறை ஆய்வு அணுகுமுறையும்** (Descriptive Method), வழிபாட்டு முறைகளைப் பகுத்தும் தொகுத்தும் கூறுவதால் **சமூகவியல் ஆய்வு அணுகுமுறையும்** (Sociological Method), சில இடங்களில் வழிபாடுகளை ஒப்பிட்டு விளக்குவதால் **ஒப்பீட்டுமுறை ஆய்வு அணுகுமுறையும்** (Comparative Method) இந்த ஆய்வில் ஆய்வு அணுகுமுறைகளாகப் பின்பற்றப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வேட்டின் அமைப்பு

‘சங்க இலக்கியங்களில் வழிபாட்டு முறைகள்’ என்ற தலைப்பில் அமைந்துள்ள இந்த ஆய்வானது முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாக கீழ்க்காணும் ஐந்து இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன. அவை,

இயல் 1: சங்க இலக்கிய அமைப்பும் வழிபாடு விளக்கமும்

இயல் 2: சங்க இலக்கியங்களில் இயற்கை வழிபாடுகள்

இயல் 3: சங்க இலக்கியங்களில் நடுகல் வழிபாடுகள்

இயல் 4: சங்க இலக்கியங்களில் முருகன் வழிபாடுகள்

இயல் 5: சங்க இலக்கியங்களில் பிற தெய்வ வழிபாடுகள்

ஆகியனவாகும்.

‘முன்னுரை’ என்னும் பகுதியில், ஆய்வு நோக்கம், ஆய்வுத்தலைப்பு, ஆய்வுப் பயன், கருதுகோள், ஆய்வு எல்லை, ஆய்வு ஆதாரங்கள், ஆய்வு அணுகுமுறைகள், ஆய்வேட்டின் அமைப்பு ஆகியன விளக்கப்பட்டுள்ளன.

‘சங்க இலக்கிய அமைப்பும் வழிபாடு விளக்கமும்’ என்னும் முதல் இயலில், சங்க இலக்கியப் பாடுபொருள், பாடல் வைப்பு முறைகள், சங்க இலக்கியத்தின் திணைப் பாகுபாடுகளின் சிறப்புகள், அகம், புறம் அமைப்பு முறைகள், வழிபாடுகள் விளக்கம், வழிபாட்டின் தோற்றம், வளர்ச்சி, வழிபாடு மனிதனை உயர்ந்த பண்பாளன் ஆக்கும் விதம், மனித சமூகத்தில் வழிபாடு பெறுமிடம் ஆகியன விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன.

‘சங்க இலக்கியங்களில் இயற்கை வழிபாடுகள்’ என்னும் இரண்டாம் இயலில், ஐம்பூதங்கள் வழிபாடு, தாவரங்கள் மூலம் மர வழிபாடுகள், மலைகள் வழிபாடுகள், நீர்நிலைகள் வழிபாடுகள் என்பன இயற்கையை உயர்ந்த சக்தியாக எண்ணிப் போற்றி வழிபட்டு வந்ததையும், சங்க கால மக்கள் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கை வாழ்ந்த விதத்தை ஆராய்ந்து, அக்கால மக்கள் உயர்வான வாழ்க்கை வாழ்ந்ததையும் இவ்வியலில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

‘சங்க இலக்கியங்களில் நடுகல் வழிபாடுகள்’ என்னும் மூன்றாம் இயலில், நடுகல் தோற்றம், நடுகல் வழிபாடுகளுக்கு விளக்கம் தந்து, தன் நாட்டு மக்களைக் காக்கும் பொருட்டு தன் உயிரைத் துச்சமென எண்ணிப் போரிட்டு வீர மரணம் அடைந்த வீரர்களுக்கு, வீரர்கள் இறந்த இடத்திலோ, வாழ்ந்த இடத்திலோ அல்லது மக்கள் விரும்புகின்ற இடத்திலோ ‘நினைவுக்கல்’ எடுத்துக் கடவுளுக்கு இணையாக அவர்களை மதித்து சங்க கால மக்கள் வழிபாடு நிகழ்த்தியதைப் பற்றியும், சங்க காலத்தின் முதன்மையான வழிபாடே நடுகல் வழிபாடுதான் என்பதைப் பற்றியும், கரந்தைப் போருக்குப் பின் மக்களின் செயல்பாடுகள், வரம்

வேண்டி வழிபடுதல், நடுகல் வழிபாடு செய்தல், படையல் முறைகள், நம்பிக்கை முதலியன விரிவான முறையில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

‘சங்க இலக்கியங்களில் முருகன் வழிபாடுகள்’ என்னும் நான்காம் இயலில், தொல்காப்பியரால் ‘சேயோன்’ என்று அழைக்கப்படுபவனும், குறிஞ்சி நிலக் கடவுளாக மதிக்கப்படுபவனுமான முருகனை வழிபடும் செய்திகள், இயற்கையழகில் செவ்வேள் என்னும் முருக வழிபாடு, சங்க இலக்கியங்கள் முழுமையும் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன என்பதை எடுத்துக்கூறி, இன்றளவும் தொடரும் முருகனின் வழிபாட்டு முறைகளை முருகனின் ஆற்றல், வெற்றிச் சிறப்பு, தலச் சிறப்பு, நேர்த்திக்கடன், மகளிர் வேண்டி வழிபடும் முறை, வழிபாடு என்று வகைப்படுத்தி சங்க அகப்பாடல், புறப்பாடல்களில் எவ்வாறு கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றன என்பது இவ்வியலில் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

‘சங்க இலக்கியங்களில் பிற தெய்வ வழிபாடுகள்’ என்னும் ஐந்தாம் இயலில், சங்க இலக்கியங்களில் கொற்றவை வழிபாடு, முக்கண்ணன் வழிபாடு, திருமால் வழிபாடு, சிவன் வழிபாடு, முரசு வழிபாடு, வாள் வழிபாடு போன்றவை விளக்கப்படுகின்றன. திருமணத்தின் முன் செய்யப்படும் வழிபாட்டு முறைகள், புதிதாகக் கட்டும் மனைகளில் நிலைக்கதவு வைப்பதற்காகச் செய்யப்படும் வழிபாடு, திருமகள் வழிபாடு போன்ற வழிபாடுகளும் நம்பிக்கைகளும் ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்பு கொண்டுள்ளன என்பதை எடுத்துக்கூறி விளக்கப்படுகின்றன.

‘முடிவுரை’ என்னும் பகுதியில், ஒவ்வொரு இயலிலும் கண்டறியப்படும் முடிவுகள் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன. இதனைத் தொடர்ந்து இவ்ஆய்வுக்குப் பயன்பட்டுள்ள முதன்மை மற்றும் துணைமை நூல்கள் அகர வரிசையில் துணைநூற்பட்டியலாகத் தரப்பட்டுள்ளன.

சங்க இலக்கிய அமைப்பும் வழிபாடு விளக்கமும்

உலகத்தில் உள்ள மிகப் பழமையும் பல நூற்றாண்டுகளாகப் புகழோடு விளங்கிவரும் நகரங்களுள் மதுரையும் ஒன்று. அதைப்பற்றிப் பாடிய பழங்காலத்துப் புலவர் ஒருவர், “**வெள்ளத்தின் நீர் முற்றுகையிட்டு மதிலைத் தாக்கும் பகை அல்லாமல் போர் முற்றுகை ஒன்றும் அறியாத கோட்டை உடைய ஊர்**”¹ என்று பாடியிருக்கிறார். பாட்டுக்கு உரிய கற்பனையழகு இதில் கலந்திருந்த போதிலும், பல மாறுதல்களுக்கு இடையே தொன்றுதொட்டுத் தொடர்ந்துவரும் அமைதியான வாழ்வு உடையது என்ற உண்மைக் கருத்தும் பொதிந்துள்ளது. மதுரை நகரத்தைப்பற்றிக் கூறப்பட்ட இந்தச் சிறப்பு ஏறக்குறைய தமிழகத்தின் தொன்மையான நாகரிக வாழ்வுக்கும் பொருந்துவது என்று சொல்லலாம். இதை உணர்ந்தால், தமிழ் மொழி பல நூற்றாண்டுகளாகத் தொடர்ந்து அமைதியாக வளர்ந்துவரும் வளர்ச்சியைப் பற்றித் தெளிவு பெறலாம் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

‘ஆல்போல் தழைத்து அருகுபோல் வேருன்றி முங்கில்போல் முசியாமல் வாழும்’ தகைமை பெற்றது நம் தமிழ் மொழி. அதனால்தான் என்றும் உள தென்தமிழ் என்று கம்பர் போற்றுகிறார். முன்னைப் பழமைக்கும் பழமையாய் பின்னைப் புதுமைக்குப் புதுமையாய் தாய்த் தமிழ் விளங்குவதால் ‘உன் சீரிளமைத் தறம் வியந்து செயல் மறந்து வாழ்த்துதுமே’ என மனோன்மணியம் சுந்தரம்பிள்ளை வியக்கின்றார். பழம் மொழிகள் பலவற்றுள்ளும் உயர்ந்து உயர்தனிச் செம்மொழியாக, செம்மொழித் தமிழ் என்னும் பெயர் பெற்று பெருமையுடன் விளங்குகிறது. மொழி என்பது தொடர்புக் கருவி என்று மட்டும் பரவலாக எண்ணப்படுகிறது. இது தவறு. மொழியானது ஆன்மா வரை ஊடுருவிச் சென்று தங்குகிறது. ஒவ்வொரு மொழியிலும் அம்மொழிக்கு உரிய

இனத்தவரின் சிந்தனை வளங்கள், கலை, நாகரிகம், பண்பாடு, சமயம், அரசியல், வணிகம் முதலான வாழ்வியலின் அனைத்துக் கூறுகளும் பொதிந்து கிடக்கின்றன.

சங்க இலக்கியங்கள்

பழங்காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் வழங்கிவந்த தமிழ் மொழியில் தோன்றி வளர்ந்த இலக்கியங்களில் ஒரு பகுதி இன்று வரையில் காக்கப்பட்டு வருகிறது. அந்தப் பழைய தமிழ் இலக்கியம் சங்க இலக்கியம் என்ற பெயரால் குறிக்கப்படுகிறது. தொல்காப்பியனார் என்ற பழம்புலவர் ஒருவர் அன்றைய மொழியையும் நூல்களையும் ஆராய்ந்து தொல்காப்பியம் என்ற இலக்கண நூலை இயற்றியுள்ளார். சங்க இலக்கியம், தொல்காப்பியம் என்ற இரண்டுமே பழைய தமிழ்மொழி, தமிழ் இலக்கியம் பற்றி நாம் அறிய உதவுவனவாகும். இந்தியாவில் பேச்சுவழக்கில் உள்ள மொழிகளின் இலக்கியங்களுள் மிகப் பழமையானவை இவைகளே ஆகும்.

சங்க இலக்கிய காலம்

சங்க இலக்கியம் என்ற தொகுப்பில் உள்ள பாட்டுகளின் காலம் கி.மு. 500 முதல் கி.பி. 100 வரையில் என்று கூறுவர். தொல்காப்பியமும் ஏறக்குறைய அந்தக் காலத்தைச் சார்ந்தது எனலாம். ஆனால் தமிழ்மொழியும் தமிழிலக்கியமும் அவற்றிற்கும் முன்னமே வளர்ந்திருந்தவை என்பதில் ஐயம் இல்லை. ஒரு நாட்டில் எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளாக வாய்மொழி இலக்கியம் (Folk Literatur) மக்களிடையே வழங்கிய பிறகே, புலவர் சிலர் அவற்றில் சிலவற்றிற்கு எழுத்து வடிவம் தருவதும் உண்டு என்பதைக் காணலாம்.

தொகுப்பு நூல்

புலவர்கள் நாட்டில் மூலைமுடுக்குகளிலும் நகரங்களிலும் தோன்றி ஆங்காங்குப் பலவகைப் பாட்டுகளை இயற்றியிருந்தனர். அவை

பல்லாயிரக்கணக்கில் புலவர்களின் வீடுகளிலும் அரண்மனைகளிலும் இருந்தன. நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் சிதறுண்டு கிடந்த அவற்றில் பல, காலப்போக்கில் அழிந்தன. பனை ஓலையில் எழுதப்பட்டவை, சில தலைமுறைகளில் அழிந்துபோவது எளிது, அழிந்து மறைந்தவை போக, எஞ்சியிருந்த பாட்டுகளைக் காப்பது எவ்வாறு என்ற கவலை கி.பி. முதல் இரண்டாம் நூற்றாண்டுகளில் ஏற்பட்டது. அப்போது புலவர் சிலரும் புரவலர் சிலரும், முன்வந்து அவற்றில் சிறந்தவற்றை மட்டுமாவது காப்பாற்ற முயன்றார்கள், அவர்களின் நல்ல முயற்சியினால் தொகுக்கப்பட்டவைகள் எட்டுதொகை என்னும் தனித்தனிப் பாட்டுகளின் தொகைநூல்கள் எட்டும், பத்துப்பாட்டு என்னும் நீண்ட பாட்டுகளின் தொகைநூல் ஒன்றும் ஆக ஒன்பது நூல்கள் ஆகும். அவைகளே சங்க இலக்கியம் என்று கூறப்படுவனவாகும்.

சங்கம் என்ற பெயர்

சங்க இலக்கியம் என்ற பெயர் எப்படி அமைந்தது? சங்கம் என்பது அறிஞர் அறவோர் பலர் கூடி அமைக்கும் அமைப்பு. பிற்காலத்தில் (கி.பி. 4, 5ஆம் நூற்றாண்டில்) சமண சமயத்தைச் சார்ந்த துறவிகள் தமிழ்நாட்டில் சங்கம் ஏற்படுத்திக் கல்வித் தொண்டும் சமயத்தொண்டும் புரிந்தார்கள். அவர்களில் காலத்தில் சங்கங்கள் இருந்திருக்க வேண்டும் என்றும், பழைய பாட்டுகள் (எட்டுத்தொகை பத்துப்பாட்டின் பாட்டுகள் முதலியவை) அந்தச் சங்கங்களைச் சார்ந்த புலவர்களால் இயற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்றும் அறிஞர்கள் கருதினர். பழந்தமிழ் நாட்டில் மூன்று தமிழ்ச் சங்கங்கள் இருந்தன என்றும், மதுரையிலும் கபாடபுரத்திலும் இருந்த முதல் இரண்டு சங்கங்கள் மறைந்த பிறகு, மூன்றாம் தமிழ்ச்சங்கம் மதுரையில் பாண்டியர்களின் ஆதரவோடு அமைந்து நடந்தது என்றும் கருதப்பட்டது. மூன்றாம் தமிழ்ச்சங்கத்து நூல்களே எட்டுத்தொகையும் பத்துப்பாட்டும் என்று கருதி, அவற்றைச் சங்க இலக்கியம் என்று குறிப்பிடும் வழக்கம் ஏற்பட்டது. மதுரையில்

புலவர்கள் தமிழை ஆராய்ந்து வந்தார்கள் என்பதற்கும் பாண்டிய மன்னர்கள் அவர்களுக்கு ஊக்கமூட்டி ஆதரவு நல்கி வந்தார்கள் என்பதற்கும் பழையப் பாட்டுகளில் சான்றுகள் உள்ளன. பாண்டியர்களைப் போலவே சேர, சோழ மன்னர்களும் மற்றச் சிற்றரசர்களும் வள்ளல்களும் புலவர்களுக்கு ஆதரவு நல்கிவந்தார்கள் என்பதும் அப்பாட்டுகளால் அறிய முடிகிறது.

எட்டுத்தொகை நூல்கள்

சங்க இலக்கியங்கள் என்று கூறப்படும் எட்டுத்தொகையும் பத்துப்பாட்டும் பல செய்யுட்களின் தொகுப்புகளாகும். அத்தொகுப்பில் காணப்பெறும் பாடல்கள் ஒரே காலத்தில் பாடப்பெற்றவை அல்ல. பல புலவர்களால் நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளில் வெவ்வேறு காலத்தில் பாடப்பெற்றவையாகும். எண்ணற்ற பல பாடல்கள் அழிந்துவிட்டன. எஞ்சியவற்றையாவது காக்க வேண்டும் என்று முயற்சி தோன்றியது. பாடல்களைப் பாதுகாக்க முயன்ற புலவர்கள் அவற்றை ஒரு வரையறைக்குட்படுத்தி அடி நோக்கியும், பொருள் நோக்கியும் தொகுத்தனர். சங்க கால மக்களின் வாழ்வியல் நிலைகளை ஒவியம் போல எடுத்துரைக்க வல்லன எட்டுத்தொகை நூல்கள். சங்க கால மக்கள் வீரத்தையும் காதலையும் இரு கண்களாகப் போற்றினர். எட்டு நூல்களின் தொகுப்பே எட்டுத்தொகை எனப்படுகின்றது. இவற்றிற்கு எண்பெருந்தொகை எனவும் பெயர் உண்டு இவற்றின் பெயர்களை,

“நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை ஐங்குறுநூறு

ஓத்த பதிற்றுப்பத்து ஓங்குபரிபாடல் கற்றறிந்தார்

ஏத்தும் கலியொடு அகம் புறம் என்று

இத்திறத்த எட்டுத்தொகை”²

என்னும் பழம்பாடல் பகர்கின்றது.

எட்டுத்தொகை

வ. எண்	நூற்பெயர்	பொருள்	பாடல்கள்	ஆசிரியர்கள்	அடி அளவு
1.	நற்றிணை	அகம்	400	187	9-12
2.	குறுந்தொகை	அகம்	400	203	4-8
3.	ஐங்குறுநூறு	அகம்	500	5	3-6
4.	அகநானூறு	அகம்	400	158	13-31
5.	கலித்தொகை	அகம்	150	5	11-80
6.	புறநானூறு	புறம்	400	157	4-40
7.	பதிற்றுப்பத்து	புறம்	80	10	8-57
8.	பரிபாடல்	அகமும் புறமும்	22	13	32-140

அகத்திணை நூல்கள்

1. நற்றிணை

“நல் + திணை = நற்றிணை, திணை – நிலம், குடி, ஒழுக்கம். நற்றிணை – நல்ல ஒழுகலாறு என பொருள்படும். ஐங்குறுநூறு, குறுந்தொகை போன்று குறைவான அடிகளும் இன்றி பரிபாடல், பதிற்றுப்பத்து போன்று நீண்ட அடிகளும் இன்றி இடைநிலை அடிகளைக் கொண்டு இருப்பதால் ‘நற்றிணை’”³ எனப்பட்டிருக்கலாம் என்று ந. சஞ்சீவி கூறுவது இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

நற்றிணையின் உருவம்

திணை	:	அகத்திணை
பாவகை	:	ஆசிரியப்பா
பாடல்கள்	:	400
புலவோர்	:	187 பேர்

அடியெல்லை	:	9-12
தொகுத்தவர்	:	தெரியவில்லை
தொகுப்பித்தவர்	:	பன்னாடு தந்த பாண்டியன் மாறன் வழுதி

2. குறுந்தொகை

‘நல்ல குறுந்தொகை’ என்னும் அடைமொழிக்கு உரிய நூல். குறுகிய அடிகளை உடையதால் குறுந்தொகை எனப்பெயர் பெற்றது. குறுந்தொகை நானூறு என்றும் பெயர் பெறும். இப்பெயர் வழக்கு, இறையனார் களவியல் உரையில் காணப்படுகிறது.

குறுந்தொகையின் உருவம்

திணை	:	அகத்திணை
பாவகை	:	ஆசிரியப்பா
பாடல்கள்	:	400
புலவோர்	:	203 பேர்
அடியெல்லை	:	4-8
தொகுத்தவர்	:	பூரிக்கோ
தொகுப்பித்தவர்	:	தெரியவில்லை

3. ஐங்குறுநூறு

ஐந்து நூறுநூறு பாடல்களால் ஆனது. குறுகிய வடிவம் உடையது எனவே, ஐங்குறுநூறு எனப்பெயர் பெற்றது. நூலில் கடுமான், குட்டுவன், ஆதன், ஆவினி, மத்தி, கொற்கைக்கோமான் முதலான அரசர்களைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் உள்ளன.

ஐங்குறுநூற்றின் உருவம்

திணை	:	அகத்திணை
பாவகை	:	ஆசிரியப்பா
பாடல்கள்	:	500

புலவோர் : 5 பேர்
 அடியெல்லை : 3 - 5
 தொகுத்தவர் : கூடலூர்கிழார்
 தொகுப்பித்தவர் : யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரல்
 இரும்பொறை

ஐங்குறுநூற்றில் ஐந்து திணைகளையும் ஐந்து புலவர்கள் பாடியுள்ளனர்.

மருதம் - ஓரம்போகியார்
 நெய்தல் - அம்முவனார்
 குறிஞ்சி - கபிலர்
 பாலை - ஓதலாந்தையார்
 முல்லை - பேயனார்

என்னும் முறையில் பாடியுள்ளனர். இதனை,

**“மருதம் ஓரம்போகி, நெய்தல் அம்முவன்
 கருதும், குறிஞ்சி கபிலன் கருதிய
 பாலை ஓதலாந்தை, பனிமுல்லை பேயனே
 நூலைஓது ஐங்குறு நூறு”⁴**

என்னும் பழம்பாடல் புலப்படுத்தும்.

எட்டுத்தொகை அகத்திணை நூல்களில் இவ்வாறு திணைக்கு ஒரு புலவர் வீதம் பாடும் நூல்கள் இரண்டு மட்டுமே. அவை 1. ஐங்குறுநூறு, 2. கலித்தொகை என்பன.

4. கலித்தொகை

பாவகையால் பெயர் பெற்ற தொகை நூல்கள் இரண்டு. கலித்தொகை, பரிபாட்டு என்னும் இரு பாவகைகளில் மட்டுமே பாடப்பெறும் என்பது தொல்காப்பிய விதி. இதனை,

“பாடல் சான்ற புலன்நெறி வழக்கம்
கலியே பரிபாட்டு ஆயிரு பாவினும்
உரிய தாகும் என்மனார் புலவர்”⁵

என்னும் நூற்பா குறிக்கும்.

கலித்தொகையின் உருவம்

திணை	:	அகத்திணை
பாவகை	:	கலிப்பா
பாடல்கள்	:	150
புலவோர்	:	5 பேர்
அடியெல்லை	:	11 – 80
தொகுத்தவர்	:	நல்லந்துவனார்
தொகுப்பித்தவர்	:	தெரியவில்லை

திணைக்குரிய புலவோரும் பாடல் எண்ணிக்கையும்

பாலைத்திணை	பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ	36 பாடல்கள்
குறிஞ்சித்திணை	கபிலர்	29 பாடல்கள்
மருதத்திணை	மருதன் இளநாகனார்	38 பாடல்கள்
முல்லைத்திணை	சோழன் நல்லுருத்திரன்	17 பாடல்கள்
நெய்தல்திணை	நல்லந்துவனார்	34 பாடல்கள்

திணையைப் பாடிய புலவர்கள் பற்றி

‘பெருங்கடுங்கோன் பாலை: கபிலன் குறிஞ்சி
மருதனிள நாகன் மருதம்: அருஞ்சோழன்
நல்லுருத்திரன் முல்லை: நல்லந்துவன் நெய்தல்
கல்விவலார் கண்ட கலி’

என்னும் பழம்பாடல் தெளிவுப்படுத்துகிறது.

5. அகநானூறு

நூலின் பெயரிலேயே அகம் எனப்பட்டது இந்நூல் மட்டுமே. அகத்திணை பற்றி நானூறு பாடல்களால் ஆனதால் அகநானூறு எனப்பெயர் பெற்றது. அகநானூற்றுப் பாடல்கள் மன்னர்கள், வள்ளல்கள், வரலாற்றுச் செய்திகள், இயற்கை வர்ணனை, உள்ளுறை, இறைச்சி முதலான செய்திகளை விரித்துரைக்க இடந்தந்து நிற்கின்றன. நெடுந்தொகை, பெருந்தொகை நானூறு, அகப்பாட்டு என்பன வேறு பெயர்கள்.

அகநானூற்றின் உருவம்

திணை	:	அகத்திணை
பாவகை	:	ஆசிரியப்பா
பாடல்கள்	:	400
புலவோர்	:	158 பேர்
அடியெல்லை	:	13 – 31
தொகுத்தவர்	:	உருத்திரன் சண்மனார்
தொகுப்பித்தவர்	:	பாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதி

அகநானூற்றின் மூவகைப் பாகுபாடுகள்

1 – 120	-	களிற்றியானைநிறை
121 – 300	-	மணிமிடைப் பவளம்
301 – 400	-	நித்திலக்கோவை

எனப்பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

அகநானூற்றில் பாட்டு வைப்பு முறையும் திணைப்பாகுபாடும்

திணை அடிப்படையில் அமைந்த அகப்பாட்டின் வைப்புமுறை பிற அகப்பாட்டின் வைப்புமுறை பிற தொகை நூல்களில் இருந்து வேறுபடுகின்றது.

1,3,5,7,9 எண் கொண்ட பாடல்கள்	-	பாலைத்திணை
2,8,12,18 என வருவன	-	குறிஞ்சித்திணை
4,14,24,34 என வருவன	-	முல்லைத்திணை
6,16,26,36 என வருவன	-	மருதத்திணை
10,20,30,40 என வருவன	-	நெய்தல்திணை

என்னும் முறையில் அகநானூறு பகுத்து வைப்புமுறை செய்யப்பட்டுள்ளது.

புறத்திணை நூல்கள்

6. பதிற்றுப் பத்து

சேர அரசர்களைப் பற்றி மட்டுமே பாடும் இலக்கியம். பத்துச் சேர அரசர்களுக்குப் பத்து பாடல்கள் வீதம் நூறு பாடல்களைக் கொண்ட நூல் பதிற்றுப்பத்து. முதல் பத்தும் இறுதிப்பத்தும் கிடைக்கவில்லை.

பதிற்றுப்பத்தின் உருவம்

திணை	:	பாடாண்திணை (புறத்திணை)
பாவகை	:	ஆசிரியப்பா
பாடல்கள்	:	100 – 20 = 80
புலவோர்	:	10 பேர்
அடியெல்லை	:	8 - 57
தொகுத்தவர்	:	தெரியவில்லை
தொகுப்பித்தவர்	:	தெரியவில்லை

பதிற்றுப்பத்தின் ஒவ்வொரு பத்தின் புலவரும் புரவலரும்

புலவர்கள்	புரவலர்
1. குமட்டுர்க்கண்ணனார்	இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் (58 ஆண்டுகள்)

2. பாலைக்கௌதமனார் பல்யானைச்செல்கெழுகுட்டுவன்
(25 ஆண்டுகள்)
3. காப்பியாற்றுக்காப்பியனார் களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல்
(25 ஆண்டுகள்)
4. பரணர் கடல் பிறகோட்டிய செங்குட்டுவன்
(55 ஆண்டுகள்)
5. காக்கைப்பாடினியார் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன்
(88 ஆண்டுகள்)
6. கபிலர் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன்
(22 ஆண்டுகள்)
7. அரிசில்கிழார் தகடுரெறிந்த வெருஞ்சேரல்
இரும்பொறை (17 ஆண்டுகள்)
8. பெருங்குன்றூர்க்கிழார் இளஞ்சேரல் இரும்பொறை
(16 ஆண்டுகள்)

ஒவ்வொரு பத்துப்பாட்டின் முடிவிலும் 1. துறை, 2. வண்ணம், 3. தூக்கு (இசை), 4. பாடலின் பெயர் ஆகியவை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

பாடாண்திணை என்னும் ஒரே திணை கொண்டு நூல் முழுவதும் பயின்று வரும் ஒரே நூல் பதிற்றுப்பத்தே.

ஒவ்வொரு பத்துப்பாடல்களின் இறுதியிலும் 'பதிகம்' எனப்படும் பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இப்பதிகங்கள்,

1. பாடினோர் பெயர்
2. செய்யுட்களின் பெயர்
3. புலவர் பெற்ற பரிசில்
4. அரசர் ஆண்ட கால அளவு
5. மன்னனின் பெற்றோர்
6. மன்னனின் சிறப்புக்கள்

முதலான செய்திகள் இடம்பெறுகின்றன. இந்நூலில் வழக்கில் இல்லாத சொற்கள் மிகுதியாகப் பயின்றுள்ளன. எனவே, இந்நூலை இரும்புக் கடலை என அழைப்பர்.

7. புறநானூறு

நூலின் பெயரிலேயே புறம் என்று புறத்திணைப்பாகுபாடு புலப்பட உள்ள நூல் இது மட்டுமே. புறம், புறப்பாட்டு, புறம்புநானூறு என்பன நூலின் வேறு பெயர்கள். நன்னாகனார் என்னும் புலவர் புறநானூற்றில் 5 பாடல்கள் பாடியுள்ளார். புறம் சார்ந்த பாடல்களை மட்டுமே இவர் பாடியுள்ளமையால் புறத்திணை நன்னாகனார் எனப்படுகிறார். ஒவ்வொரு பாடலின் இறுதியிலும் திணை, துறை பாடியோர், பாடப்பட்டோர் முதலான குறிப்புக்கள் உள்ளன.

புறநானூற்றின் உருவம்

திணை	:	புறத்திணை
பாவகை	:	ஆசிரியப்பா
பாடல்கள்	:	400
புலவோர்	:	157 பேர்
அடியெல்லை	:	4 – 40
தொகுத்தவர்	:	தெரியவில்லை
தொகுப்பித்தவர்	:	தெரியவில்லை

வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க மன்னர்கள் பலரைப் புறநானூறு பதிவு செய்துள்ளது.

1. அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி
2. ஆய் அண்டிரன்
3. ஓய்மான் நல்லியக் கோடன்
4. சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான்
5. குமணன்
6. கோப்பெருஞ்சோழன்

போன்ற சிற்றரசர்களின் சிறப்பினைப் புறநானூற்றின் வழி அறிய முடிகிறது.

புறநானூற்றின் மரபுக் குறிப்புகள்

ஓளவையார், பூதப்பாண்டியன் மனைவி பெருங்கோப்பெண்டு உள்ளிட்ட புகழ்பெற்ற பெண்பாற்புலவர்கள் பலர் புறநானூற்றில் பாடியுள்ளனர்.

வள்ளல்கள், புகழ்பெற்ற மன்னர்கள் பற்றிய வரலாற்று ஆவணமாகத் திகழ்கிறது. தான் வாழும் நாளும் சேர்ந்து புலவர்கள் சான்றோர்கள் வாழவேண்டும் என நினைத்த அதியமான் போன்ற மன்னர்களின் மாண்பு சுட்டப்படுகிறது. வாழ்வியல் விழுமியங்களின் சேகரிப்புக் களஞ்சியமாக புறநானூறு விளங்குகிறது.

அகமும் புறமும் கலந்த நூல்

8. பரிபாடல்

பரிந்து வரும் இசைப்பாடல்களால் ஆன பாவகை பரிபாட்டு எனப்படும். புலன்நெறி வழக்கமாகிய அகத்திணைப் பாடல்கள் கலிப்பாட்டு, பரிபாட்டு வகைகளால் தாம் பாடவேண்டும் என்பது தொல்காப்பியர் காலம் வரை வழக்கில் இருந்தது.

“நாடக வழக்கிலும் உலகியல் வழக்கிலும்

பாடல் சான்ற புலன்நெறி வழக்கம்

கலியே பரிபாட்டு ஆயிரு பாவினும்

உரிய தாகும் என்மனார் புலவர்”⁶

தொல்காப்பிய வரையறைப்படி பரிபாட்டு வகையில் பாடப்பட்ட ஒரே தொகைநூல் பரிபாடல் மட்டுமே. வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா ஆகிய நால்வகைப் பாக்களுக்கும், பலவகையான அடிகளுக்கும் பரிந்து இடம் கொடுக்கும் தன்மை உடையது பரிபாட்டு.

பரிபாடலின் உருவம்

திணை	:	அகமும் புறமும்
பாவகை	:	பரிபாட்டு
பாடல்கள்	:	மொத்தம் 70, கிடைப்பவை 22
புலவோர்	:	13 பேர்
அடியெல்லை	:	32 – 140
தொகுத்தவர்	:	தெரியவில்லை
தொகுப்பித்தவர்	:	தெரியவில்லை

பரிபாடலின் பாடல் பகிர்வு முறை

பரிபாடல் பகுப்புமுறை பற்றி,

“திருமாற்கு இருநான்கு, செவ்வேட்டு முப்பத்

தொருபாட்டு: காடுகாட்கு ஒன்று: - மருவினிய

வையை இரு பத்தாறு: மாமதுரை நான்கென்ப

செய்ய பரிபாடல் திறம்”⁷

என்னும் பழம்பாடல் தெளிவு செய்கின்றது. இப்பாடலின் வழி மொத்தம் 70 பாடல்கள் இருந்தது தெரியவருகின்றது. ஆயின் தற்பொழுது 22 பாடல்கள் மட்டுமே கிடைக்கின்றன.

பரிபாடல் பகுப்புமுறை

தெய்வம்	பழம்பாடலின்படி	தற்போது இருப்பவை
திருமால்	08	06
செவ்வேள் (முருகன்)	31	08
காடுகாள் (காளி)	01	---
வையை	26	08
மதுரை	04	---
மொத்தம்	70	22

பரிபாடலின் மரபுக்குறிப்புகள்

பரிபாடல் என்னும் பாவகையால் ஆன ஒரே தொகைநூலாகும். தெய்வங்கள் அடிப்படையில் பகுப்புமுறை அமைந்த ஒரே தொகைநூல் வையை ஆறு, மதுரை என்னும் ஊர் அடிப்படையிலும் பகுப்புமுறை அமைந்த ஒரே தொகைநூலும் இதுவே. மேலும், பண்டைத் தமிழர்கள் இயற்கையொடு இயைந்த வாழ்வினர். இயற்கைப் பொருள்களை இறைவனாகவே கண்டு வழிபடுவதைப் போற்றும் நூல் இதுவாகும்.

பத்துப்பாட்டு

மூன்று அடி முதலான சிறு பாடல்கள் தொகுக்கப்பட்டன. அவை, ‘எட்டுத்தொகை’ என அழைக்கப்பட்டன. உதிரிப்பாடல்களின் மரபில் இருந்து நெடும்பாடல்களின் வளர்ச்சி நிலையைப் பத்துப்பாட்டின் வழி அறியலாம். 103 அடி (முல்லைப்பாட்டு) 182 அடி (மதுரைக்காஞ்சி) உள்ள நூல்கள் பத்துப்பாட்டில் இடம்பெற்றுள்ளன.

“முருகு பொருநாறு பாணிரண்டு முல்லை

பெருகு வளமதுரைக் காஞ்சி – மருவினிய

கோலநெடு நல்வாடை கோல்குறிஞ்சி பட்டினப்

பாலை கடாத்தொடும் பத்து”⁸

என்னும் பாடல் பத்துப்பாடல்களையும் இனம் காட்டும்.

1. திருமுருகாற்றுப்படை - நக்கீரர்
2. பொருநராற்றுப்படை - முடத்தாமக்கண்ணியார்
3. சிறுபாணாற்றுப்படை - நல்லூர்நத்தத்தனார்
4. பெரும்பாணாற்றுப்படை - கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்
5. கூத்தராற்றுப்படை - பெருங்குன்றூர்க் கௌசிகனார்
6. முல்லைப்பாட்டு - நப்பூதனார்
7. மதுரைக்காஞ்சி - மாங்குடிமருதனார்
8. நெடுநல்வாடை - நக்கீரர்
9. குறிஞ்சிப்பாட்டு - கபிலர்
10. பட்டினப்பாலை - கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்

ஆற்றுப்படை நூல்கள்

ஆறு - நெறி, வழி, ஆற்றுப்படுத்துதல். பொருள் பெற்று மகிழ்ந்த ஒருவன் பெறாதவரும் பெற்று மகிழ வழிகாட்டுதல் ஆற்றுப்படையின் இலக்கணம். இதனை,

“கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும்

ஆற்றிடைக் காட்சி உறழத் தோன்றிப்

பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க்கு அறிவுறீஇச்

சென்றுபயன் எதிரச் சொன்ன பக்கமும்”⁹

வழி அறிய முடிகிறது. சங்க காலத்தில் கூத்தர், பாணர், பொருநர், விறலியர் ஆகியோர் இசையையும் கூத்தையும் மட்டுமே வாழ்க்கையாகக் கொண்டு வாழ்ந்தனர். இவர்களையும் இவரது இசையையும் ஆதரித்து மன்னர்களும், வள்ளல்களும் அவர்களுக்கு பரிசில் கொடுத்து மகிழ்ந்தனர்.

ஆற்றுப்படை நூல்களில் பயின்றுவரும் திணை, பாடாண்திணை ஆகும். பாடப்படும் ஆண்மகனின் சிறப்புகள், பெருமை, ஆண்மை, வீரம் முதலானவற்றைச் சிறப்பித்துப் பேசுவது பாடாண்திணை எனப்படும். எட்டுத்தொகையில் புறநானூற்றிலும் பதிற்றுப்பத்திலும் ஆற்றுப்படை அமைப்பின் சாயல் காணப்படுகின்றது. பத்துப்பாட்டின் செம்பாதி ஆற்றுப்படை நூல்கள் ஆகும். ஆற்றுப்படை என்னும் இலக்கிய மரபு உலகில் வேறு எந்த மொழியின் இலக்கியங்களிலும் காணப்படவில்லை என்னும் கூற்று இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

1. திருமுருகாற்றுப்படை

திருமுருகாற்றுப்படை என்பது முருகக் கடவுளின் அருளைப் பெற்றவர். ஒருவர் அந்த அருளை நாடும் மற்றவர்க்கு வழிகாட்டுவதாக நக்கீரர் பாடிய பாட்டு. 317 அடிகளால் அமைந்த இதுவே சங்க காலத்தில் பக்தியுணர்ச்சி நிரம்பிய முழு நூல் எனலாம். பரிபாடலில் முருகன், திருமால் ஆகியோரைப் பற்றிச் சில பாடல்கள் உள்ளன. ஆயினும் திருமுருகாற்றுப்படையே நீண்ட பக்திப்பாடலாகச் சங்க இலக்கியத்தில் உள்ளது. இன்றும் சில குடும்பங்களில் முருகனை வழிபடுவோர்க்கு அது பாராயணத்துக்கு உரியதாக உள்ளது. அக்காலத்தில் இருந்த முருகன் கோயில்களைப் பற்றியும், வழிபாட்டு முறைகளைப்பற்றியும் அறிவிக்கும் குறிப்புகள் இதில் உள்ளன.

முதல் பகுதியில் திருப்பரங்குன்றம் என்னும் மலைக்கோயில் பற்றியும், அதைச் சூழ்ந்த இயற்கை வளம் பற்றியும் முருகன் திருக்கோலம் பற்றியும், சூரனுடன் செய்த போர் பற்றியும் விளக்கங்கள் உள்ளன. இரண்டாம் பகுதியில் முருகனுடைய ஆறு திருமுகங்களின் குறிப்புகளும், பன்னிரண்டு கைகளின் செயல்களும் திருச்செந்தூர் என்னும் தலத்தின் சிறப்பும் விளக்கப்படுகின்றன. மூன்றாம் பகுதியில் முருகனை வழிபடும் முனிவர்களின் பெருமையும் பழனியில் வழிபாட்டுக்கு வரும்

மகளிரின் இயல்பும் கூறப்பட்டுள்ளன. நான்காம் பகுதியில் திருபேரகம் என்னும் தலத்தில் வழிபடுவோரைப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஐந்தாம் பகுதியில் மலைநாட்டு மக்கள் குரவைக் கூத்து ஆடிச் சேவிக்கும் முறைகள் முதலியன எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. ஆறாம் பகுதியில் முருகன் எழுந்தருளும் இடங்களும் அவனிடம் சென்று அருள்பெறும் முறையும் பழமுதிர்சோலையின் அருவியின் சிறப்பும் விளக்கப்படுகின்றன எனலாம்.

திருமுருகாற்றுப்படையின் உருவம்

பொருள் - ஆற்றுப்படை, திணை - புறத்திணை, பாவகை - ஆசிரியப்பா, அடியெல்லை - 317 வரிகள், பாடிய புலவர் - நக்கீரர், பாட்டுடைத்தலைவன் - முருகன்.

2. பொருநராற்றுப்படை

ஒருவரைப் போல வேடமிட்டுப் பாடுநர், பொருநர் எனப்படுவர். பொருநராற்றுப்படை என்பது சோழன் கரிகாலனின் சிறப்பைக் கூறுவது. 248 அடிகள் உடையது. பொருநர் முதலான கலைஞர்களிடம் சோழன் கொண்ட அன்பும் காவிரியாற்றின் பெருமையும் இப்பாட்டால் விளங்குகின்றன. பொருநர்கள் பொல்லாத வழியில் செல்லும்போது, வழிபறிக்கும் கொள்ளையில் ஈடுபட்ட கள்வர்கள் வந்துவிடுவார்களானால், யாழை எடுத்து இனிய இசை எழுப்பினால் அந்தக் கொடிய கள்வர்களின் மனமும் மாறிவிடும் என்றும், அவர்கள் தம் கையில் எடுத்து வந்த கொலைக்கருவிகளையும் விட்டுவிடுவார்கள் என்றும் கூறி இனிய இசையின் சிறப்பை இப்பாட்டு விளக்குகிறது.

பொருநராற்றுப்படையின் உருவம்

பொருள் - ஆற்றுப்படை, திணை - புறத்திணை, பாவகை - வஞ்சியடிகள் கலந்த ஆசிரியப்பா, அடியெல்லை - 248 வரிகள், பாடிய

புலவர் - முடத்தாமக்கண்ணியார், பாட்டுடைத் தலைவன் - கரிகாற் பெருவளத்தான்.

3. சிறுபாணாற்றுப்படை

சிறுபாணாற்றுப்படை 269 அடிகள் உடையது. பாணர் என்னும் இசைக் கலைஞர் பற்றிய பாட்டு அது. ஒரு பாணர் குடும்பத்தின் வறுமை அதில் சொல்லோவியமாக்கப்பட்டுள்ளது.

1. சீறியாழ்ப்பாணர் (சிறிய யாழைக் கையில் வைத்திருப்பவர்)
2. பேரியாழ்ப்பாணர் (பெரிய யாழைக் கையில் வைத்திருப்பவர்)

என இரு வகைப்படுவர்.

சிறுபாணாற்றுப்படையின் உள்ளடக்கம்

மாவிலங்கை என்னும் தலைநகரில் இருந்து ஓய்மாநாடு என்னும் பகுதியை ஆண்டவன் நல்லியக்கோடன் இவன் சங்க கால வள்ளல்களுள் ஒருவன். கடையேழு வள்ளல்களுக்குக் காலத்தால் பிந்தியவன். ஓவியர் குடியில் தோன்றியவன். ஓவியக்குடி நாகர்குடியினுள் ஒரு பிரிவாகும். ஓவியர் பெருமான் என்பதே ஓய்மான் என மருவியது என்பர். விறலியின் கன்னம், கூந்தல், நுதல், நோக்கு, எயிறு (பல்) முதலான பத்து உறுப்புக்கள் வருணிக்கப்பட்டுள்ளன. கடையேழு வள்ளல்களின் சிறப்பு பற்றி இந்நூல் குறிப்பிடுகிறது. ஏழு வள்ளல்களுக்குப் பிறகு அவரது வள்ளன்மையைத் தான் ஒருவனே சுமந்து கொண்டவன் நல்லியக்கோடன். இதனை,

“எழுவர் பூண்ட ஈகைச் செந்நுகம்”¹⁰

என்ற வரிகளின் வாயிலாக அறிந்து கொள்ளலாம். விறலியின் அழகு சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகளின் சிறப்பு எயில்பட்டினம் - வேலூர் - ஆமூர் - கிடங்கில் - மூதூர் நகரங்களின் சிறப்பு, நல்லியக்கோடனின் அருங்குணங்கள் ஆகியன நூலில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

சிறுபாணாற்றுப்படையின் உருவம்

பொருள் - ஆற்றுப்படை, திணை - புறத்திணை, பாவகை - ஆசிரியப்பா, அடியெல்லை - 269 அடிகள், பாடிய புலவர் - இடைகழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார், பாட்டுடைத்தலைவர் - ஓய்மா நாட்டு நல்லியக்கோடன்.

4. பெரும்பாணாற்றுப்படை

பெரிய யாழை வைத்திருக்கும் பாணர்கள், பெரும்பாணர் எனப்பட்டனர். பெரிய யாழ்ப்பாணர்கள் ஆற்றுப்படுத்தப்படுவதாலும், சிறுபாணாற்றுப்படையைக் காட்டிலும் அதிக அடிகளைப் பெற்றிருப்பதாலும் பெரும்பாணாற்றுப்படை எனப்படுகிறது. பாணாறு என்னும் பெயரும் இந்நூலுக்கு உண்டு. பெரும்பாணாற்றுப்படையும் பாணர் குடும்பத்தைப்பற்றி விளக்குவதாகும். அது 500 அடிகள் உடையது. காஞ்சியில் ஆண்டு வந்த இளந்திரையன் என்னும் அரசனுடைய ஆட்சிச் சிறப்பைப் பற்றியும், அவனுடைய நாட்டின் இயல்பு பற்றியும், கடற்கரைப் பட்டினம் பற்றியும், அங்கு இருந்த கலங்கரை விளக்கம் பற்றியும், மலைவளம் பற்றியும் இந்நூலால் அறியலாம்.

பெரும்பாணாற்றுப்படையின் உள்ளடக்கம்

பாணனது யாழின் வருணனை, பாணன் வறுமை, உப்பு வணிகர் செல்லும் வழி, எயிற்றியர் குடிசை, பாலை நிலக் கானவர், எயினர் இல்லிடம், குறிஞ்சி நில மக்கள் இயல்பு, கோவலர் குடியிருப்பு, முல்லை நிலத்து மக்கள், மருத நில மக்கள், வலைஞர் வாழ்விடம், அந்தணர் உறைவிடம், பட்டினத்து மக்களின் பாங்கு முதலான செய்திகள் விவரிக்கப்படுகின்றன.

பெரும்பாணாற்றுப்படையின் உருவம்

பொருள் - ஆற்றுப்படை, திணை - புறத்திணை, பாவகை - ஆசிரியப்பா அடியெல்லை - 500 வரிகள், பாடிய புலவர் - கடியலூர்

உருத்திரங்கண்ணனார், பாட்டுடைத்தலைவர் - தொண்டைமான் இளந்திரையன்.

5. கூத்தராற்றுப்படை - மலைபடுகடாம்

மலைக்கு யானையை உவமித்து மலையில் உண்டாகும் ஓசைகளைக் 'கடாம்' என்று சிறப்பித்தமையால் இந்நூல் 'மலைபடுகடாம்' எனப் பெயர் பெற்றது. கூத்தர் ஒருவன் பிற கூத்தர்களை ஆற்றுப்படுத்துவதால் கூத்தராற்றுப்படை எனப்படுகிறது. மலைபடுகடாம் என்பது கூத்தர் குடும்பத்தைப் பற்றிய ஆற்றுப்படை, 583 அடிகள் உடையது. ஒரு மலையில் பிறக்கும் பலவகை ஓசைகள் இதில் விளக்கப்படுகின்றன. இந்த நூலில் கூத்தருடைய இசைக்கருவிகளும் கலைவாழ்க்கையும் விளக்கப்படுகிறது.

கூத்தராற்றுப்படையின் உருவம்

பொருள் - ஆற்றுப்படை, திணை - புறத்திணை, பாவகை - ஆசிரியப்பா, அடியெல்லை - 583 வரிகள், பாடிய புலவர் - இரணிய முட்டத்துப் பெருங் குன்றூர்ப் பெருங் கௌசிகனார். பாட்டுடைத்தலைவர் - நன்னன் சேய் நன்னன்.

அகம் சார்ந்த நூல்கள்

6. முல்லைப்பாட்டு (நெஞ்சாற்றுப்படை)

முல்லைத்திணையைப் பாடியதால் முல்லைப்பாட்டு எனப்பட்டது. இல் இருத்தல் முல்லை என்பது இலக்கணம். வினைமேற் சென்ற தலைவன் வீடு திரும்பும் வரை தலைவி இல்லின்கண் இருந்து பிரிவுத்துயரை ஆற்றியிருத்தல் (தாங்கியிருத்தல்) என்பது இதன் பொருள். பிரிந்து சென்ற தலைவனை நினைத்துத் தலைவி துன்பப்படுவதும் உடனே தன் மனத்தை நிலைப்படுத்திக்கொள்ள முயல்வதுமான காட்சியை முல்லைப்பாட்டு காட்டுகிறது.

பத்துப்பாட்டில் உள்ள அகப்பாட்டுகளுள் (காதல் பற்றிய பாட்டுகளுள்) சிறந்தவை முல்லைப்பாட்டும் குறிஞ்சிப்பாட்டும் ஆகும். இவற்றில் எந்த அரசனையும் வள்ளலையும் சிறப்பிக்கும் நோக்கம் இல்லை. குறிப்பிட்ட எந்த நாடும் நகரமும் சிறப்பிக்கப்படவில்லை. அகப்பொருள் ஆகிய காதல் ஒன்றை விளக்குவதே இவற்றின் நோக்கம். முல்லைப்பாட்டு 103 அடிகள் உடையது. காதலன் போர்க்கடமையை மேற்கொண்டு பிரிந்து சென்றபோது, அவன் வெற்றியோடு திரும்பி வருதலை எதிர்பார்த்துக் காதலி தன் வீட்டில் பொறுமையுடன் பிரிந்திருத்தலே முல்லைத்திணை என்று கூறப்படுகிறது.

பிரிந்த தலைவன் மழைக்காலத்துக்குள் போரை முடித்துத் திரும்ப வேண்டும். மழைக்காலத்தில் போர்க்களத்தில் வீரர்கள் இருப்பதால், இரு நாடுகளிலும் பயிர்த்தொழில் குன்றி விளைபொருள் குறையும், ஆகவே, மழைக்காலத்திற்குள் நாட்டுக்குத் திரும்புவது வழக்கமாக இருந்தது. அந்த மழைக்காலத்தின் அறிகுறிகள் ஏற்படத் தொடங்கிவிட்டன. இன்னும் தலைவன் திரும்பி வரவில்லையே என்று கவலையுடன் காதலி எண்ணத் தொடங்குகிறாள். இந்நிலையில், தலைவன் திரும்பிவரும் தேரின் ஓசை அவள் செவியில் கேட்கிறது. இதுவே முல்லைப்பாட்டின் பொருள். இதில் மழைக்காலத்தில் காட்டு நிலங்கள் பெறும் புதிய அழகு நன்றாக வருணிக்கப்பட்டுள்ளது.

முல்லைப்பாட்டின் உருவம்

பொருள் - ஆற்றியிருத்தல், திணை - அகத்திணை (முல்லைத்திணை) பாவகை - ஆசிரியப்பா, அடியெல்லை - 103 வரிகள் (பத்துப்பாட்டுள் மிகச் சிறிய நூல்) பாடிய புலவர் - நப்பூதனார்.

7. குறிஞ்சிப்பாட்டு

மலையும் மலை சார்ந்த நிலமும் ‘குறிஞ்சி’ எனப்படும். புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமும் குறிஞ்சித் திணையின் ஒழுக்கமாகும். குறிஞ்சி நிலமும் புணர்தல் ஒழுக்கமும் ஆகிய இரண்டனையும் இந்நூல் முழுக்க முழுக்கப் பாடுவதால் குறிஞ்சிப்பாட்டு எனப்படுகிறது. இந்நூலைப் பெருங்குறிஞ்சி என்று நச்சினார்க்கினியர் குறிப்பிடுவார். 261 அடிகளைக் கொண்டது இப்பாட்டு. ஆரிய அரசன் பிரகதத்தன் என்பவனுக்குத் தமிழ் அறிவித்தல் பொருட்டு கபிலர் குறிஞ்சிப்பாட்டை எழுதினார். ‘தமிழ் அறிவித்தற்கு’ என்னும் காரணம் கொண்ட ஒரே தமிழ்நூலும் குறிஞ்சிப்பாட்டு மட்டும்தான்.

நச்சினார்க்கினியரும், பரிமேலழகரும் இதனை “பெருங்குறிஞ்சி”¹¹ எனக் குறிப்பிடுவர். குறிஞ்சித்திணைக்குரிய முதல், கரு, உரிப் பொருள்களை இப்பாடல் முறையாகக் குறிப்பிடும். செங்காந்தள் மலர் முதல் மலை எருக்கம் பூ வரை 99 பூக்கள் ஒரே இடத்தில் 35 வரிகளில் தொகுத்துக் கூறியிருப்பதை இன்றைய தாவரவியல் அறிஞரும் வியந்து போற்றுவர். களவெனும் கைக்கோளுக்குரிய துறைகள் பலவற்றைத் தொகுத்துரைப்பதால் பின்னைய கோவை நூல்களுக்குக் குறிஞ்சிப்பாட்டு வழிகாட்டியது எனலாம்.

குறிஞ்சிப்பாட்டின் உருவம்

திணை – குறிஞ்சித்திணை, பாவகை – ஆசிரியப்பா, அடியெல்லை –261, பாடிய புலவர் - கபிலர்.

புறம் சார்ந்த நூல்

8. மதுரைக்காஞ்சி

காஞ்சி - நிலையாமை, மதுரையைப் பாடுவதாலும் நிலையாமையைக் கூறுவதாலும் ‘மதுரைக்காஞ்சி’ எனப்பட்டது. நூலில்

மொத்த வரிகள் 782. அதில் 354 வரிகள் மதுரையின் சிறப்புகள், நிகழ்வுகள் விரிவாகப் பேசப்பட்டுள்ளன. எனவே கூடல் தமிழ் எனப்படுகிறது. (கூடல் - மதுரை) பாடிய புலவர் மாங்குடி மருதனார்.

பத்துப்பாட்டில் மிகுதியான அடிகளை உடைய நூலும் மதுரைக்காஞ்சியே. எனவே பெருவள மதுரைக்காஞ்சி எனச் சிறப்பிக்கப்படுகிறது. மதுரை மன்னனுக்கு வீடுபேற்றின் நிமித்தமும் நிலையாமையின் உண்மையையும் கூறி நெறிப்படுத்துவது புலவரின் நோக்கம். அதற்காகவே மதுரைக்காஞ்சியின் வாயிலாக உலகின் உல்லாசம் காட்டப்படுகிறது. பிறகு 428 வரிகளில் நிலையாமையின் நிலைபேறு நிலைநிறுத்தப்பட்டுள்ளது.

மதுரைக்காஞ்சியின் உருவம்

திணை - புறத்திணை (மருதம்) பாவகை - வஞ்சியடிகள் விரவிய ஆசிரியப்பா, அடியெல்லை - 782 வரிகள், பாடிய புலவர் - மாங்குடி மருதனார், பாட்டுடைத்தலைவர் - தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்.

அகமும் புறமும் கலந்த நூல்கள்

9. பட்டினப்பாலை

பட்டினம் - கடலும் கடல் சார்ந்த நெய்தல் நிலமும், நெய்தல் நிலமான காவிரிப்பூம்பட்டினம் குறித்து இந்த நூல் நெடுகப் பாடுகின்றது. பாலை-பாலை நிலம், பரிவு, இங்கு பிரிவு என்னும் பொருளில் வந்துள்ளது. மதுரைக்காஞ்சியில் நூல் முழுவதும் மதுரை சிறப்பித்துக் கூறப்படுவது போல பட்டினப்பாலையில் நூல் நெடுகவும் காவிரிப்பூம்பட்டினம் பாடப்பட்டுள்ளது.

பட்டினப்பாலையின் மரபுக் குறிப்புகள்

கடல் சூழ்ந்த காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைப் பாடியதால் நெய்தல் திணை. வினைமேற்செல்லும் தலைவனை செலவழுங்கிய துறையைக் குறித்தமையால் பாலைத்திணை. பாட்டுடைத் தலைவனைக் கூறியமையால் புறத்திணை. இவ்வாறு அகத்திணையும் புறத்திணையும் பட்டினப்பாலையில் கலந்து வந்துள்ளது. 301 வரிகளை உடைய பட்டினப்பாலையில் 218-220, 300-301 என ஐந்தே வரிகளில் மட்டும்தான் தலைவன் - தலைவி தொடர்புடைய வரிகள் வருகின்றன. ஆயின் முழுக்க காவிரிப்பூம்பட்டினம், திருமாவளவன் பெருமைகளைக் கூறும் புறத்திணையின் நடுவில் மிகப்பொருத்தமான முறையில், ஐந்தே வரிகளாயினும் மிக அழகிய வகையில் அகத்திணையை உருத்திரக்கண்ணனார் பின்னிப் பிணைத்துள்ளார்.

பட்டினப்பாலையின் பாட்டுடைத் தலைவன்

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் வளங்கள் அனைத்தையும் கூறிய பின்னர் சோழனின் வீரம், வெற்றி முதலானவற்றை உருத்திரங்கண்ணனார் விவரிக்கின்றார். நூலின் நிறைவிலே,

“அரிமா அன்ன அணங்குடைத் துப்பின்

திருமா வளவன்”¹²

என்பதன் வாயிலாக பட்டினப்பாலையின் பாட்டுடைத்தலைவன் திருமாவளவனாகிய கரிகாற் பெருவளத்தான் என்பது தெளிவாகிறது.

பட்டினப்பாலையின் உருவம்

திணை – நெய்தல் திணையும், பாலைத்திணையும் (அகமும் புறமும் கலந்த நூல். துறை – பொருள் வயின் பிரியக் கருதிய தலைவன் செலவழுங்குதல். (செலவழுங்குதல் – செல்லாமல் விடுதல்) பாவகை – இடையிடையே ஆசிரியப்பா அமைந்த வஞ்சி நெடும்பாட்டு (வஞ்சிப்பா –

163 வரிகள்) அடியெல்லை – 301 வரிகள், பாடிய புலவர் - கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார், பாட்டுடைத்தலைவர் - கரிகாற் பெருவளத்தான்.

10. நெடுநல்வாடை

நெடுமை + நன்மை + வாடை = நெடுநல்வாடை. பிரிவால் வருந்திய தலைவிக்கு, வாடைக்காற்று தலைவனின் பிரிவை நெடுமையாக்கி வருத்தி நெடுவாடையாக இருந்தது. வினைமேற் சென்ற தலைவனும் பிறரும் தலைவியின் பிரிவை நினையாமல் ‘வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே’ என்னும் கொள்கையினராக இருந்தனர். எனவே வாடைக்காற்று அவருக்கு உடலுக்கும், உள்ளத்திற்கும் நன்மை தரும் வாதையாக இருந்ததால் நல்வாடையாக இருந்தது. தலைவி, தலைவன் இருவர்பாலும் செயல்பட்ட வாதையின் இருவேறுபட்ட தன்மைகளையும் ஒழுங்குபடுத்தி நெடுநல்வாடை என நூலுக்குப் பெயரிடப்பட்டது.

வாடை துன்பத்தைக் குறிப்பது, நல்ல அன்பை உணர்த்துவது, நெடு என்பது அழியாமையைத் தெரிவிப்பது. அழியாது நீளும் நல்வாடை என்று கூறுவார் திரு.வி. கலியாணசுந்தரனார். நெடுநல்வாடை அகப்பாட்டு அன்று, அது வேம்புதலை யாத்த நோன்காழ் எ.:கம் என்னும் அடியின் வாயிலாக பாண்டியனைச் சுட்டுகின்றது என நச்சினார்க்கினியர் கூறுகின்றார்.

வேலுக்கு வேப்பமாலை சூடியிருப்பதாக ஒரு சிறு குறிப்பு நூலில் உள்ளது. வேப்பமாலை பாண்டிய அரசர் குடிக்கு உரியது, ஆகையால் இன்னகுடி என்று புலப்பட்டுவிடுவதால் இது அகப்பாட்டு ஆகாது என்பது உரையாசிரியரின் கருத்து. வேம்பு என்ற அந்த ஒரு சொல் இல்லையானால் அது முழுவதும் கற்பனையான காதல் பாட்டு எனக் கொள்ளத்தடை இருந்திருக்காது. இலக்கிய மரபு அந்த அளவிற்கு வளர்ந்திருந்த காலம் அது என்னும் கூற்று இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

நெடுநல்வாடையின் உருவம்

திணை – முல்லைத்திணை, வஞ்சித்திணை (அகமும் புறமும் கலந்த நூல்) பாவகை – ஆசிரியப்பா, அடியெல்லை – 188 வரிகள், பாடிய புலவர் - மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார், பாட்டுடைத்தலைவன் - தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்.

வழிபாடு

வழிபாடு என்பது வழிபடு என்ற வேர் சொல்லில் இருந்து தோன்றியது. இச்சொல் ஆழ்ந்த பொருளை உள்ளடக்கியது. வழிபாடு என்ற சொல்லிற்கு வழியில் செல்லுதல், பின்பற்றுதல், வணக்கம், பூசணை என்ற பல்வேறு பொருள்கள் இருப்பதை அகராதிகள் சுட்டுகின்றன. வழிபாடு என்பது இறைவனுக்கும் மனிதனுக்கும் இடையே ஒரு தொடர்பை ஏற்படுத்துகின்றது. “இறைவனுக்குச் செய்யப்படும் வணக்கமுறைகள் பொதுவாக வழிபாடு என்றே குறிக்கப்படுகின்றன. மேற்கண்டவற்றுள் இருந்து வழிபாடு என்பதற்குக் கோட்பாடு, செல்லுதல், பின்பற்றுதல், வணங்குதல் என்ற பொருள்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது. முன்னோர் காட்டிய அல்லது வகுத்த வழியில் செல்லுதலே வழிபாடு”¹³ என மு.அ. மாணிக்கவேலு கூறும் கருத்து இங்கே சுட்டத்தக்கது. தெய்வக்களுக்காக மக்கள் பக்தியுடன் செய்யும் அனைத்துச் செயல்களும் வழிபாட்டில் அடங்கும். வழிபாட்டுச் சடங்கு முறைகள் அவற்றை ஒட்டி கோயிலில் நடைபெறும். திருவிழாக்கள் போன்ற பலவற்றையும் உள்ளடக்கிய நிலையிலேயே வழிபாடு என்ற சொல் கையாளப்படுகிறது.

வழிபாட்டின் தொடக்கம்

மனிதன் விலங்கு நிலையில் இருந்து மனித நிலையை எய்தி குழுவாகத் திரண்டு நின்ற போது மெல்லச் சிந்திக்கத் தொடக்கியதன் வெளிப்பாடே வழிபாடு என்பர் க.ப. அறவாணன். கற்கால மனிதன்

‘இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்ந்து வந்தான். இயற்கையின் மூலமாகக் கிடைத்த நன்மைகளையும் தீமைகளையும் கண்டு மகிழ்ச்சியும் துன்பமும் அடைத்தான். பிறகு நன்மைக்கு நன்றி செலுத்தவும். தீமை வராமல் காக்கவும் முயன்றான் என்பர். இதன் அடிப்படையில் உருவானதே வழிபாட்டின் தொடக்கம் எனலாம்.

வழிபாட்டுக்கு அடிப்படை

வழிபாடு தோன்றுவதற்கு முதற்காரணமாகவும் மூல காரணமாகவும் பின்வருவனவற்றை குறிப்பிடலாம்.

- அச்சம்
- அன்பு
- நன்றி உணர்வு

மனித சமுதாயத்தின் முதற்படி ‘இயற்கை வழிபாடு’. இயற்கைச் சீற்றங்களுக்குப் பின்னால் ஏதோ ஒரு சக்தி இருப்பதாக நம்பினான். காலப்போக்கில் அதனைக் கண்டு அஞ்சி, அந்த அச்சத்தின் காரணமாக அதனைப் பணிந்து வழிபடத் தொடங்கினான்.

வழிபாட்டின் தோற்றம்

மனித மனதில் தோன்றிய அச்சம், குற்ற உணர்வு போன்ற மனவியல் பண்புகளின் பரிணாம வளர்ச்சியே வழிபாட்டு நெறிக்கு வித்திட்டது எனக் கலைக்களஞ்சியம் சுட்டுகிறது. இதன்படி தொடக்க காலத்தில் பண்டைத் தமிழர்கள் சூரியன், சந்திரன், ஆறு, கடல், மலை, நெருப்பு போன்ற இயற்கையைத் தெய்வங்களாக வழிபட்டனர்.

“கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி என்ற

வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலான மூன்றும்

கடவுள் வாழ்த்தோடு கண்ணிய வருமே”¹⁴

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா இங்கு எண்ணத்தக்கது. இதனையே நற்றிணையில்,

“குணக்கடல் இவந்து குருஉ க்கதிர், பரப்பி

பகல் கெழு செல்வன் குடமலை மறையு”¹⁵

என்றும், அகநானூற்றில்,

“பகல்செய் பல்கதிர் பருத்தியஞ் செல்வன்

அகழ்வாய் வானத் தாழி போழ்ந்தன்”¹⁶

என்றும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

நம்பிக்கை

மனித சமுதாயம் பல்வேறு படிநிலைகளைக் கொண்டுள்ளது. ஆதிகால மனிதன் இயற்கையின் ஆற்றலுக்குப் பொருள் புரியாமல் இருந்தான் “இயற்கையின் அளப்பரிய ஆற்றலுக்கு முன் மனித சக்தி ஈடுகொடுக்க முடியாதபோது அந்த சக்தியை மனிதன் வணங்கத் தலைப்பட்டான். எனவே இயற்கையின் அச்சம் தரும் செயல்களே மனிதனைக் கடவுள் நிலைக்கு இட்டுச் சென்றது என்னும் மனிதவியலாளர் கருத்துப் பொருத்தமானதாகும்”¹⁷ என்பர் க.காந்தி. காலப்போக்கில் இயற்கையைச் சாந்தப்படுத்த சில சடங்கு முறைகளைக் கையாண்டனர். அதன் அடிப்படையில் விழா எடுத்து நன்றிக்கடன் ஆற்றினர் இயற்கை வழிபாடே உலகின் தொன்மையான வழிபாடாகக் கருதப்படுகிறது.

வழிபாட்டின் வளர்ச்சி

மனித வாழ்க்கையின் முதல் கட்டம் இயற்கை வழிபாடே ஆகும். அன்று கடவுளுக்கு உருவம் இல்லை. “காலப்போக்கில் மனித இனம் இயற்கைக்கு உருவம் கற்பித்து வணங்கத் தொடங்கியது. இதனை மனித உருவ கற்பனை”¹⁸ என்று மானிடவியலாளர் கூறுவதாக தே.லுர்து குறிப்பிடுகிறார். இவ்இயற்கை வழிபாட்டுடன் தொடங்கிய மனிதனின் பக்திநிலை பல்வேறு வகைகளில் முளைத்து வளரத் தொடங்கியது. இயற்கை பொருட்களையும், நிகழ்ச்சிகளையும், உயிரும் ஆற்றலும் உடையனவாகக் கருதி வழிபடுவது ஆன்ம வழிபாடு எனப்படுகிறது.

கண்ணுக்குத் தெரியாத ஆவிகள் தம்மை ஆட்டிப் படைப்பதாகக் கருதிப் பழந்தமிழர் ஆவியை வழிபட்டனர். இம்முறை ஆவி வழிபாடு என்றும் கல், மரம் போன்ற குறிப்பிட்ட சில பொருட்களைப் புனிதமாகக் கருதி வணங்குவது கடவுள் வழிபாடு எனவும் சங்ககால மக்களிடையே நிலவின. மேலும் இறந்துபோன முன்னோரை வழிபடுகின்ற மற்றொரு முறையும் மக்களிடத்தே இருந்தது.

இயற்கையின் ஆற்றலைக் கண்டு அஞ்சிய மனிதன் அதன் சீற்றத்தில் இருந்து தன்னை காத்துக் கொள்வதற்காக அதனையே தெய்வமாக எண்ணி வழிபடத் தொடங்கினான். இவ்வழிபாடு மனிதனுடைய அச்ச உணர்விலிருந்தும் குற்ற உணர்ச்சியிலிருந்தும் தோன்றியதாக உளவியலாளர் கூறுவர். மேலும் தன் உயிரை காத்துக் கொள்வதற்காகப் பிற உயிர்களைப் பலியிடத் தொடங்கினான். பலியிட்டு வழிபடுவதன் மூலம் வழிபடு பொருளின் சீற்றத்தைத் தனித்துவிடலாம் என்று எண்ணினான். அதன் அடிப்படையிலேயே இயற்கை வழிபாடுகளும் திருவிழாக்களும் தோற்றம் பெற்றன.

கால சுழற்சியால் இயற்கைக்கு உருவம் கற்பிக்கப்பட்டவுடன் பல தெய்வ வணக்கம் தோற்றம் பெற்று இருக்கலாம். இதுபோன்ற பல்வேறு சூழல்களில் வழிபாடுகள் பெருகின.

பண்டைத் தமிழர்கள் வீரத்திற்கு முதலிடம் கொடுத்தனர். நன்மை செய்து வந்த ஒப்பற்ற வீரர்களைக் கடவுள்கள் என்று மதித்து வந்தனர். இவர்கள் இறந்தபின் மக்கள் அவர்களைக் கடவுளாக வழிபடத் தொடங்கினர். மேலும் வீரத்தினைப் போற்றும் பண்பின் அடிப்படையில் தோன்றிய நினைவுச் சின்னம் காலப்போக்கில் ஆவி பற்றிய நம்பிக்கையின் பாற்பட்ட நிலையில் நடுகல் வழிபாடா உருப்பெற்றது. “வீரயுகத்தில் நினைவுச் சின்னமாகக் கருதப்பட்ட ஒன்று காலப்போக்கில் வழிபாடாக மாற்றம் பெற்றதனையே இது காட்டுகிறது”¹⁹ என்பர்.

காடுகளிலும் மலைகளிலும் வாழ்ந்த ஆதிமனிதன் குழுவாகவும் திரளாகவும் வாழ்ந்து வந்தான். இவ்வாறு வாழ்ந்து வந்த மனிதன் திடீரென்று இறந்துவிட்டதை கண்டு அதிர்ச்சி அடைந்தான். இறப்புக்குப் பின்னர் அவர்களை நினைவில் கண்டான். அதற்கு விளக்கம் தெரியாத நிலையில் இறந்தவனை வணங்க ஆரம்பித்தான். இவ்வாறே முன்னோர் வழிபாடு உருவாகியது. இதன் தொடர்ச்சியே நடுகல் வழிபாடாகும். காலப்போக்கில் இறந்தவனுக்கு சந்திசெய்யும் பொருட்டு வழிபாடுகள் தோன்றியது. ஆவிகள் நல்லதாகவும் இருக்கலாம் கெட்டதாகவும் இருக்கலாம் என நம்பினார்கள். நல்ல ஆவி நல்லது செய்யும் கெட்ட ஆவி கெட்டது செய்யும் எனவும் நம்பினார்கள். நல்லது செய்யும் நல்ல ஆவி வழிபாடே கடவுள் வழிபாடாக உருவாகியது. தமக்கு நன்மை செய்பவர்களை மதித்து உயர்வுபடுத்துவதோடு நில்லாமல் கடவுளாகவும் வைத்து வழிபட்டனர். இவ்வாறாகவே தமக்கு அனைத்து நிலைகளிலும் துணையாக இருந்த பெண்களையும் வழிபட ஆரம்பித்ததால் பெண் தெய்வ வழிபாடு தோன்றியது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பழந்தமிழர்களின் வழிபாட்டு முறைகள்

பழந்தமிழ் நாட்டின் வரலாறு என்பது சங்க காலத்திலிருந்து தொடங்குகிறது. சங்க காலம் என்பது கி.மு. 10ம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. 3ம் நூற்றாண்டு வரை. இக்கால கட்டங்களில் தோன்றிய இலக்கியங்கள் சங்க இலக்கியங்கள் ஆகும். இவை பத்துப்பாட்டும் எட்டுத்தொகையும். இவ்விலக்கியங்களே பழந்தமிழர்களின் வாழ்வியலை தெளிவுற எடுத்துக் கூறுகிறது. ஆகையினால் இதன் வழியாக நாம் பழந்தமிழர்களின் வழிபாடுகளையும் தெரிந்துகொள்ள முடியும்.

சங்க இலக்கியங்களில் ஒரு தெய்வ வழிபாடு என்பது மட்டுமின்றி பல தெய்வ வழிபாடுகள் காணப்படுகின்றன. இயற்கையின் அச்சம் தரும்

செயல்களே மனிதனை தெய்வ வழிபாட்டுக்கு இட்டுச் சென்றது. தன் அறிவுக்கும் ஆற்றலுக்கும் புலப்படாதவற்றின் மீதான அச்சம் காரணமாக மனிதன் முதலில் இயற்கையை வழிபடத் தொடங்கி பின்னர்அது தெய்வ வழிபாடாக மாறியது.

தமக்கு இலை, கீரை, கனி, கிழங்கு, நிழல் முதலியவற்றைத் தந்த இயற்கைப் பொருள்களாகிய மரம், செடி, கொடி, புதர்களை மதித்து நன்றி செலுத்தும் வகையில் வணங்கினர். அப்பழக்கம் நாளடைவில் கடவுள் வழிபாடாக மாறியது. இயற்கை சூழ்ந்த இடத்தில் ஏதோ ஒரு ஆற்றல் இருப்பதாக நம்பி அதனை வாழ்த்தி வழிபட ஆரம்பித்தனர். இந்நிலையை தொல்காப்பியர்,

“கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி என்ற

வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலான மூன்றுங்

கடவுள் வாழ்த்தோடு கண்ணிய வருமே”²⁰

என்று கொடிநிலை, கந்தழி, வள்ளி மூன்று துறையும் கடவுளை வாழ்த்தும் முறை பற்றிக் கூறுகிறது. “அமரர் கண் முடியும் அறுவகை யானும்”²¹ கடவுள் நிலையில் வைத்து வாழ்த்தி வழிபடக் கூடியவர்களாக தொல்காப்பியர் புலவர், சான்றோர், வேந்தர், மழை, உலகம் என அறுவரைக் குறிப்பிடுகிறார். இதன் வழியாக கடவுளை வாழ்த்திப் பாடும் மரபு பண்டைய தமிழர்களிடம் இருந்ததை அறிய முடிகிறது. இதன்மூலம் பண்டைய தமிழர்கள் இயற்கையை மட்டும் கடவுளாக வழிபடவில்லை. அதனோடு இன்னும் பிறவற்றையும் கடவுள் நிலையில் வைத்து வழிபட்டுள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் மொத்தம் 93 இடங்களில் கடவுள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகிறது.

நற்றிணையில் 10, குறுந்தொகையில் 4, ஐங்குறுநூறு 4, பதிற்றுப்பத்து 12, பரிபாடல் 4, கலித்தொகை 12, அகநானூறு 20, புறநானூறு 10 என்ற 76 இடங்களிலும், திருமுருகாற்றப்படையில் 1,

பொருநராற்றப்படையில் 1, சிறுபாணாற்றுப்படையில் 1, பெரும்பாணாற்றுப் படையில் 2, மதுரைக்காஞ்சி 4, குறிஞ்சிப்பாட்டு 4, மலைபடுகடாம் 4 என பத்துப்பாட்டில் 7 இடங்களிலும் கடவுள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

மக்கள் வாழும் நிலத்தின் இயல்புக்கு ஏற்பத் தெய்வங்கள் வழிபடப்பெற்றன.

“மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் எனச்
சொல்லிய முறையால் சொல்லவும் படுமே”²²

என்பது தொல்காப்பியம். ஐந்திணைகளாகப் பகுக்கப்பட்டிருந்ததை அறியமுடிகிறது.

பண்டைத் தமிழகத்தில் மக்கள் வாழும் நிலத்தின் இயல்புக்கு ஏற்பத்தெய்வங்கள் முதன்மை பெற்றன. மலைகளைக் கொண்ட குறிஞ்சி நிலத்தில் ‘சேயோன்’ என்ற முருகனும், காடுகள் சூழ்ந்த முல்லை நிலத்தில் மாயோன் என்ற திருமாலும், வயல்கள் சூழ்ந்த மருத நிலத்தில் வேந்தன் என்ற இந்திரனும், பெருமணல் உலகமான நெய்தல் நிலத்தில் வருணனும் தெய்வங்களாக வழிபடப்பட்டனர். குறிஞ்சியும் முல்லையும் தன் நிலை திரிந்து காணப்படும் பாலை நிலத்திற்கு கொற்றவையும் தெய்வங்களாக இருந்தனர் என்கிறது இலக்கண நூலான தொல்காப்பியமும் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களும்.

மக்களிடத்தே பேய்கள் பற்றிய நம்பிக்கையும் இருந்திருக்கிறது என்பதனை,

“பேய் ஓம்பிய பேளய் பக்கமும்;

பேளத்த மனைவி ஆஞ்சியனும்”²³

என்ற நூற்பா வரிகள் தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே பேய்கள் பற்றிய அச்ச உணர்வு இருந்திருப்பதை அறியமுடிகிறது. இத்தகைய அச்ச உணர்வே கடவுள் வழிபாட்டுக்கு முக்கியக் காரணமாகும். மேலும், பண்டைய தமிழரின் தெய்வ வழிபாட்டுக்குக் காரணம் அச்சம், நன்றியுணர்வு, பாராட்டு, அன்பு, கருதுகோள், அறிவுவளர்ச்சி ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் தோன்றியதே நம்பிக்கை ஆகும்.

தீயும், இடியும் போன்ற ஐம்பூத இயற்கை சக்திக்கும், பாம்பு போன்ற நச்சு உயிர்களுக்கும், இறந்தோர் ஆவிகளுக்கும், பேய்களுக்கும் அஞ்சியதன் விளைவே கடவுள் வழிபாடு தோன்ற முதற்காரணம் ஆயிற்று. அதன்பின்னர் உயிர் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாததான ஞாயிறு, மதி, நீர், மரம், ஆ போன்ற இன்னபிறவற்றையும் நன்றி அறிவின் பொருட்டு தெய்வமாக எண்ணி வணங்கினான். **“அரசன் இறந்த பின்னர் அன்பு மிகுதியால் அவனையும் கடவுளுக்கு இணையாக வைத்து எண்ணி வணங்கினான். இதன்மூலம் தெய்வங்கள் தோற்றம் பெற்றன. அதுமட்டுமன்றி அறிவு வளர்ச்சி பெற்ற பின்னர் நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் தெய்வங்கள் தோன்றிற்று”²⁴** என்று கூறுகிறார் தேவநேய பாவாணர்.

தொல்காப்பியம் மொழியின் இயல்புகளைக் கூறும் நூலாகவும், பழந்தமிழரின் பண்பாட்டுக் கருவூலமாகவும் திகழ்கிறது. இலக்கண நுட்பங்களை எளிமைப்படுத்திக் கூறியதோடு மட்டுமல்லாமல் பல இடங்களில் தமிழரின் இறை உணர்வை விளக்கியும் உள்ளார் தொல்காப்பியர்.

“நிலம் தீ நீர் வளி விசும்போடு ஐந்தும்

கலந்த மயக்கம் உலகம் ஆதலின்”²⁵

உலகில் உள்ள எல்லா பொருள்களிலும் இப்பஞ்சபூதங்கள் கலந்துள்ளன. பஞ்சபூதங்களின் இயக்கமின்றி இவ்வுலகில் எதுவும் இல்லை. இதன் இன்றியமையாமையை எண்ணி அதனை முழு முதற் கடவுளாக வழிபடத் தொடங்கினான். இதனிலிருந்தே இயற்கை வழிபாடு உருவாகியது. அதன் பின்னர் போரில் இறந்துபட்ட வீரர்களின் நினைவாக கல் நட்டு வழிபாடு செய்தனர். பழந்தமிழர் வழிபட்ட முறையினை தொல்காப்பியர்,

“காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுகல்

சீர்தகு சிறப்பின் பெரும்படை வாழ்த்தல் என்ற

இருமுன்று வகையில் கல்லோடு புணர்”²⁶

என்று ஆறு படிநிலைகளாக விளக்குகிறார். கடவுளுக்கு கோயில் கட்டி வழிபடுவது போல் வீரனின் நடுகல்லிற்கும் வழிபாடுகள் செய்தனர்.

“இறந்தவனின் ஆன்மாவை சில சடங்குகள் மூலம் ஓர் குறிப்பிட்ட இடத்திற்கு வரவழைக்கலாம். அங்குள்ள ஒரு பொருளில் நுழைந்து கொள்ளச் செய்யலாம் என்ற நம்பிக்கை உலகமெங்கும் பண்டைய மக்களின் பண்பாட்டில் காணப்படுகிறது”²⁷ என்பர் நா. வானமாமலை.

போர் நடைபெறும் சூழலில் மறவர்கள் ஒன்றுகூடி வெறியாட்டு நிகழ்த்துவதும் பண்டைய வழிபாட்டு முறையாக இருந்துள்ளது என்பதை அறியமுடிகிறது.

“வெறியறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன்

கட்டினும் கழங்கினும் வெறிஎன இருவரும்”²⁸

களவுக்காலத்தில் தலைவியின் வேறுபாட்டினை அறிந்த செவிலி கட்டுவிச்சி மூலமாக வெறியாட்டு நிகழ்த்திய செய்தியும் அறியமுடிகிறது.

“வழிபடு தெய்வம் நிற்புறம் காப்ப”²⁹

தாம் வழிபடும் தெய்வம் என்றென்றும் தம்மை காத்து நிற்கும் என்ற நம்பிக்கையோடு கடவுள் வழிபாடு இருந்ததை அறியமுடிகிறது.

“கிழவோன் சுட்டியதெய்வக் கடத்தினும்”³⁰

திருமணம் நிறைவேறிய நிலையில், தமது வேண்டுகோளை ஏற்று தமக்கு அருள்புரிந்த தெய்வத்திற்கு தான் வேண்டிக்கொண்ட தெய்வக்கடன் செலுத்திய செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளது. இத்தகைய வழிபாடுகளும் பண்டைய மக்களிடம் இருந்துள்ளது.

போரில் வெற்றி வேண்டியும், வெற்றி பெற்றதன் பின்பும் வீரர்கள் வெற்றிக்குரிய தெய்வமாக விளங்கும் கொற்றவையை துடிகொட்டி ஆடி தங்கள் உணர்வை வெளிப்படுத்தும் வகையில் பெண் தெய்வத்தை வழிபட்ட செய்தியும்,

“மறங்கடைக் கூட்டிய துடிநிலை சிறந்த

கொற்றவை நிலையும் அகத்திணைப் புறனே”³¹

பெண் தெய்வமான கொற்றவையை அக்கால மக்கள் வழிபட்ட செய்தியும் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

தொல்காப்பியர் காலத்தில் ஐந்து வகையான நிலங்கள் பிரிக்கப்பட்டு, நிலத்திற்கு ஒரு கடவுள் குறிக்கப்பட்டு அக்கால மக்கள் வழிபாடு செய்து வந்ததை நாம் அறிய தொல்காப்பியம் சிறந்த நூலாகத் திகழ்கிறது. சங்க இலக்கியங்கள் வழி நாம் அறிந்து கொள்ளும் வழிபாட்டு முறைகளில் பேய் போன்ற அச்சம் தருபவைகளும், இயற்கைப்பொருட்களும், நடுகல் வழிபாடும் முருகன், முக்கண்ணன், திருமால் போன்ற பிற தெய்வ வழிபாடுகள் பற்றியும் தெளிவுறத் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

“களளி நீழல் கடவள் வாழ்த்தி”³²

வடமொதங்கிழார் என்னும் புலவர் பாடிய இப்பாடல் இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. அதே போலவே மருதநிலநாகனார் பாடிய,

“சூர் முதல் இருந்த ஓமையம் புறவு”³³

என்ற அகநானூற்று பாடல் ஓமை மரத்தின் அடியில் கடவுள் இருப்பதாக மக்கள் நம்பி வழிபட்ட செய்தியை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

மக்கள் தமக்கு பல பொருள்களைத் தரும் மலைகளிலும் தெய்வத் தன்மையைக் கண்டனர். மலையின் மேலும், அடிவாரத்திலும் கோயில்கள் அமைத்தனர். மலையைச் சுற்றி வந்து வழிபட்டனர். மலையை வலம் வருதலை கிரிவலம் என்றனர். தமக்கும் தம் தொழிலுக்கும் உயிர் பொருளாக விளங்கும் நீர் ஆதாரங்களைத் தெய்வத் தன்மை உடையனவாகக் கருதி வணங்கி வந்தனர். ஆறுகளில் நீராடுவதை புனிதமாகக் கருதினர். ஆற்றங்கரைகளில் விழா எடுத்தனர். ஆறுகளின் தேவையும் பெருமையும் கருதி ஆற்றங்கரைகளில் கோயில்கள் கட்டினர்.

பழந்தமிழர்கள் ஆறு, மலை, காடு இவற்றை மட்டும் அல்லாமல் ஞாயிற்றையும் திங்களையும், மழையையும் கடவுளாக எண்ணி வழிபட்டனர். இளங்கோவடிகள் இயற்றிய சிலப்பதிகாரத்தில்,

“திங்களைப் போற்றுவதும்

ஞாயிற்றைப் போற்றுவதும்

மாமழைப் போற்றுவதும்”³⁴

என்று கூறியிருப்பதில் இருந்து அறிந்து கொள்ளலாம்.

ஞாயிற்றினது ஒளியும் வெப்பமும் இல்லையேல் உலகில் உயிர் வாழமுடியாது என்பதை உணர்ந்த மக்கள் அனைத்தையும் கடவுளுக்கு நிலையாக, உயர்வாக எண்ணினர். நாள்தோறும் காலையில் ஞாயிற்றை வழிபடுவதும், தைத்திருநாளில் ஞாயிறு வழிபாடு செய்வதும் இன்றும் நாம் அறிந்ததே. ஞாயிறு மட்டுமன்று திங்களையும் வழிபட்ட செய்தி இலக்கியங்களில் காணப்படுகிறது. முழு நிலா நாளில் மக்கள் சந்திரனை வழிபட்டதும், வளர்பிறை நாளில் கன்னிப்பெண்கள் ஆற்றங்கரைகளில் வழிபாடு இயற்றிய செய்தியும் நம் இலக்கியங்களில் காணப்படுகிறது. சங்ககாலத்தில் மனிதர்கள் பெருவெள்ளம், புயல், மழை, நிலநடுக்கம்

போன்றவற்றிலிருந்து தங்களைக் காத்துக் கொள்வதற்காக இயற்கையை கடவுளாகக் கருதி வழிபட வேண்டிய சூழல் ஏற்பட்டது. எனவே மலை, கடல், காடு, நீர்நிலைகள் சார்ந்து வாழ்ந்து வந்த சங்க காலத்து மக்கள், மரங்கள், மலைமுகடுகள், கடல் கரை, அடர்ந்த காடு, இரவு நேரம் போன்றவற்றில் கண்ணுக்குத் தென்படாத சக்திகள் உறைந்து இருப்பதாக நம்பினார்கள். அவற்றை வழிபடுவதன்மூலம் தீய சக்திகளின் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுபடலாம் என நம்பினர். இதுவே கடவுள் பற்றிய நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தியது.

சூர், அணங்கு, சூலி, முருகு போன்ற கடவுள்கள் இயற்கை சார்ந்த இடங்களில் தங்கி இருப்பதான நம்பிக்கை இருந்தது. அச்சம், வருத்தம் என்று பொருள் தருகின்ற வகையில் அணங்கு, பேய், சூர் போன்ற பெயர்களால் கடவுள்கள் குறிக்கப்பட்டாலும் அவற்றின் பேராற்றல் காரணமாக வணங்கப்பட்டன. மனிதனுக்கு நன்மை செய்யும் சக்தியை விட, கெடுதல் செய்யும் சக்தி பற்றிய பயமே வழிபாடுகள் செய்யத் தூண்டின. மக்களை வருத்தும் அணங்கு பற்றி,

“காண்டற்குத் தாக்கு அணங்கு இக்காரிகை காண்மின்”³⁵

“தாக்கு அணங்கு ஆவது எவன்கொல் அன்னாய்”³⁶

“துணங்கையாம் செல்விக்கு அணங்கு நொடித்தாங்கு”³⁷

அணங்கு தம் எதிரில் வருகின்றவர்களைத் தாக்கும். இளம்பெண்களைப் பற்றித் துன்புறுத்தும் என்ற அடிப்படையில் அணங்கு என்ற சக்தியை நினைந்து அச்சம் ஏற்பட்டது.

அணங்கைப் போலவே அச்சம் தருகின்ற இன்னொரு சக்தி சூர். சூர் என்பது சூர்மகள் எனப்பட்டது. இது மலை, மலைத்தொடர், போன்ற மக்கள் நடமாட்டம் இல்லாத இடங்களில் உறைந்திருப்பதாக நம்பினர் சூர் குடியிருக்கும் மலையிலுள்ள தமழைகளைத் தீண்டினாலும் அது வருத்தும்

என்ற நம்பிக்கை இருந்ததற்கான சான்றுகள் சங்க இலக்கியத்தில் இருந்துள்ளதைக் காண முடிகிறது.

**“வாடல் கொல்லோ தாமே அவன்மலை போருடை வருடையும் பாயா
சூருடை அடுக்கத்த கொயற்கு அருந்தழையே”³⁸**

“சூர் உறு மஞ்சை நடுங்க”³⁹

போன்ற பாடல்கள் சூர் பற்றிய மக்கள் கருத்தை நமக்கு தெரிவிக்கின்றன. அதனைப்போல பேய் பற்றிய கருத்தும் நிலவியதற்கான சான்றுகள் உள்ளன. **“பிணம் தின் யாக்கை பேய்மகள் துவன்றவும்”⁴⁰** இந்த அச்சத்தின் விளைவாகவே இதனைச் சாந்தப்படுத்தும் நோக்கோடு வழிபாடுகள் தோன்றியது எனலாம்.

அணங்குகள் மலைகளில் உறைவதாக நம்பினர்.

“அணங்குடை நெடுவரை”⁴¹

“அணங்குடை வரைப்பு”⁴²

“அணங்கோடு நின்றது மலை”⁴³

இவ்வரிகள் மலையில் கடவுள் இருப்பதாக மக்கள் நம்பியதற்கான சான்றுகள் ஆகும். இவை மலையையும் மலைவாழ் மக்களையும் காக்கின்றன என்று நம்பினர். மலையில் வாழும் கடவுளான அணங்கினுக்கு குறவர்தமது சுற்றமுடன் கூடி படையல் இட்டு வழிபட்டுள்ளனர். பழுத்த மாங்கனிகள், பலாச்சுளைகள், தேன், கள் போன்றவற்றை படைத்து வழிபட்டுள்ளனர்.

**“தேன் தேர் சுவைய, திரள்அரை, மாஅத்து
கோடைக்கு ஊழ்த்த, கமழ் நறும் தீம்கனி
பயிர்ப்புறப் பலவின் எதிர்ச்சுளை அளைஇ,
இறாலோடு கலந்த, வண்டு மூசு அரியல்**

நெடுங்கண் ஆடு அமைப் பழுதி, கடுந்திறல்
பப்புக் கடுப்பு அன்ன தோப்பி வான்கோட்டுக்
கடவுள் ஓங்குவரைக்கு ஓச்சி, குறவர்
முறிதழை மகளிர் மடுப்ப, மாந்தி,
அடுக்கல் ஏனல் இரும்புனம் மறந்துழி⁴⁴

மரம், செடி, கொடிகள், சோலைகளிலும் கடவுள் உறைந்திருப்பதாக நம்பினர். பெரிய மரங்களின் அடி மரங்களில் கடவுள் இருப்பதாக நம்பிய செய்தி,

“தெய்வம் சேர்ந்த பராரை வேம்பில்”⁴⁵

“கடவுள் மரத்த முள்மிடை குடம்பை”⁴⁶

பனை, வேம்பு, ஆலமரம், மராமரம், வேங்கை, வாகை. மருது, ஓமை போன்ற மரங்களில் இருக்கும் கடவுள்கள், பிறர்க்கு அச்சம் தருவதால் அவற்றை வணக்கிடுவதற்காகப் பெரிய மலர் மாலைகள் சார்த்தி வணங்கினர். பலி கொடுத்துத் தம்மைக் காத்திடுமாறு வேண்டினர். மக்கள் கூடுகின்ற இடத்தில் பெரிய மரமும் பலி கொடுக்கின்ற பீடமும், கடவுள் எழுதிய தூணும் இருந்தன.

நீர்நிலைகளாக ஆறு, சுனை. குளம், கடல், கழிமுகம் போன்றவற்றில் கடவுள் உறைவதாகக் கருதி வழிபட்ட நிலை சங்ககாலத்தில் இருந்தது.

“துறை எவன் அணங்கும்”⁴⁷

“அருந்திறல் கடவுள் அல்லன் பெருந்துறைக் கண்டு இவள்
அணங்கியோளே”⁴⁸

என்ற வரிகள் நீர்நிலையில் இருக்கும் கடவுள்களைச் சுட்டுகின்றன.

“சூர் சுனை”⁴⁹

என்ற வரி சுனையில் இருக்கும் சூர் கடவுளைக் குறிக்கின்றது.

“அணங்குடை முந்நீ”⁵⁰

“பெருந்துறைப் பரப்பின் அமர்ந்து உறை அணங்கோ”⁵¹

“கடல்கெழு செல்வி”⁵²

போன்ற வரிகள் கடல் சார்ந்த கடவுளைக் குறிக்கின்றன. கடல் ஏற்படுத்திய அச்சம் காரணமாகவே அது வழிபடும் கடவுளானது.

அச்சம் தரும் கடவுள்களில் இருந்து சற்று மாறுபட்டதாக முருகு என்னும் கடவுள் கருதப்பட்டது. அது முருகன், நெடுவேள் போன்ற பெயர்களால் குறிக்கப்பட்டது. மலைச்சாரலில் வாழ்ந்த குறவர்கள் மலையில் உறைந்த கடவுளான முருகுவை வழிபட்டனர். வேலன் வெறி ஆடிய சடங்கில், இளம்பெண்ணை பற்றிய முருகுவை விலக்க செந்தினையை நீரோடு கலந்து தூவி வழிபட்ட செய்தி அறியமுடிகிறது. மறி ஆட்டின் ரத்தமும் தினையும் வெறி ஆடலின் மூலம் முருகனை ஆற்றுப்படுத்தும் சடங்கில் பயன்படுத்தப்பட்டது. முருகு பிற்காலத்தில் முருகன் எனக் குறிக்கப்பட்டதுடன் மக்களுக்கு நன்மை செய்யும் தெய்வமாக மாறியது.

பழந்தமிழர்களால் பெரிதும் போற்றப்பெற்ற வீரம், நடுகல், வழிபாடோடு தொடர்பு உடையது. ஆநிரை கவர்தல் அல்லது ஆநிரை மீட்டலுக்கான போரில் மரணம் அடைந்த வீர மறவர்களுக்காக நடப்பட்ட நடுகல்லில், இறந்த வீரர்களின் பெயர்கள், வீர தீர்ச்செயல்கள் செதுக்கப்பட்டன. அக்கல்லைக் கடவுளுக்கு இணையாக வைத்து வழிபட்டனர்.

“பீலி சுட்டிய பிறங்கு நிலை நடுகல்

வேலுன்று பலகை வேற்று முனை கடுக்கும்”⁵³

“வல்லான பத்துக்கைக் கடவுள் பேன்மார
நடுகல் பீலி சூட்டி துடிப்படுத்து
தோப்பி கள்ளோடு துருஉப் பலி குடுக்கும்”⁵⁴

“எழுத்துடை நடுகல்”⁵⁵

நடுகல்லை நன்னீர் கொண்டு நீராட்டுவது, மஞ்சள் பூசுதல், மயிர் பீலி சூட்டுதல், பூக்களாலான மாலையை சுட்டுதல், நறுமணத் தூபம் காட்டுதல், ஆட்டு ரத்தம் பலியாக தந்து வழிபடல், போன்ற வழிபாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இவ்வழிபாடே பின்நாளில் உருவ வழிபாடு தோன்றக் காரணமாகிற்று.

இந்திரனை வழிபட்ட செய்தியும் அறியமுடிகிறது. இந்திரனுக்காக கொண்டாடப்பட்ட விழாவே இந்திர விழாவாகும்.

“இந்திர விழாவில் பூவின் அன்ன
பூந்தலைப் பேடை வரிநிழல் அகவும்”⁵⁶

இந்திர விழாவில் மலர்கள் அதிகமாக பயன்படுத்தப்பட்டன. இந்திரன் பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியத்தில் குறைந்த அளவே காணப்படுகின்றன எனலாம்.

மால் எனப்படும் திருமால் வழிபாடு சங்ககாலத்தில் இருந்தது. கடும் காட்டைச் சார்ந்த இடத்தில் வாழ்ந்த ஆயர்களின் தெய்வமான மால், மாயோன் எனப்பட்டார். நீலமணி போலும், கரிய மலர் போன்றும், கார்மேகம் போன்றும், காரிருள் போன்றும், கடலைப் போன்றும் ஒளிரும் தன்மையோன் என்ற குறிப்பு சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகிறது. பரிபாடல் திருமால் பற்றிய அவதாரச் சிறப்புகளை எடுத்துக்கூறுகிறது.

முக்கண்ணன் எனப்படும் தெய்வம் உமையைத் தனது உடலில் ஒரு பாகமாகக் கொண்டு கயிலையில் இருந்து காட்சி தரும் செய்தி திருமுருகாற்றுப்படையில் இடம்பெற்றுள்ளது. ஆல்அமர்செல்வன், ஆல்கெழு கடவுள், எனப் போற்றப்படுகின்ற சிவனின் வாக்கினில் இருந்து நான்மறை பிறந்தது.

“ஞாலம் நாளும் நலம்கெழு நல்லிசை

நான்மறை முதுநூல் முக்கட் செல்வர்”⁵⁷

முக்கண்ணன் பற்றிய செய்திகள் சங்க இலக்கியம் முழுமையும் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன என்பார் க.ப. அறவாணன்.

வேள்வி செய்து கடவுளை வழிபடும் முறையும் சங்க இலக்கியத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. வேதம் ஒதுபவர்களை அந்தணர்கள், நான்மறைப் புலவர். நான்மறை முதல்வர், மறைக்காப்பாளர் எனப்பட்டனர்.

“நல்பனுவல் நால்வேதத்து

அருஞ்சீர்த்தி பெருங்கண்ணுறை

நெய்ம்மலி ஆவுதி பொங்கப் பலமான்

வீயாச் சிறப்பின் வேள்விமுற்றி

யூபம்நட்ட வியன்களம் பலகொல்”⁵⁸

“பகட்டு எருதின்பல்சாலை

தவப்பள்ளி தாழ்கவின்

அவிர்சடை முனிவர் அங்கி வேட்கும்

ஆவுதி நறும்புகை”⁵⁹

இவற்றை மட்டுமல்ல தனக்கு ஆபத்து விளைவிக்கும் சிங்கம், புலி. யானை. கொடிய நச்சுத்தன்மை கொண்ட பாம்பு முதலியவற்றையும் அச்சத்தால் வணங்கினான். ஆகையால் தான் கொற்றவையின் வாகனம்

சிங்கம், முக்கண்ணன் வாகனம் காளை, முருகனின் வாகனம் மயிலும் பாம்பும் என்று தெய்வங்களோடு சேர்த்து வணங்கினான்.

“கரந்து பாம்பு ஒடுங்கும் பயம்புமார் உளவே
குறிக்கொண்டு மரங்கொட்டி நோக்கி
செறிதொடி விறலியர் கைதொழுஉப் பழிச்ச
வறிது நெறி ஓரி வலம்செயாக் கழிமின்”⁶⁰

பரலையுடைய பள்ள நிலத்தின் பரப்பிலே பாம்புகள் மறைந்து கிடக்கும் குழிகள் உள்ளன. அவற்றை மனதிலே குறித்துக் கொண்டு, அப்பாம்பு மனம் மகிழும்படி கையால் தொழுது வணங்கிச் செல்வீர்களாக என்ற பாணனின் கூற்று இங்கு நமக்கு சங்க காலத்தின் பாம்பு வழிபாட்டைப் பற்றி எடுத்து உரைக்கின்றது.

அச்சத்தை உண்டாக்கும் எல்லாவற்றையும் மனிதன் தன்னிலும் மேலான சக்தியாக எண்ணினான். காலப்போக்கில் அவற்றைத் தம்மை விட உயர்ந்த சக்தியாக எண்ணினான். ஆகையால் அதனிடமிருந்து தன்னைக் காத்துக்கொள்ளப் பணிந்து வணங்கி வழிபட்டான்.

வழிபாடு எனும் போது அங்கு ஏதேனும் குறியீடு இருக்கும். வழிபடும் தெய்வங்களுக்கு உருவங்களைத் தவிர்த்து ஏதேனும் ஒரு அடையாளம் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. நம் சங்க கால மக்களிடம் வேல், சூலம், சுறாக்கோடு போன்றவை இருந்ததற்கான சான்றாதாரங்கள் உள்ளன.

“சினைச் சுறாவின் கோடு நடடு
மனைசேர்த்திய வல் அணங்கினான்”⁶¹

என்று சங்கப் பாடல் வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

அதனைப் போல முல்லை நில மக்கள் பெண் எருமையின் கொம்பை நட்டு தெய்வமாக வணங்கியதற்கான சான்றுகள் உள்ளன.

“தருமணல் தாழப்பெய்து இல்பூவல் ஊட்டி

எருமைப் பெடையோடு எம்ர்சங்கு அயரும்”⁶²

இவ்வழக்கம் காலகாலமாக மரபு வழிபட்ட நம்பிக்கை சார்ந்த செயலாகவே நிகழ்ந்து வந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

பண்டைத்தமிழர் ஐவகை நிலங்களில் திணை என்னும் ஒழுக்கம் சார் வாழ்வியலில் உரிப்பொருளை முதல், கருப்பொருள்களின் துணையுடன் அமைத்துக் கொண்டனர்.

“தெய்வம் உணாவே மாமரம் புள்பறை

செய்தி யாழின் பகுதியோடு தொகைஇ

அவ்வகை பிறவும் கருஎன மொழிப்”⁶³

இதன்வழி தெய்வத்திற்கு அக்கால மக்களிடமிருந்து உயரிய மதிப்பு விளங்குகிறது. “வழிபாடு என்பது வழிபடுவோரின் வாழ்க்கை முறையிலிருந்து எழுகின்றன. ஒரு சமுதாயம் உணவு, உடை, உறையுள் ஆகிய தேவைகளை எந்த முறையில் பெறுகிறதோ, அதற்காக எத்தகைய சமுதாய அமைப்பை உருவாக்கிக் கொள்கிறதோ அந்த அமைப்பின் அடிப்படையின் மீது தெய்வ நம்பிக்கை எழும்”⁶⁴ என்பார் நா. வானமாமலை.

பழந்தமிழர்கள் இயற்கையை சார்ந்து வாழ்ந்தனர். இயற்கை மனிதனுக்கு உதவிய காரணத்தால் தன் நெற்றியைத் தெரிவிக்கும் விதமாக இயற்கையை தெய்வமாக எண்ணி வழிபட ஆரம்பித்தான். பின் இறந்த தம் முன்னோர்களால் தங்கள் வாழ்வில் நன்மை தீமை ஏற்படக்கூடும் என்று எண்ணி அவர்களையும் வழிபடத் தொடங்கினான். அடுத்து அவர்கள் பயன்படுத்திய கருவிகளை வழிபட்டான்.

அவர்களுக்காக நடப்பட்ட நடுகல்லை வழிபட்டான். இவ்வாறு வழிபாடானது படிப்படியாக வளர்ச்சி பெற்று வந்துள்ளது.

தொகுப்புரை

- சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் பழைய மரபுகள் பல அவற்றுள் அகம், புறம் பற்றியவை முதன்மையானது. கற்பனைத் தலைவன் தலைவியின் காதல் வாழ்வு அகமாகவும். நாடாண்ட அரசன், குடிமக்களுள் சிறந்தவர்களின் கொடை, வீரம் புறமாகவும் பிரிக்கப்பட்டன.
- சிற்றூர்கள் பலவாகவும், நகரங்கள் சிலவாகவும் இருந்த காலம் ஆகையாலும் போக்குவரத்து குறைவாக இருந்த காலம் ஆகையாலும், சிற்றூர் மக்கள் மலையிலும் வாழ்ந்து அந்தந்த நிலத்தில் கிடைத்த உணவுப் பொருட்களுக்காக வேட்டை, உழவு, மீன் பிடித்தல் முதலிய தொழில்களில் ஈடுபட்டு வந்தனர். காதலும், இல்லறமும் சிற்றூர்களின் இயல்பான வாழ்க்கையாக இருந்தன என்பதை அறியலாம்.
- சிற்றூர் மக்களின் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கையும் தொழில்களும், நாட்டுப் பாடல்களில் பாடப்பட்டன. மலை, காடு. வயல், கடல் ஆகியவற்றின் இயற்கை அழகும் சிறப்பும் அவற்றில் முக்கியத்துவம் பெற்றன.
- ஊர்களில் மக்கள் பாடித் திரியும் பாடல்களில் காதல் பற்றிப் பாடும்போது இன்னாருடைய காதல் என்று குடும்பப் பெயர் முதலியவற்றைச் சுட்டிப் பாடுவது முடியாதது. வீரம் முதலியவற்றைப் பாடும்போது இன்ன தலைவனுடைய என்று அவனுடைய பெயர் முதலியவற்றைக் குறிப்பிட்டுப் பாடுவதே பெருமைக்குரியதாக இருந்தது.

- காதல் பற்றிப் பாடும்போது அது பொதுவான கற்பனையாகப் பெயர் முதலியவை சுட்டாத பாடலாக இருந்தால்தான் அந்தப் பாடலை மக்கள் பலரும் பாடிச் சுவைக்க முடியும். ஆகையால் நாட்டுப் பாடல்களில் பெயர் குறிப்பிடாமல் பாடுவது மரபாக இருந்தது. இதுவே சங்க இலக்கியங்களின் அகப்பாடல்களிலும் காணப்பட்டது எனலாம்.
- சேர, சோழ பாண்டிய மன்னர்கள் புலவர்களைப் போற்றி வந்ததைப் போலவே, சிற்றரசர்களும் புலவர்களை ஆதரித்துப் போற்றி வந்துள்ளதை சங்கப் பாடல்கள் வழித் தெளிவாகக் காண முடிகிறது.
- சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் சங்க கால மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளை ஓவியம் போல எடுத்துக் காட்டுவதுபோல, மக்களின் காதல், வீரம், கொடை, நட்பு போன்றவற்றைத் தெளிவாக எடுத்துரைப்பதையும் காணலாம்.
- அச்சம் தரும் செயல்களே மனிதனை வழிபாட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றது. பின்னர் காலப்போக்கில் உருவம் கற்பித்து வணங்கத் தொடங்கினர் என்பதைக் காண முடிகிறது.
- உயிர்பலி தொடங்கியதன் வெளிப்பாடாக பலிச் சடங்குகளும் விழாக்களும் தோற்றம் பெற்றன.
- வீரத்தினைப் போற்றியதன் வெளிப்பாடே நடுகல் வழிபாடாகும். ஆவி வழிபாட்டில் நல்ல தேவதை, கெட்ட தேவதை நம்பிக்கை இருந்தது என்பதை அறிய முடிகிறது.

- நடு கல்லை நன்னீர் கொண்டு நீராட்டுவது, மஞ்சள் பூசுவது, மயிர் பீலி சூட்டுதல், ஆட்டு ரத்தம் பலி தருதல் போன்ற வழிபாடுகள் பின்னாளில் உருவ வழிபாடு தோன்றக் காரணமாயிற்று எனலாம்.
- பனை, வேம்பு, ஆலமரம், வேங்கை, மருது, வாகை போன்ற மரங்களில் கடவுள் இருப்பதாகவும், அவை மனிதர்களுக்கு அச்சம் தருபவை என்பதாலும் அம்மரங்களுக்கு மாலை சாத்தி தம்மைக் காக்குமாறு வேண்டி வந்துள்ளதைக் கணா முடிகிறது.
- முக்கண்ணன் தமது உடலில் உமையை ஒரு பாகமாகக் கொண்டு கயிலையில் இருந்து காட்சி தருவதை திருமுருகாற்றுப்படையில் ஆல்அமர் செல்வன், ஆல்கெழு கடவுள் என்று போற்றப்படுவதைக் காண முடிகிறது.
- வேள்வி செய்து கடவுளை வழிபட்டு வந்துள்ளனர். வேதம் ஒதுபவர்களை அந்தணர்கள், நான்மறைப் புலவர்கள், மறைக்காப்பாளர் என்று அழைக்கப்பட்டனர் என்பதைக் காணலாம்.
- அனைத்து நிலைகளிலும் தனக்கு துணையாகவும், தலைமை பொறுப்புடனும் இருந்த பெண்களுக்கு நன்றி தெரிவித்ததன் வழிபட்டதன் வெளிப்பாடே தாய் தெய்வ வழிபாடாகும்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. தமிழண்ணல், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப. 40.
2. மேலது., ப. 42.
3. ந. சஞ்சீவி, சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சி, ப. 32.
4. தமிழண்ணல், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப. 7.
5. தொல்காப்பியம், அகம்., நூ.எ. 35.
6. மேலது., புறம்., நூ.எ. 76.
7. தமிழண்ணல், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப. 15.
8. மேலது., ப. 25.
9. தொல்.புறத்., நூ.எ. 86.
10. சிறுபாண்., பாடல் அடி 112, 113.
11. தமிழண்ணல் (எ.மே.), தமிழ் இலக்கிய வரலாறு ப. 60..
12. பட்டி., பாடல் அடி 298, 299.
13. மு.அ. மாணிக்கவேலு, தமிழ் நாட்டில் நடராசர் வழிபாடு, ப. 210.
14. தொல்.அகத்., நூ.எ. 96.
15. நற்., பா.எ. 30.
16. அகம்., பா.எ. 122.
17. க. காந்தி, தமிழர் பழக்கவழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும், ப. 261.
18. தே. லுர்து (எ.மே.), நாட்டார் வழக்காற்றியல், ப. 2.
19. க.காந்தி, தமிழர் பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும், ப. 272.
20. தொல். நூ.எ. 1034.
21. மேலது., நூ.எ. 1027.
22. மேலது., நூ.எ. 951.
23. மேலது., நூ.எ. 1025.
24. மு.அ. மாணிக்கவேலு (எ.மே.), தமிழ்நாட்டில் நடராஜர் வழிபாடு, ப. 207.

25. தொல்.பொருள்., நூ.எ. 1589.
26. தொல்.பொருள்., நூ.எ. 1006.
27. நா. வானமாமலை, தமிழர் நாட்டுப் பாடல்கள், ப. 60.
28. தொல்.பொருள்., நூ.எ. 1061.
29. தொல்.செய்., நூ.எ. 1367.
30. தொல்.கற்., நூ.எ. 1096.
31. தொல்.பொருள்., நூ.எ. 1005.
32. புறம்., பா.எ. 260.
33. அகம்., பா.எ. 247.
34. சிலம்பு., 1-3.
35. பரி., பா.எ. 11:122.
36. ஐங்., பா.எ.23:4.
37. பெரும்பாண்., பா.எ. 459.
38. நற்., பா.எ. 359.
39. குறிஞ்சி., பா.எ. 169.
40. பட்டி., பா.எ. 260.
41. அகம்., பா.எ. 22.
42. மேலது., பா.எ. 37.
43. நற்., பா.எ. 165.
44. அகம்., பா.எ. 348.
45. மேலது., பா.எ. 309.
46. மேலது., பா.எ. 349.
47. ஐங்., பா.எ. 53.
48. மேலது., பா.எ. 82.
49. அகம்., பா.எ. 91.
50. மேலது., பா.எ. 320.
51. நற்., பா.எ. 155.

52. அகம்., பா.எ. 370.
53. மேலது., பா.எ. 67.
54. புறம்., பா.எ. 35.
55. அகம்., பா.எ. 53.
56. ஐங்., பா.எ. 62.
57. க.ப. அறவாணன், மர வழிபாடு, ப. 4.
58. புறம்., பா.எ. 15.
59. பட்டி., பா.எ. 52.
60. மலைபடு., பா.எ. 199.
61. பட்டி., பா.எ. 86.
62. கலி., பா.எ. 144.
63. தொல்.அகத்., நூ.எ. 964.
64. நா. வானமாமலை, தமிழர் நாட்டுப் பாடல்கள், ப. 70.

சங்க இலக்கியங்களில் நடுகல் வழிபாடுகள்

மக்கள் திரள் குறிப்பிட்ட நலன்களுக்காகக் கூடி வாழும் இயல்பினைக் கொண்டிருக்கின்றது. அத்தகைய கூட்டு வாழ்க்கையின் பயனாகப் பொதுவான மரபுகள், மதிப்புகள், மனித உறவுகள் முதலியன மலர்கின்றன. இவை யாவும் குழலுக்குத் தக்கவாறு மாறுபடும் தன்மையுடையன. இந்த வேறுபாடுகளுக்கு இடையில் இச்சமூக நிறுவனத்தின் பல்வேறு குடும்பங்கள், கல்வி நிலையங்கள், அரசியல் அமைப்புகள் யாவும் இணைந்து இயங்குகின்றபொழுது சில அடிப்படைப் பண்புகள் அவற்றிடையே வெளிப்படுகின்றன. இவற்றை நிலைக்களன்களாகக் கொண்டு விளங்குகின்ற மக்கள் கூட்டத்தினைச் சமூகவியலாளர் சமுதாயம் என்று குறிப்பிடுவார். “**ஒரேவிதமான எண்ணங்கள் உடைய மனிதர்கள் தங்களுடைய ஒத்த தன்மையை உணர்ந்து அதன் காரணமாகப் பொதுவான நோக்கங்களை அடைவதற்காகச் சேர்ந்து முயல்கின்றபோது சமுதாயம் உருவாகின்றது**”¹ என்று கிட்டிங்ஸ் என்னும் சிந்தனையாளர் கூறுகின்றார்.

“**சமுதாயம் என்பது தனிமனிதர்களை ஒன்றாக இணைத்து ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்து வாழும் ஓர் அமைப்பாகும். சமுதாயம் என்பது மனித இனத்தின் சமூகப் பொருளாதார அரசியல் ஈடுபாடுகளினாலும் தொடர்புகளினாலும் இயங்கிவரும் ஓர் அமைப்பாகும் என்றும், இவ்வமைப்பு ஒரு குறிப்பிட்ட நாகரிக அமைப்பிற்குள் இயங்கி வருகிறது**”² என்றும் சமூகவியலாளர் குறிப்பிடுகின்றார்.

“**நாட்டுப்புறக் கதைகளில் காணலாகும் சமுதாயக்கூறுகள் சமுதாய அமைப்புக்கள், குடும்ப உறவுகள், சமுதாயப் பழக்கவழக்கங்கள்,**

நம்பிக்கைகள், சமுதாயக் குழுக்கள், சமுதாய மதிப்புக்கள் ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். மனித வாழ்வோடு பண்பாடு பிணைந்த நாளே சமுதாயம் உருவான பெருநாள் ஆகும். இனச் சமுதாயம் காலத்துக்கும் இடத்துக்கும் சூழ்நிலைக்கும் ஏற்ப பல்வேறு வகையில் தோன்றி வளர்ந்தது”³ என்பர்.

“சமுதாயத்தின் நடைமுறை அமைப்பில் சிதறி விழுந்து ஆழப்பதிந்து விடுகிற கீறல்களால், சமூகத்தின் உறுப்பினர்களான மாந்தர்கள் பாதிக்கப்பட்டு விடுவர். சமுதாயத்தின் கட்டமைப்பில் கட்டுக்கோப்பற்ற முறையில், முறை தவறி, கீறல்கள் விழுந்து பதிவதற்கே மூலகாரணமான குற்றவாளிகள் அந்தச் சமுதாயத்தில் உயிர் வாழ்கின்ற மனிதர்களே ஆவர்”⁴ என்பதும் மனங்கொள்ளத்தக்க உண்மையாகும்.

கடவுளோடு தொடர்புடைய ஒழுக்க நெறியைச் சமயம் என்று மரபாகக் குறித்து வருகின்றனர். திருவள்ளுவர் இதனை, ‘பொய்தீர் ஒழுக்கநெறி’ என்று போற்றுகின்றார். “இந்திய சமுதாயத்தில் சமயம் நெடுங்காலத்திற்கு முன்னரே வேருன்றி விட்டது. இந்திய நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கை சமயத்தைக் கருவாகக் கொண்டு விளங்குகின்றது. இந்திய சமுதாயம் சமய அடிப்படையிலான சமுதாயமாகும்”⁵ என்று பக்தவத்சலபாரதி குறிப்பிடுகின்றார். சமுதாயத்தில் பாமர மக்களுடைய வாழ்க்கை சமயம் சார்ந்தும், உறவு சார்ந்ததும், மரபு சார்ந்தும் அவர்களின் பறப்பு முதல் இறப்பு வரை ஏதாவது ஒரு வகையில் சமூகம் சார்ந்த வழிபாடு மற்றும் சடங்கு முறைகளோடு தொடர்பு கொண்டுள்ளன எனலாம்.

நடுகல் என்பது வெறும் கல் அல்ல, அது சமுதாயப் பண்பாட்டின் வெளிப்பாடு வீரன் கல், வீரக்கல், நடுகல், நினைவுத் தூண் என்றும் இக்கற்கள் அழைக்கப்பட்டன. மனிதன் மதிப்புக் கொடுத்தப் பண்புகளுள்

தலையாயது வீரப்பண்பு ஆகும். சங்க கால மக்கள் வீரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு வாழ வேண்டி இருந்தமையால் வீரம் காட்டி வீழ்ந்தவன் நினைவாகக் கற்களை அமைத்தனர். போர்க்களத்தில் விழுப்புண் பட்டு மடியும் வீரர்களின் வீரத்தைப் போற்றும் வகையிலும் அவனது தியாகத்தை மதிக்கின்ற வகையிலும் கல் ஒன்றினை நட்டனர். இறந்தவன் நினைவாக நட்ட கற்களை 'நடுகல்' எனக் குறித்தனர். இதனை 'வீரக்கல்' எனவும் கூறுவர். இவ்வாறு நட்ட கல்லிற்குப் பூசை செய்து தம்மைக் காத்த தெய்வமாக எண்ணி வழிபடுவது தமிழரின் மரபாக இருந்துள்ளது எனலாம்.

இறந்த வீரர் பொருட்டு எடுக்கப்பட்ட நடுகல்லை வழிபடும் மரபினைத் தமிழ் இலக்கண இலக்கிய நூல்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. தமிழில் கிடைத்துள்ள தொன்மையான இலக்கண நூலான தொல்காப்பியத்தில் 'நடுகல்' வழிபாடு பற்றிப் பேசப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியத்திற்குப் பிறகு தோன்றியதாகக் கருதப்படும் சங்க இலக்கியம் தமிழில் இவ்வழிபாடு குறித்துப் பேசும் முதல் இலக்கியமாக விளங்குகிறது.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களைப் படிக்கின்றபோது நடுகல் வழிபாடு நம் தமிழரின் வாழ்வியல் முறையாக இருந்திருக்கிறது என்பதையும் வீரர்களுக்கும் மன்னர்களுக்கும் அவர்கள் இறந்த பின்பு நடுகல் வைத்து வணங்கும் பழக்கவழக்கம் மக்களிடையே இருந்ததை அறிய முடிகிறது. புறநானூறு, அகநானூறு, ஐங்குறுநூறு, பட்டினப்பாலை, மலைப்படுகடாம் ஆகிய இலக்கியங்களில் நடுகல் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. வீரச்சாவு அடைந்தவர்களுக்குரிய நடுகல்லுக்கே பெருமதிப்புக் கொடுக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. வீரர்களுக்காக எடுக்கப்படும் நினைவுக் கற்களை மக்கள் வணங்கி வழிபட்டு வந்தமை பற்றி சங்க இலக்கியங்களில் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

நடுகல் - தோற்றம்

நடப்பட்ட கல் நடுகல். சங்க இலக்கியமான அகநானூறு,

“நட்ட போலும் நடாஅ நெடுங்கல்”⁶

என்கிறது. வீரத்தினைப் போற்றும் பண்பின் அடிப்படையில் தோன்றிய நினைவுச் சின்னம் பின்னர் வழிபாட்டுச் சின்னமாக மாற்றம் பெற்றதை இது காட்டுகிறது. “பிரேசர் என்ற சமூகமானிடவியல் ஆய்வாளர் இறந்தவரின் ஆன்மாவைச் சில சடங்குகள் மூலம் குறிப்பிட்ட இடத்திற்கு வரவழைக்கலாம் ஒரு பொருளில் நுழைந்து கொள்ளச் செய்யலாம் என்ற நம்பிக்கை உலகமெங்கும் பண்டைய மக்களின் பண்பாட்டில் காணப்படுகிறது”⁷ என்று கூறியுள்ளதாக நடுகற்களும் நம்பிக்கைகளும் என்ற தன்னுடைய கட்டுரையில் நா.வானமாமலை குறிப்பிடுகிறார்.

நடுகல்லில் இறந்தோர் ஆவி புகுந்ததாக நம்பும் நிலைகள் நடுகல் வழிபாட்டிற்கு வழிகாட்டியுள்ளதை இதன் வாயிலாக உணர முடிகிறது. வீரர்கள் போருக்குச் செல்லும்போது நடுகற்களை வாழ்த்திப் பல் கொடுத்துச் சென்றமை அக்கால நடுகல் நம்பிக்கையினைப் புலப்படுத்துகிறது. இவ்வழிபாட்டின் எச்சமே இன்று ‘கல் நாட்டுதல்’ என்னும் சாவுச்சடங்கில் காணமுடிகிறது.

இதுவரை நடுகற்கள் பெரும்பாலும் மக்கள் வாழ்கின்ற அல்லது வாழ்ந்ததாக அறியப்படும் ஊருக்கு வெளியில் தான் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. நடுகற்கள் இருக்கும் இடங்களை நோக்குகையில் வீரன் மடிந்த போர்க்களமாகவோ அல்லது அவனைப் புதைத்த இடமாகவோ தான் இருக்க வேண்டும் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

நடுகற்களில் வீரனின் உருவம், பெயர், செயல்பாடு போன்ற குறிப்புகள் இருப்பதைக் காணமுடிகிறது. இலக்கியத் தரவுகளையும் நடுகற்களில் காணப்படும் உருவங்களையும் எழுத்துக்களையும்

பார்க்கின்றபோது ஆநிறை கவரவோ அல்லது மீட்கவோ கொடிய விலங்குகளுடன் போரிட்டோ தான் சார்ந்திருக்கும் சமூகத்திற்காக இறந்த வீரனுக்கே நடுகல் எழுப்பப்பட்டு உள்ளது. இவ்வழக்கம் தொல்காப்பியர் காலந்தொட்டே இருந்துள்ளதை அறியலாம்.

“நடுகல் என்பது கடவுள் சமயம், வழிபாடு, நம்பிக்கை, இறைத்தொண்டு முதலான பல நிலைகளைக் கொண்டதாகும். ஆன்மீகம் என்பது இறை தொடர்பானது. ஆதலால், அது சமய நம்பிக்கைகளின் அடிப்படையில் பல பெயர்களைப் பெற்றுள்ளது. ஆன்மீகம் என்ற சொல்லுக்கு ஆய்வாளர்கள் பல பொருள்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். ஆன்மீகம் என்பது ஆன்மா தொடர்பானதாகும்”⁸ என்று க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி பொருள் விளக்கம் தருகின்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

நடுகல்லானோர் காலப்போக்கில் வழிபாட்டிற்கு உரிய தெய்வமாக மாறி வந்துள்ளதைச் சங்க இலக்கியத்திலும் சிலம்பிலும் காணப்படும் நடுகல் வழிபாடு உணர்த்துகிறது. சமணப் பெண் துறவியாகிய கவுந்தியடிகள் உண்ணா நோன்பிருந்து உயிர்விட்டமையை சிலப்பதிகாரம் நடுகல் காதையில் தெளிவுற சுட்டுவதைக் காண முடிகிறது.

நடுகல் வழிபாடு

பழந்தமிழர்கள் நடுகற்களை மிகவும் மதித்து அவற்றை வழிபட்டனர். அதனையே தொல்காப்பியம்,

“காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுகல்

சீர்த்தகு மரபில் பெரும்படை வாழ்த்தல் என்று

இருமூன்று மரபிற் கல்லோடு புணர்”⁹

போரில் இறந்த வீரனுக்கு ‘நடுகல்’ அமைத்தமையைக் குறிக்கிறது. நடுகல் நடுவதற்கு ஏற்ற சரியான கல்லைத் தேர்ந்தெடுத்துக் காண்பது,

கண்ட கல்லைக் கைக்கொண்டு வந்து புனித நீரில் நீராட்டி, பூசை செய்து கல்லை நட்டு கோட்டம் அமைத்துப் படையல் வைத்து வாழ்த்தி வணங்குவர் என்கிறது தொல்காப்பியம்.

தொல்காப்பியம் காட்டும் கல்லெடுத்துச் சிறப்புச் செய்யும் மரபு வீரமரணம் அடைந்த வீரர்களின் நினைவாக எழுப்பப்பட்ட கற்களுக்குரியதாகும். நடுகற்கள் வழிபடப்படும் சிறப்பினைப் பெற்றுத் திகழ்ந்ததால், அதனைப் பற்றிய அறு நிலைகளை வகைப்படுத்தி உள்ளார் தொல்காப்பியர். சங்கப் பாடல்களும் இத்தகைய நடுகற்கள் பற்றிய குறிப்பினை நமக்குத் தருகின்றன. தொல்காப்பியத்திற்குப் பின் வந்த இலக்கண நூல்களிலும் இதனைப் பற்றிய செய்திகள் காணக் கிடைக்கின்றன.

“அமைதியும் தூய்மையும் கொண்ட தெளிந்த உள்ளத்தில்தான் இறைவனின் படிவம் பிரகாசிக்க முடியும் என்று குறிப்பிடப்பட்டு இருப்பதிலிருந்து தூய்மையும் தெளிவும் கொண்ட ஆன்மாவில் மட்டுமே இறைவன் குடியிருப்பான் என்ற உண்மை தெளிவாகின்றது. தெய்வ வழிபாட்டிற்கான காரணங்கள் பல உள்ளன. இயற்கையான ஐம்பூதங்களின் அற்புதங்களைக் கண்டு மக்கள் வியந்து வணங்கியிருக்க வேண்டும் என்றும், இயற்கையின் சீற்றத்திற்கு அஞ்சி அதிலிருந்து தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளுவதற்காகவும் போர் வீரனுக்கு நடுகல் ஏற்படுத்தி வழிபாடு செய்யும் வழக்கம் தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்று கருதலாம். இதற்குச் சான்றாக அப்பர் தேவாரம் இறைவனை அஞ்சியாகினும் அன்பு கொண்டாயினும் துதித்து வழிபட வேண்டும்”¹⁰ என்று குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

புறப்பொருள் இலக்கணத்தை மட்டுமே கூறக்கூடிய ‘புறப்பொருள் வெண்பாமாலை’ என்னும் இலக்கண நூல் இதனைப் பற்றிய செய்திகளைக் கூறுகிறது.

“..... கற்காண் டல்லே

கால்கோள் நிலையே கல்நீப் படுத்தல்

கல்நடு தல்லே கல்முறைப் பழிச்சல்

இற்கொண்டு புகுதல்”¹¹

என்று நடுகல்லை வழிபடும் முறையைக் கூறுகிறது.

கற்காண்டல்

போர்க்களத்தில் இறந்த வீரனுக்குக் கல்லை நிறுத்தற் பொருட்டு கல்லைத் தோந்தெடுப்பதைக் கூறுவது கற்காண்டல் ஆகும் இதனைத் தொல்காப்பியம் ‘காட்சி’ என்று குறிப்பிடுகிறது.

“ஆனா வென்றி அமரில் வீழ்ந்தார்க்குக்

கானம் நீளிடைக் கல்கண் டன்று

மிகை அணங்கு மெய்ந்நிறீஇ மீளி மறவர்

புகை அணங்கப் பூமாரி சிந்திப் - பகை அணங்கு

வீளைக் கடுங்கணையால் வேறாகி விண்படர்ந்த

காளைக்குக் கண்டு அமைத்தார் கல்”¹²

அம்பு பட்டு மறவன் ஒருவன் உயிரும் உடலும் வேறுபட வானுலகத்திற்குச் சென்றான். கூடியிருந்தோரின் கண்கள் வருந்தும்படியாக நற்புகையினை எழச் செய்தனர். நல்ல மலர்களை மழை போலப் பொழந்தனர். விழுப்புண்பட்டு இறந்த மறவனை நிறுத்துவதற்கு உரிய நல்ல கல் இதுவென்று ஒரு கல்லைத் தோந்தெடுத்தனர். நல்ல கல்லினைக் கண்டு, அதற்குத் தூபம் காட்டி மலர் சொரிந்து தெய்வத்தன்மை ஏற்றி அதனை நடுகல்லாக நட்டு வழிபடுவது பண்டைத் தமிழர் வழக்கமாகக் கொண்டிருந்ததை இப்பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

“விழுத்தொடை மறவர் வில் இட வீழ்ந்தோர்

எழுத்துடை நடுகல்”¹³

அம்புபட்டு வீழ்ந்த மறவர்களுக்கு எடுக்கப்பட்ட நடுகல் என்று அகநானூறும் போரில் வீழ்ந்த வீரர்களுக்கு நடுகல் எடுத்து வழிபட்ட செய்தியைக் குறிப்பிடுகிறது.

வழிபாட்டின் தோற்றம் எப்படி இருந்திருக்கும் புராண மக்கள் கூட்டத்தினர் கருவளத்தையும் பயிர் வளத்தையும் ஒருங்கே பெறுவதற்காகவே மந்திரங்களைக் கையாண்டனர். அதன் தருக்க ரீதியான முடிவாக வழிபாடு தோன்றலாயிற்று என்று கூறியுள்ளார். மேலும், தெய்வ வழிபாடு தோன்றுவதற்கு முதற்காரணமாய் மனிதன் வாழ்வில் அமையும் துன்பமே அமைகின்றது. மழை பொழிந்து நீர் பெருகி வயல் வளம் சிறந்து, உணவுப்பொருள் உற்பத்தி மிகுந்துவிட்டால் அதற்குக் காரணம் இறைவனருள்தான் என்று நினைத்த மனிதன் அவ்விறைவனுக்கு நன்றி கூறும் முகமாகவும் வழிபாடுகளை மேற்கொண்டுள்ளான் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

“கிராமப்புறங்களில் இன்றளவும் காணக்கூடிய நடுகற்கள், சுமைதாங்கிக் கற்கள், சமாதிகள், குலதெய்வங்கள், அம்மன் சிலைகள் ஆகியன இம்மரபுக்குத் தக்க சான்றகளாய் உள்ளன. மனித வாழ்க்கை வளமாக அமையச் சில நிலைகளில் தெய்வக்காவல் இன்றியமையாத தேவை என எண்ணியதால் காவல் தெய்வங்களின் வழிபாடு வளர்ந்தது. நீர்நிலைகள், குழந்தைகள், பயிர்கள், ஊர் எல்லை ஆகியவற்றிற்குத் தெய்வக்காவல் பல நிலைகளில் தேவையாகின்றது. நீர்நிலைகள் மனித வாழ்வில் அடிப்படை நாடோடி வாழ்விலிருந்து நிலையாக வாழத் துணைபுரிந்து நாகரிகத்தின் தொட்டில்களாக இருப்பவை நீர்நிலைகள் எனவேதான் தன்னுடைய தாய்த் தெய்வத்தின் வடிவம் தண்ணீராகக் கருதப்பட்டது. ஆழமுள்ள தண்ணீரின் நிறம் நீலமாதலின் தாய்த்தெய்வத்தின் நிறமும் நீலமாயிற்று”¹⁴ என பரமசிவானந்தம் கூறுகின்றார்.

இந்தச் சக்திகளுக்குச் சிறுதெய்வம், குலதெய்வம், ஊர்த்தெய்வம், கிராம தேவதை, சிறுயிர், காவல் தெய்வம், எல்லைத் தெய்வம் முதலிய பல பெயர்கள் வழங்கி வருகின்றனர் என்பது சிறப்பாகும்.

கற்கோல்

நடுகல் நடுவதற்காகத் தேர்ந்தெடுத்த கல்லைக் கைக்கொள்வது ‘கல்கோள்நிலை’ ஆகும்.

“மண் மருளத் துடிகறங்க

விண் மேயாற்குக் கல்கொண்டன்று”¹⁵

விழுப்புண்பட்டு இறந்த மறவன் உலகம் வியக்கும்படியாகவும் பறைகள் முழங்க விண்ணுலகை அடைந்த அவனுக்குக் கல்லைத் தேர்ந்தெடுத்து வந்தனர். இந்நிலையையே கைகோள் நிலையாகும் என்கிறது புறப்பொருள் வெண்பாமாலை.

“பூ வொடு நீர்தூவிப் பொங்க விரைபுகைத்து

நாவுடை நன்மணி நன்கு இயம்ப – மேவார்

அழல் மறங் காற்றி அவிந்தாற்கு என்று ஏத்திக்

கழல் மறவர் கைக் கொண்டார் கல்”¹⁶

தன் வீரம் காட்டி போர்க்களத்தில் இறந்த மறவனுக்குத் தக்கதொரு கல்லைத் துணிந்து தேர்ந்தெடுத்தனர். அக்கல்லின் மேல் மலரோடு நீரைச் சிந்தி, அகில் முதலிய மணப் பொருட்களைப் புகையச் செய்தனர். நல்ல மணியினால் ஒலி எழுப்பினர். அக்கல்லை வாழ்த்தி விழா எடுத்து வந்தனர். என்பதை இப்பாடலின் வழி அறியமுடிகிறது.

“என்முன் நிலன்மின் தெவ்வீர், பலர்என்று

முன் நின்றுகல் நின்றவர்”¹⁷

தலைவனை எதிர்த்து நின்ற பலர் இன்று நடுகற்களாகி நிற்கின்றார்கள் என்று திருவள்ளுவர் குறிப்பிடுவதும் இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கதாகும்.

“புடை நடுகல்லின் நாட்பல ஊட்டி
நல்நீராட்டி நெய்ந்நறைக் கொளீஇய
மங்குல் மாட்புகை மறுகுடன் கமழும்”¹⁸

நடுகல்லிற்குப் பலி தந்து நந்நீரில் நீராட்டி நெய்த்தன்மையுடைய
மணப்பொருட்களைப் புகைத்து வழிபட்ட செய்தி புறநானூற்றின் வழி
அறியமுடிகிறது.

கல் நீர்ப்படுத்தல்

தேர்ந்து எடுத்து வந்த கல்லை நீரில் போட்டு வைத்தல்
கல்நீர்ப்படுத்தல் ஆகும் என்கிறார் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையின்
ஆசிரியர்,

“வண்டு சூழ் தாமம் புடையே அலம்பரக்
கண்டு கொண்ட கல்நீர்ப்படுத்தன்று

காடு கலைக் கனலோன் சினம் சொரியக்
கூடிய வெம்மை குளிர் கொள்ளல் - பாடி
நயத்தக மண்ணி நறுவிரை கொண்டு ஆட்டிக்
கயத்தகத்து உய்த்து இட்டார் கல்”¹⁹

மறவனுக்காக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கல் காட்டிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது.
அக்காடு வெம்மை நிறைந்திருந்து. ஆகையினால் அக்கல்லை வாழ்த்தி
நன்மை உண்டாகும்படி தூய்மைப்படுத்தி நறுமணப் பொருள்களைக்
கொண்டு நீராட்டி குளத்தின் உள்ளே இட்டு வைத்தனர் என்பதை அறிய
முடிகிறது.

“..... பெயர் மருங்கு அறிமார்

கல் எறிந்து, எழுதிய நல் அரை மராஅத்த கடவுள்”²⁰

கல்லைப் பெயர்த்து எடுத்து உலகம் அறிய எழுதி, கடம்ப மரத்தின்
அடியில் வைக்கப்பட்ட கடவுளாக எண்ணப்பட்ட நடுகல் குறித்து
மலைப்படுகடாம் கூறுவதைக் காண முடிகிறது.

கல் நடுதல்

மறவனின் நினைவாகக் கல்லை நடுதலே கல் நடுதல் ஆகும்.
இதனையே தொல்காப்பியமும் ‘நடுதல்’ எனக் குறிப்பிடுகிறது.

**“அவன் பெயர்கள் மிசைப் பொறித்துக்
கவின் பெறக் கல்நாட்டின்று”²¹**

போரில் விழுப்புண்பட்டு இறந்த மறவனின் பெயரையும் புகழையும் கல்லில் மீது பொறித்து நட்டு வைத்தனர். இதனை எடுத்துரைப்பதே ‘கல்நடுதல்’ ஆகும்.

**“மாலை துயல் மணிஎறிந்து மட்டுஉகுத்துப்
பீலி அணிந்து பெயர் பொறித்து வேல் அமரும்
ஆண்தக நின்ற அமர்வெய்யோற்கு ஆக என்று
காண்தக நாட்டினார் கல்”²²**

மறவனின் உருவமாக ஒரு கல்லை நினைத்து அதற்கு மாலை அணிவித்து, மணியை ஒலிக்கச் செய்து, கள்ளினைத் தெளித்து, மயிற்றோகையைச் சூட்டி, மறவனின் பெயரையும் புகழையும் எழுதி பலரும் காணும்படியாக நட்டு வைத்தனர்.

**“நல் அமர்க் கடந்த நாணுடைய மறவர்
பெயரும் பீடும் எழுதி, அதர் தொறும்
பீலி சூட்டிய பிறங்கு நிலை நடுகல்
வேல் ஊன்று பலகை வேற்றுமுனை கடுக்கும்”²³**

வெட்சியாருடன் போரிட்டு வீழ்ந்த கரந்தை மறவர்களுக்கான நடுகற்களில் பெயருடன் சிறப்பினையும் பொறித்து, மயிற்பீலி சூட்டிய வேலும் நட்டு, அதில் கேடயமும் சார்த்தி வைத்தனர் என்கிறது அகநானூறு. நடுகல் நடப்பட்ட சமயம் செய்யப் பெற்றவைகளை இப்பாடல் எடுத்துக் கூறுகிறது.

“பெயரும் பீடும் எழுதி, அதர் தொறும்

பீலி சூட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்

வேல் ஊன்று பலகை, வேற்றுமுனை கடுக்கும்”²⁴

நீரை மீட்பு போரில் உயிர் துறந்த கரந்தையோரின் பெயரும் பெருமையும் பொறித்து, மயிற்பீலி சூட்டப்பெற்று நடப்பட்ட நடுகல்லின் முன் வேலும், கேடயமும் நடப்பட்டிருக்கும் என மேற்கூறிய கருத்தையே இப்பாடலும் வலியுறுத்துகிறது.

“நடுகல் பிறங்கிய உவலிடு பறந்தலை”²⁵

சருகுகள் வீழ்ந்து பாழ்பட்ட இடங்களில் நடுகற்கள் நடப்பட்டன என்பதும் இறந்தவர் பிணங்களைத் தழை, சருகு ஆகியவற்றால் மூடும் மரபு இருந்தமையும் வெளிப்படையாகத் தெளியப்படுத்துகிறது இப்பாடல்.

“விழுந்தொடை மறவர் வில்லிடைத் தொலைந்தோர்

எழுத்துடை நடுகல்”²⁶

வீரர் எய்ந்த அம்பினால் உயிர்நீத்த கரந்தை மறவனுக்காக நடப்பட்ட கல்லில் பெயரும் பெருமையும் எழுதப்பட்டமை இவ் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் வாயிலாக அறியமுடிகிறது. அக்கற்களை கைதொழுது பரவுதலும் உண்டு என்பதையும் அறிய முடிகிறது.

“நடுகல் பீலி சூட்டி, நார் அரி

சிறுகலத்து உகுப்பபவும் கொள்வன்”²⁷

பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையினால் கொல்லப்பட்ட அதியமான் நெடுமான் அஞ்சிக்காக எடுக்கப்பட்ட நடுகல்லில் மயிற்தோகை சூட்டி, சிறுகலத்தில் ‘கள்’ வைத்து வழிபட்ட செய்தி இப்புறப்பாடல் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. நடுகல்லிற்கு மயிற்பீலி சூட்டுதலும் பலி பொருளாக கள்ளினைப் படைத்தலும் தமிழர் மரபு என்பதை இப்பாடல் உணர்த்துகிறது.

“பரலுடைய மருங்கின் பதுக்கை சேர்த்தி
மரல் வகுந்து தொடுத்த செம் பூங் கண்ணியோடு
அணி மயிற் பீலி சூட்டி, பெயர் பொறித்து
இனி நட்டனரே கல்லும்”²⁸

கற்களைக் கொண்டு மேடு அமைத்து. நாரினால் சிவந்த பூக்களைக் கண்ணியாகக் கட்டினர். மயிற்பீலி சூட்டி, பெயர் எழுதி கல நட்டனர் என்கிறது இப்பாடல்.

“பல் ஆன் கோவலர் படலை சூட்ட
கல் ஆயினையே”²⁹

நிறை மீட்கப் போராடி இறந்த கரந்தை மறவனை கோவலர்கள் தழைகள் விரவித் தொடுத்த மாலை சூட்டி வழிபட்டுச் செல்லும்படியாக வீரன் நடுகல் ஆனதாக இப்புறப்பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

“போரி அரை புதைத்த புலம்பு கொள் இயவின்
வழுத் தொடை மறவர் வில் இட வீழ்ந்தோர்
எழுத்துடை நடுகல்”³⁰

போரில் அம்பு தைத்து இறந்த வீரர்களுக்கு எடுக்கப்பட்ட நடுகல்லில் அவனின் பெயரும் பெருமையும் எழுதப்பட்டு நடப்பட்டிருக்கும் செய்தி அகநானூற்றுப் பாடல் வாயிலாக அறியமுடிகிறது.

“நடுகல் பிறங்கிய உவல் இடு பறந்தலை”³¹

போரில் இறந்தவருக்கு நடுகல் அமைக்கும்போது இறந்தவர் பிணங்களை தழை, சருகுகளால் மூடி அதனருகில் நடுகல் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் செய்தி இப்பாடல்வழி அறிய முடிகிறது.

காடுகளில் வாழ்ந்த கொடிய விலங்குகளும், இயற்கையின் தீய சக்திகளும் மனித வாழ்வில் எதிர்பாராத பல மரணங்களைத் தோற்றுவித்தன. இம்மரணங்கள் மனித மனத்தில் தோற்றுவித்த பயமும்,

பயம் கலந்த அமைதி இன்மையும் நன்னெறிப்பட்ட அடிப்படையில் எழுந்த இறை வழிபாடுகள் காலப்போக்கில் நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் பல்வேறு மாற்றங்களைப் பெற்றன. இறை வழிபாட்டில் இருந்து சற்று விலகித் தங்களோடு வாழ்ந்து மறைந்த மனிதனைத் தெய்வமாக்கி வழிபடும் சிந்தனைப்போக்கு மாறியது. போரில் வீரச்செயல்கள் புரிந்து போர்க்களத்திலேயே இறந்த வீரனை நினைவு கூறும்பொருட்டு, வணங்கி வழிபாடு செய்தனர். காலத்தின் மாற்றத்தால் இந்நிகழ்வே விழாவுக்கு அடையாளமாக்கப்பட்டது. இந்நிகழ்ச்சியே தமிழ்நாட்டில் விக்किரக வழிபாட்டிற்கும் விழாவிற்கும் தொடக்கமாக அமைந்தது. போரிலே வீரச் செயல்புரிந்து இறந்துபோன வீரர்களுக்குக் கல் நட்டு வணங்கும் வழங்கும் தமிழ்நாட்டில் இருந்துள்ளது என்பதைக் காண முடிகிறது.

வீரர்களின் நினைவுக்குறியாக நடப்பட்ட கல்லில் அவ்வீரர்கள் குடிகொண்டு இருப்பதாகவே கருதினர். அந்தக் கற்களுக்குப் படையலிட்டு வணங்கி வழிபாடு செய்தனர். காலத்தின் மாற்றத்தால் இந்நிகழ்வு விழாவுக்கு அடையாளப்படுத்தப்பட்டது. இந்நிகழ்ச்சியே தமிழ்நாட்டில் விக்किரக வழிபாட்டிற்கும் விழாவிற்கும் தொடக்கமாக அமைந்தது என்ற அறிஞர்களின் கூற்றும் எண்ணத்தக்கதாகும். இவ்வடிப்படையில்தான் “கிராமப்புறங்களில் சிறுதெய்வங்களான குலதெய்வம், ஊர்த்தெய்வம், காவல்தெய்வம் எனத் தெய்வங்கள் பல்வேறு நிலையில் தோற்றம் பெறுகின்றன. இத்தெய்வங்கள் மனிதனோடு மனிதனாக வாழ்ந்து இறந்ததற்குப் பின்னர் அம்மனிதன் மீது கொண்ட அன்பின் காரணமாக வணங்க நேரிட்டது”³². இத்தெய்வ உருவாக்க அடித்தளத்தைத்தான் சீனிவாசன் விளக்கிச் செல்கின்றார் என்பதை உணர்த்துகின்றது.

இற்கொண்டு புகுதல் (கோட்டம் செய்தல்)

‘சீர்த்தகு மரபில் பெரும்படை’ என்பதற்கு நாட்டிய கல்லிற்கு கோட்டஞ் செய்தல் என்ற பொருளை இளம்பூரணர் குறிப்பிட்டு,

வீரனுக்குக் கோயில் எடுத்துப்புகும் வழக்கத்தைச் சுட்டுகிறார். ‘பெரும்படை’ என்பதற்கு ‘கல்லைத் தெய்வமாக்கி அதற்குப் பெருஞ் சிறப்புக்களைப் படைத்தல்’ என்ற பொருளை நச்சினார்க்கினியர் குறிப்பிட்டு, நடுகல் முன்பு தீபங்கள் முதலிய சிறப்புக்களைப் படைக்கும் வழக்கத்தைச் சுட்டுகிறார். நட்ட கல்லிற்குக் கோயிலும் மதிலும் வாயிலும் ஏனைச் சிறப்புகளும் படைத்தல் ‘பெரும்படை’ எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

“பெரும்படை என்பது அரசர்கள் போர்க்களத்தில் உயிர் நீத்தால் அவர்களுக்கு நடுகல் நட்டு அக்கல்லுக்கு மேல் கட்டடம் அமைத்தல் என்பது பொருள் சாதாரண போர் வீரர்களுக்குக் கோட்டம் இல்லாத வெறும் நடுகல்லும் அவர்களுக்குப் பெரும்படை என்னும் கோட்டமும் அமைக்கும் வழக்கத்தை இது அறிவிக்கிறது”³³ என்ற மயிலை. சீனிவேங்கடசாமி குறிப்பிடுவது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்..

பழந்தமிழர்கள் நடுகற்களை மிகவும் மதித்து அவற்றை வழிபட்டனர். நடுகற்களைச் சுற்றி வேல் நட்டு அவற்றில் கேடயங்களைத் தொங்க விட்டனர். மேற்கூரையற்ற நிலையில் ஆடையினை பந்தராகக் கட்டி கோட்டம் போல் அமைத்தமையையும் இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன.

“வேந்து அமருள் விளிந்தோன் கல்என

ஏத்தினர் துவன்றி இற்கொண்டு புக்கன்று”³⁴

என்று ‘பெரும்படை’ என்பதை ‘இற்கொண்டு புகுதல்’ என்ற சொல்லால் குறிப்பிடுகிறது, புறப்பொருள் வெண்பாமாலை. தும்பைப் போரில் இறந்த வீரனுக்காக எழுப்பப்பட்ட கல்லைப் புகழ்ந்து, வாழ்த்தி அதற்குக் கோயில் எழுப்பி அதற்குள் கல்லைக் கொண்டு செல்வர் இதுவே புறப்பொருள் வெண்பாமாலை கூறும் ‘இற்கொண்டு புகுதல்’ என்பதாகும்.

“வாள்புகா ஊட்டி வடிமணி நின்று இயம்பக்

கோட்புலி அன்ன குரிசில் கல் - ஆள்கடிந்து

வில் கொண்டு வென்றி விறல்மறவர் எல்லோரும்

இல் கொண்டு புக்கார் இயைந்து”³⁵

போர்க்களத்தில் இறந்த வீரனுக்குக் கல் எடுத்து கோயில் எழுப்பினர். கல்லாகிய மறவனின் வெற்றி வாளுக்கு உணவூட்டினர். நிலைபெற்ற தெளிந்த மணி ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. பகைவரது படையை விரட்டி வெற்றி பெற்ற வலிமை மிக்க வீரர்கள் அனைவரும் ஒன்று கூடினர். கல்லினை எடுத்துக்கொண்டு கோயிலுக்குள் புகுந்து வாழ்த்தினர். மறவர் கூடிக் கல்லினைக்கொண்டு எழுப்பிய கோயிலுக்குள் புகுந்ததால் இது இறக்கொண்டு புகுதல் ஆயிற்று.

வீர மறவனுக்குக் கல்லெடுத்து நடுவதோடு விட்டுவிடாமல் அக்கல்லிற்குக் கோயிலும் எடுப்பர். கோயிலுக்குள் கல் நடுதலை வீரர் அனைவரும் கூடி நின்று சிறப்புச் செய்வர். கோயில் எடுத்தல், திருவுருவம் அமைத்தல், குடமுழுக்குச் செய்தல் போன்ற செயல்களுக்கு இதுவே முதற்காரணமாக இருந்துள்ளது எனலாம்.

“கிடுகு நிரைத்து எ.:கு ஊன்றி

நடுகல்லின் அரண் போல்”³⁶

நடுகல்லில் தெய்வமாக விளங்கும் ஒருவனுக்கு வைக்கப்பட்டுள்ள கல்லைச் சுற்றிக் கேடயப்படை வேலிபோல வரிசையாக நிறுத்தபெறும். அவற்றைத் தாங்குவதற்கு அவ்விடத்தைச் சுற்றி வேல்கள் ஊன்றப்பெறும் என்ற செய்தி பட்டினப்பாலை வாயிலாக அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

கல்முறைப் பழிச்சல் (வாழ்த்துதல்)

நட்ட கல்லினை வாழ்த்துவது ‘கல்முறைப் பழிச்சல்’ ஆகும். இதனையே தொல்காப்பியர் ‘வாழ்த்துதல்’ என்று குறிப்பிடுகிறார். கல்லினை முறையாகப் போற்றுதல் என்கிறது. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை.

“நிழல் அவிர் எழில் அவிர்ப்புண்
கழல் வெய்யோன் கல் வாழ்த்தின்று”³⁷

ஒளிவீசும் அழகான மணியால் செய்த அணிகலன்களை அணிந்த
மறவர் போருக்குச் சென்று இறந்துவிட்டான். அவனுக்கு எடுத்த நடுகல்லை
வாழ்த்தியது கல்முறைப் பழிச்சல் என்கிறது புறப்பொருள் வெண்பாமாலை.

“அடும்புகழ் பாடி அழுது நோனாது
இடும்பையுள் வைகிற்று இருந்த – கடும்பொடு
கைவண் குரிசில்கல் தொழுஉச் செல்பாண
தெய்வமாய் நின்றான் திசைக்கு”³⁸

வாரி வழங்கும் வள்ளலாக விளங்கியவன் நம் தலைவன். அவன்
இப்பொது எட்டுதிசைகளிலும் வாழ்வார்க்குத் தெய்வமாகி நின்றான். அவன்
இறந்துவிட்டதை எண்ணி அழுது பொறுத்துக்கொள்ள முடியாத
துன்பத்தை அடைகிறது சுற்றம். அவர்களோடு நீரும் அவ்வள்ளலின்
பெயரும் புகழும் எழுதி நட்ட கல்லினைக் கைகூப்பி வணங்கி
அவனுடைய புகழினைப் பாடிச் செல்வாயாக, என்று கல்லாய் நிற்கும்
வள்ளலைக் கைகூப்பித் தொழுது போற்றுக எனக் கூறியதால் இப்பாடல்
கல்முறைப் பழிச்சல் என்னும் நடுகல்லை வாழ்த்துதல் ஆயிற்று எனலாம்.

“ஒலிமென் கூந்தல் ஒள்நுதல் அரிவை
நடுகல் கைதொழுது பரவும்”³⁹

மெல்லிய கூந்தலையும், ஒள்ளிய நுதலையும் உடைய அரிவை
நடுகல்லில் தெய்வமாகி நின்றவனைக் கைகூப்பி வணங்கித் துதிப்பாள்,
தன்னுடைய கணவன் வெற்றி பெற்றுச் செல்வத்துடன் வந்து, விருந்து
தரும் வாழ்க்கை தனக்கு வாய்க்கப் பெற வேண்டும் என அவன்
நடுகல்லை வழிபட்டான் என்று நடுகல்லை வழிபாடு செய்யும் ஒரு
பெண்ணைக் கண்டோர் கூற்றாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளதைக் காணலாம்.

“புடைநடு கல்லின் நாட்பலி ஊட்டி
நல்நீராட்டி நெய்ந்நறைக் கொளீஇய
மங்குல் மாப்புக்கை மறுகுடன் கமழும்”⁴⁰

ஊரின் பக்கங்களில் வைக்கப்பட்டுள்ள நடுகல்லிற்கு விடியற்காலையில் பலியைத் தந்து, தூய நீரினால் நீராட்டி நெய்த்தன்மை பொருந்திய மணப் பொருள்களைப் புகைத்து வாழ்த்தி வழிபட்டதாக இப்பாடல் கூறுகிறது.

“ஒளிறு ஏந்து மருப்பின் களிறு எறிந்து வீழ்ந்ததென
கல்லே பரவின் அல்லது
நெல் உகுத்துப் பரவும் கடவுளும் இலவே”⁴¹

‘கொம்புகளையுடைய யானைகளைக் கொன்று இறந்துபட்டவனுக்கு வைக்கப்பட்டுள்ள நடுகல்லில் தெய்வமாய் நின்றவனை வழிபடுதலன்றி நெல்லைத் தூவி வணங்கப்படும் கடவுள் வேறு இல்லை’ என ஊரில் உள்ளோர் கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. நடுகல் அமைத்தலும் அவனையே தெய்வமாக வணங்குதலும் ஆகிய வீர வழிபாடு இப்பாடலில் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

பிண்டம் வைத்து வழிபடல்

இறந்த கணவனின் நினைவாக வீட்டிற்குள் சிறு இடத்தை மெழுகி பிண்டம் படைக்கும் வழக்கம் சங்க காலத்தில் இருந்ததை பின்வரும் பாடலடிகளால் உணரமுடிகிறது.

“பிடி அடி அன்ன சிறு வழி மெழுகி
தன் அமர் காதல் புல் மேல் வைத்த
இன் சிறு பிண்டம்”⁴²

வீட்டின் முன் சிறிய இடத்தில் அளவாக மெழுகி, தருப்பைப் புல் பரப்பி அதன் மேல் சிறிய பிண்டத்தைத் தன் கணவன் நினைவாக வேல் வைத்து மனைவி வழிபட்டதாக இச்செய்யுள் நமக்குக் காட்டுகிறது.

இறந்தோர்க்குப் பிண்டம் வைத்து வழிபடும் மரபு இன்றளவும் உள்ளதைக் காணமுடிகிறது. இவ்வாறு படைக்கப்படும் உணவினை, இறந்த தன் கணவனின் நினைவாக தம் கணவன் உண்டதன் எச்சமாக எண்ணி அவன் மனைவி உண்ணுகின்ற மரபும் இருந்துள்ளதைக் காண முடிகிறது.

இவ்வாறு சிறிய அளவில் இறந்தவர் நினைவாகப் படைக்கப்பட்ட இச்செயல், போர்க்களத்தில் இறந்துபடும் பல்லாயிரக்கணக்கான வீரர்கள் பொருட்டுப் பிண்டமாகப் படைக்கப்பட்ட உணவினை ‘பெருஞ்சோறு’ என்று சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. தொல்காப்பிய பொருளதிகாரம் புறத்திணையியலில் வஞ்சித் திணையின் துறைகளுள் ஒன்றாகப் ‘பிண்டம் மேய பெருஞ்சோறு நிலை’ என்று குறிப்பிடுகிறது. இறந்தவர்களின் நினைவாகப் பிண்டம் வைப்பதன் வாயிலாக அவர்களின் ஆசியும் பலமும் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை இருந்துள்ளது. இன்றும் இறந்தவர் பொருட்டுச் செய்யும் நினைவு நாள் சடங்கின்போது இறந்தவர்களுக்கு பிண்டம் வைத்து இதனைக் காக்கைக்குப் படைப்பதையும், இறந்தவர் காக்கை வடிவில் வந்து உணவினை உட்கொள்வதாக நம்புவதையும் எடுத்துரைக்கின்றதைக் காணலாம்.

கரந்தை போருக்குப்பின் மக்களின் செயல்பாடுகள்

கரந்தைப் போரில் வெற்றிபெற்று எஞ்சியிருந்த மறவர்கள் மடிந்துபட்ட வீரர்களது உருவங்களைக் குன்றிலே சிற்பங்களாகச் செய்து வழிபாடு செய்து தத்தம் ஊர் போய்ச் சேர்ந்ததாக,

“நட்ட போலும் நடாஅ நெடுங்கல்

அகல் இடம் குயின்ற பல்பெயர் மண்ணி

நறுவிரை மஞ்சள் ஈரம்புறம் பொலிய

அம்பு கொண்டு அறுத்த ஆர்நாக் உரிவையின்

செம்பூங்கரந்தை புனைந்த கண்ணி

வரி வண்டு ஆர்ப்பச் கூட்டி கழற்கால்

இளையர் பதி பெயரும்⁷⁴³

இவ்வகநானூற்றுப் பாடல் வாயிலாக பாறையைச் செதுக்கி சிற்பம் அமைத்து, நீராட்டி, மஞ்சள் பூசி, ஆத்திமர நாரினால் கட்டிய கரந்தைப் பூமாலைச் சூட்டி வழிபட்டு வந்தனை அறிய முடிகிறது.

“பரலுடை மருய்கின் பதுக்கை சேர்த்தி

மரல் வகுத்துத் தொகுத்த செம்பூங் கண்ணியோடு

அணி மயிற் பீலி சூட்டி, பெயர் பொறித்து

இனி நட்டனரே, கல்லும்⁷⁴⁴

மேற்கூறிய கருத்தையே இப்பாடலும் வலியுறுத்துகிறது.

ஆய்ச்சியரின் நடுகல் வழிபாடு (முல்லை நிலத்தலைவி)

‘கல்லே பரவின் அல்லது கடவுளும் இல்’ என்கிறாள் முல்லை நிலத் தலைவி. போரில் யானைகளைக் கொன்று இறந்துபட்ட வீரனுக்காக வைக்கப்பட்டுள்ள நடுகல்லில் தெய்வமாய் நின்றவனை வழிபடுதலன்றி நெல்லைத் தூவி நாங்கள் வணங்கும் பிற கடவுளர் இல்லை என்றும் நடுகல்லை மட்டுமே வழிபடுவது தங்கள் மரபு என்றும் புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது.

‘ஒன்னாத் தெவ்வர் முன்றின்று விலக்கி

ஒளிறு ஏந்து மருப்பின் களிறு எறிந்து வீழ்ந்ததென

கல்லே பரவின் அல்லது

நெல் உகுத்துப் பரவும் கடவுளும் இலவே⁷⁴⁵

களிறு எறிந்து பட்டோனுக்கு நடுகல் அமைத்தலும், அவனையே தெய்வமாக வணங்குதலும் ஆகிய வீர வழிபாடு இப்பாடலால் சுட்டப்பட்டுள்ளது. வீரனால் இறக்கப்பட்ட ஒருவன் தெய்வமாக வழிபடப் பெற்றான். வழிபடும் இடத்தில் தெய்வம் வெளிப்பட்டு அருள்புரியும் என்ற நம்பிக்கை இருந்ததையும் இப்பாடல் சுட்டுவதை அறிய முடிகிறது.

இவ்வாறு வழிபடும் மகளிர் எழுப்பிய நற்புகை முகில்போல் ஊர்த்தெரு எங்கும் பரந்து கமழ்ந்தது என்ற செய்தியையும் புறநானூறு எடுத்துரைக்கிறது. காடுகளில் காணப்படும் வீரக்கல் வீரர்கள் மகிழ் கூத்தரும் பாணரும் யாழை வாசித்துச் செல்வர் என்ற செய்தியை மலைபடுகடாமில்,

“இல் இசைப் பெயரோடு நட்

கல் ஏசுகவலை எண்ணுமிகப் பலவே

இன்புறு முரற்கை நும்பாட்டு விருப்பு ஆக

தொன்று ஒழுகு மரபின் நும் மருப்பு இருத்துத் துணைமின்”⁴⁶

என்ற பாடல் வரிகளின் வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

வரம் வேண்டி வழிபடல்

சங்க கால மக்களிடம் நடுகல் தெய்வங்களிடம் வரம் வேண்டும் வழக்கம் இருந்துள்ளது. வேந்தன் போரில் வெற்றி பெற வேண்டும் என்றும், தலைவன் வெற்றியோடு திரும்பி வந்து வீட்டில் விருந்து உண்ண வேண்டும் என்றும் வேண்டி நின்ற செய்தியை புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது.

“ஓலிமென் கூந்தல் ஒள்நுதல் அரிவை

நடுகல் கைதொழுது பரவும், ஒடியாது

விருந்து எதிர் பெறுகதில் யானே”⁴⁷

நாட்டின் பஞ்சம் போக, வளங்கள் பெருக, நீர் வளம் சிறக்க மழை வேண்டியும் மக்கள் நடுகல்லையே வழிபட்டுள்ளனர்.

“இரும்பறை இரவல சேறி ஆயின்

தொழாதனை கழிதல் ஓம்பு மதி வழாது

வண்டு மேம்படுஉம்”⁴⁸

பெரிய பறை உடைய இரவலனை நடுகல் நடப்பட்ட வழிச் செல்லும்போது அக்கல்லை வழிபட்டுச் சென்றீரேயானால் வண்டுகள் மொய்க்கும்படியாக

கழனிகள் செழிக்க மழைபொழியும் என்கிறாள் இப்புறநானூற்றுத் தலைவி. தன் வேண்டுதல் பூர்த்தி செய்வதற்கு உரிய ஒரே தெய்வமாக நடுகல்லையே மக்கள் போற்றியிருந்தமை விளங்குகிறது.

நடுகல்லிற்குப் படைக்கப்படும் பொருட்கள்

நடுகல்லிற்குப் படைக்கப்படும் பொருட்களாக பூவும் மயிற்பீலியும் அதிக அளவில் கூறப்பட்டுள்ளன. கள்ளைக் கலன்களில் ஊற்றி படைத்த செய்தியும், செம்மறியாட்டுக் குட்டியை பலி கொடுத்து வழிபட்ட செய்தியும், சமைத்த உணவுப் பொருட்களையும், சமைக்காத காய்கறிகளைப் படைத்தும், நடுகல்லாகிய வீரனின் படைக்கருவிகளை வைத்தும் வழிபாடு செய்யப்பட்டதாக சங்க இலக்கியங்கள் நமக்கு விளக்குகிறது.

நடுகல்லிற்குக் காப்பாக வேப்பிலையைச் சூட்டிய செய்தியை,

“..... வெஞ்சமத்து முன்னின்று

கோட்டுமுனை பட்டிறந்திறந்து

கல்நின்றவர்க்கிலகு காப்பணிந்தும்”⁴⁹

என்ற பாடல்களில் போரிட்டு மடிந்த வீரருக்கு எடுக்கப்பட்ட கல்லிற்குப் பேய்க்குக் காப்பாக வேப்பிலையை அணிவார்கள் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

நடுகல் வழிபாட்டுப் பாடல்கள்

நடுகல்லின் முன்னின்று பாடுவதாக அமைந்த பாடல்கள் சங்க இலக்கியங்களில் கையறுநிலைப் பாடல்களாக உள்ளன. வீரனின் புகழ்பாடுவதாக இருப்பினும் வீரனின் பிரிவுக்கு ஆற்றாது வருந்துவதாகவே அமைந்துள்ளது.

“இல்லாகியரோ, காலை மாலை

ஆல்லாகியர், யான் வாழும் நாளே

நடுகல் பீலி சூட்டி, நார் அரி
 சிறு கலத்து உகுப்பவும் கொள்வன் கொல்லோ
 கோடு உயர் பிறங்கு மலை கெழீஇய
 நாடு உடன் கொடுப்பவும் கொள்ளாதோனே”⁵⁰

நடுகல்லாகிய அதியமாணப் பற்றி வருந்தி ஒளவையார் பாடியதாக இப்பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

“பலர்க்கு நிழல் ஆகி, உலகம் மீக்கூறி
 தலைப் போகன்மையின் சிறுவழி மடங்கிட
 நிலைப் பெறு நடுகல் ஆகிய கண்ணும்
 இடம் கொடுத்து அளிப்ப”⁵¹

இப்பாடல் கோப்பெருஞ்சோழனின் நடுகல் முன்னர் பொத்தியார் பாடியது தெளிவாகிறது எனலாம்.

“பாடுநர்க்கு ஈத்த பல் புகழன்னே,
 ஆடுநர்க்கு ஈத்த பேர் அன்பினனே
 அறவோர் புகழ்ந்த ஆய் கோலன்னே
 திறவோர் புகழ்ந்த திண் அன்பினனே
 கெடு இல் நல் இசை ஆடி
 நடுகல் ஆயினன் புரவலன்”⁵²

கோப்பெருஞ்சோழனின் நடுகல் குறித்து பொத்தியாரின் கையறுநிலைப் பாடல் உணர்த்துகிறது.

மக்கள் இறந்த வீரர்கள் நினைவாகக் கல் எடுத்துச் சிறப்புச் செய்வதை மிக முக்கியமாக எண்ணினர். ஏனெனில் வீரர்கள் பொருட்டுத் தாங்கள் எழுப்பிய கற்களில் அவ்வீரர்களது ஆவி குடியேறி தங்களுக்கும் தங்கள் உடமைகளுக்கும் நன்மையையும் தரும் என நம்பினர்.

அதேபோல், வீரக்கல்லிற்குப் படைப்புப் பொருள்களைப் படைத்து அவர்களது ஆவியைச் சாந்தி செய்யாவிட்டால் தீமை விளையக்கூடும் என்ற நம்பிக்கையும் சங்க மக்களுக்கு இருந்துள்ளது.

இக்கற்களை மக்கள் வழிபடும் முறையிலிருந்து அவர்களது நம்பிக்கைகள் புலனாகின்றன. சில இடங்களில் வேல்கள் சுவாமிக்கு முன் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டுள்ளன. நடுகற்களைச் சுற்றி வேல்களையும் கேடயங்களையும் சார்த்தி வைக்கும் வழக்கம் இருந்ததை சங்கப் பாடல்கள் நமக்குக் காட்டுகின்றன.

“கிடுகு நிறைத்து எ.:குறைன்றி
நடுகல்லின் அரண் போல”⁵³

இதில் குறிப்பிடும் போர்க்கருவிகள் வீரர்கள் பயன்படுத்தியதாக இருக்கும் அல்லது அக்கற்களை வழிபடுவோர் அவற்றில் உறையும் தெய்வம், தமக்குத் துன்பம் தரும் எதிரிகளை அழிப்பதற்காக நட்டுவைத்ததாக இருக்க வேண்டும் என்று கருதினர்.

வீரர் கல்லில் உறையும் தெய்வத்திற்கு எல்லா விதமான இறையாற்றல்களும் இருப்பதாக அதனை வழிபடும் மக்கள் முழுமையாக நம்புகின்றனர். காக்க வல்ல கடவுளாக எண்ணி நம்பி வழிபடுகின்றனர் என்பதை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

இறந்தவர்களின் நற்செயல்களும் அவரிடத்தே தோன்றும் அன்பும் அவர்களின் ஆற்றலிடத்தே தோன்றும் நம்பிக்கையும் அவர்களை வழிபடக் காரணமாக அமைந்தது. ஒருசிலரால் வழிபட்டுக் காலப்போக்கில் ஒரு சமூகத்திற்கே தெய்வமாகவும் மாறும். இவ்வாறே குலதெய்வம் என்பது அருள் செயல் புரிந்து அல்லது அக்கால மரணமடைந்த குல முன்னோர்களை அவர்களின் வழிவந்த குடும்பத்தினர் தெய்வமாகக் கருதி

வழிபடுவதாகும். இக்குலதெய்வமே காலப்போக்கில் ஊர்த் தெய்வமாகப் பொதுத் தெய்வமாக உயர்ந்தது எனலாம். குலதெய்வ வழிபாடு ஊர்த்தெய்வ வழிபாடாகவும், பிறகு பலரும் வணங்கும் சக்தியுள்ள பொதுத் தெய்வமாகவும் வழிபடக் காரணமாக அமைந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

தொகுப்புரை

- நடுகல் மரபு என்பது நீண்ட வரலாற்றுப் பின்புலத்தினைக் கொண்டுள்ளதனை அறிய முடிகிறது. போர்க்களத்தில் விழுப்புண்பட்டோர் நடுகல் அருகே வந்து அப்புண்ணைக் கிழித்து உயிர் விடுவர். நடுகல்லை வணங்கினால் மழை வரும், அரசன் வெற்றி பெறுவான், பயிர் செழிக்கும் போன்ற நம்பிக்கைகள் இருந்ததன் காரணமாக மக்கள் நடுகல்லை வழிபட்டுள்ளனர் எனலாம்.
- கடவுள் குறித்த கோட்பாடுகளும் நம்பிக்கைகளும் தீவிரமடையாத காலங்களில் இனக்குழு மக்கள் நடுகற்களை வழிபட்டு வந்தனர். தம் இனத்திற்காக உயிர் துறந்த வீரனுக்குச் செய்யும் மரியாதையாகவும் செய்ந்நன்றி மறவாப் பண்பினையும் இச்செயல் காட்டுகின்றது என்பதை அறிய முடிகின்றது.
- இறந்த வீரனைப் புதைக்கையில் அவன் பயன்படுத்திய போர்க்கருவிகளையும் பயன்படுத்திய பொருட்களையும் புதைகுழியில் புதைத்துள்ளனர். அண்மைக் காலங்களில் தொல்லியல் ஆய்வுகளில் கண்டறியப்பட்ட நடுகற்களிலும் கிடைத்த உலோகக்கருவிகள், மண்பாண்டங்கள், அணிகலன்கள் இவற்றை நமக்கு உணர்த்துகின்றன என்பதைக் காண முடிகிறது.

- இறந்தவர்களின் நினைவும் அது சார்ந்த நம்பிக்கையும் தங்களுக்கு ஆற்றலை வழங்கும் என்ற கருத்தின் அடிப்படையிலேயே நடுகல்லினை மக்கள் வழிபட்டிருக்கூடும். பிற்காலங்களில் இறந்தவர்களின் நினைவாக ஒவ்வொரு ஆண்டும் நடத்தும் ‘இறந்தவர் நினைவு நாள்’ நிகழ்ச்சிகளைக் காணும்போது, இறந்த முன்னோர்க்கு உரிய ஆடைகள், பிடித்த உணவு பொருட்கள் போன்றவற்றைப் படையலிட்டு இறந்தவர்களை நினைத்து வாழ்த்தி வழிபட்டு நிற்பர். கிறித்தவ சமயத்தாரிடம் ‘நீத்தார் நினைவு நாள்’ என்னும் வழிபாடும் இவ்வாறானதே. இவை தொல்காப்பியம் கூறும் ஆறு நிலைகளோடு தொடர்புடையதாய் உள்ளன. பண்டைய மரபின் எச்சங்களாக பிற்கால நிகழ்ச்சிகள் அமைந்திருப்பதை அறிய முடிகிறது.
- நடுகல் அமைக்கும் மரபு என்று தோன்றியது என்று வரையறுத்துக் கூற முடியாத அளவிற்கு காலப்பழமை வாய்ந்தது. இலக்கிய, இலக்கணங்களுள் மிகப்பழமையான இலக்கியமான சங்க இலக்கியமும். தொன்மை இலக்கணமான தொல்காப்பியமும் இந்நடுகல் பற்றிய செய்திகளைக் கூறுவதன் வாயிலாக இதன் பழமையை நம்மால் உணரமுடிகிறது. நடுகல்லில் பொறிக்கப்பட்ட வரைபடங்கள், கல்வெட்டுகள் வாயிலாக கலாச்சாரப்பரிமாற்றம் ஏற்படுவதற்கான வாய்ப்புகளும் உள்ளன. பழந்தமிழ்ச் சமுதாயச் சூழலையும் தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்ள முடிகிறது.
- நடுகல் வழிபாடு மனிதனால் படைக்கப்பட்ட கடவுள் வழிபாடாக உள்ளது. நடுகற்கள் வீரர்களின் வீரப்பிரச்சாரக் கருவியாக விளங்கியமை வெளிப்படுத்தப் பட்டுள்ளது. நடுகற்கள் தொல்காப்பியம் கூறும் இலக்கணமும், சங்க இலக்கியம் கூறும் செய்திகளும் வெறுங்கற்பனையன்று. அனைத்தும் பழந்தமிழரின்

நடைமுறை வாழ்வியல் செய்திகள் தான் என்ற உண்மையை மெய்ப்பிக்கின்றன.

- சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் நடுகல் வழிபாடு நம் தமிழரின் வாழ்வியல் முறைகளாக இருந்திருக்கின்றது என்பதையும் வீரர்களுக்கும் மன்னர்களுக்கும் அவர்கள் இறந்த பின்பு நடுகல் வைத்து வணங்கும் பழக்கவழக்கம் மக்களிடையே இருந்துள்ளதைக் காண முடிகிறது.
- அகநானூறு, ஐங்குறுநூறு, குறுந்தொகை, புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து, பட்டினப்பாலை, மலைபடுகடாம் போன்ற சங்க நூல்களில் நடுகல் பற்றிய குறிப்புகள் அதிகம் காணப்படுவதைக் காண முடிகிறது. இக்குறிப்புகள் மக்கள் நினைவுக் கற்களாக எண்ணி வணங்கி வழிபட்டதையும் எடுத்துரைப்பதை அறிய முடிகிறது.
- நடுகற்களில் வீரனின் உருவம், பெயர், செயல்பாடு போன்ற குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இவை ஆநிரை கவரவோ, மீட்கவோ அல்லது கொடிய விலங்குகளுடன் போரிட்டோ சமூகத்திற்காக இறந்த வீரனுக்கே நடுகல் எழுப்பப்பட்டுள்ளதைக் காண முடிகிறது.
- வீர மறவனுக்குக் கல்லெடுத்து நடுவதோடு விட்டுவிடாமல் அக்கல்லிற்குக் கோயிலும் கட்டுவர். கோயிலுக்குள் கல் நடுதலை வீரர் அனைவரும் கூடி நின்று சிறப்புச் செய்வர். கோயில் எடுத்தல், திருவுருவம் அமைத்தல், குடமுழுக்குச் செய்தல் போன்ற செயல்களுக்கு இதுவே முதற்காரணமாக இருந்துள்ளதைக் காண முடிகிறது.

- நடுகல் நடப்பட்டுள்ள வழிகளில் இரவலர்கள் செல்லும்போது நடுகல்லை வழிபட்டும் சென்றால் வண்டுகள் மொய்க்கும்படியாக கனிகள் செழிக்க மழை பொழியும் என்ற நம்பிக்கை மக்களிடையே இருந்துள்ளதை புறநானூற்றுத் தலைவியின் கூற்று வாயிலாக அறிய முடிகிறது.
- நடுகல்லில் காணப்படும் போர்க் கருவிகள் வீரர்கள் பயன்படுத்தியதாக இருக்கும் அல்லது எதிரிகளை அழிப்பதற்காக நட்டு வைத்ததாக இருக்க வேண்டும் என்பதை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.
- நடுகல்லில் காணப்படும் உருவம் தெய்வத்திற்கு இணையான ஆற்றலைப் பெற்றிருப்பதாக நினைத்து அதனை வழிபடும் மக்கள் நம்பினர் என்பதைத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுவதைக் காண முடிகிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. க. திருநாவுக்கரசு (எ.மே.), தமிழ்ச் சமூகத்தின் தோற்றம், ப. 6.
2. சு. சக்திவேல், நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு, ப. 300.
3. க.நா. சுப்பிரமணியன், நாவல் கலை, ப. 18.
4. அ.மு. பரமசிவானந்தம், சமுதாயமும் பண்பாடும், ப. 59.
5. சி. பக்தவத்சலபாரதி, பண்பாட்டு மானுடவியல், ப. 317.
6. அகம்., பா.எ. 269.
7. நா. வானமாமலை (எ.மே.), தமிழர் நாட்டுப்பாடல்கள், ப. 29.
8. க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி, ப. 87.
9. தொல்.புறத்., 1921.
10. அப்பர் தேவாரம், எட்டாம் திருமுறை, ப. 201.
11. புறம்., பா.எ. 189.
12. மேலது., பா.எ. 80.
13. அகம்., பா.எ. 53.
14. அ.மு. பரமசிவானந்தம், சமுதாயமும் பண்பாடும், ப. 120.
15. புறம்., பா.எ. 125.
16. புறப்பொருள், நூ.எ. 75.
17. திருக்குறள், கு.எ. 771.
18. புறம்., பா.எ. 329.
19. புறப்பொருள், நூ.எ. 98.
20. மலைபடு., பாடல் அடி 394-395.
21. தொல்.புறத்., 980.
22. புறப்பொருள், நூ.எ. 128.
23. அகம்., பா.எ. 67.
24. மேலது., பா.எ. 131.
25. புறம்., பா.எ. 314.
26. ஐங்., பா.எ. 352.

27. புறம்., பா.எ. 232.
28. மேலது., பா.எ. 264.
29. மேலது., பா.எ. 265.
30. அகம்., பா.எ. 53.
31. புறம்., பா.எ. 314.
32. இரா. சீனிவாசன் (எ.மே.), சக்தி வழிபாடு, ப. 172.
33. சீனி. வேங்கடசாமி, தமிழகக் கோயில் கலைகள், ப. 80
34. புறப்பொருள், நூ.எ. 35.
35. மேலது., நூ.எ. 37.
36. பட்டி., பா.வ. 78-79.
37. புறப்பொருள், நூ.எ. 52.
38. மேலது., நூ.எ. 53.
39. புறம்., பா.எ. 306.
40. மேலது., பா.எ. 329.
41. மேலது., பா.எ. 335.
42. மேலது., பா.எ. 340.
43. அகம்., பா.எ. 269.
44. புறம்., பா.எ. 264.
45. மேலது., பா.எ. 335.
46. மலைபடு., பா.வ. 388-391.
47. புறம்., பா.எ. 306.
48. மேலது., பா.எ. 263.
49. மேலது., பா.எ. 242.
50. மேலது., பா.எ. 232.
51. மேலது., பா.எ. 223
52. மேலது., பா.எ. 221.
53. பட்டி., பா.வ. 78-79.

சங்க இலக்கியங்களில் முருகன் வழிபாடுகள்

சங்க இலக்கியங்களில் முருக வழிபாடு பற்றிய செய்திகள் மிகுதியாக இடம்பெற்றுள்ளன எனலாம். தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பிருந்தே முருக வழிபாடு பழந்தமிழகத்தில் இடம்பெற்றிருக்க வேண்டும். தொல்காப்பியர் 'சேயோன் மேய மேவரை உலகு' என்று குறிப்பிடுவதிலிருந்து முருகன் மலைநிலக் கடவுள் என்பதை அறிய முடிகின்றது. அழகு உறையும் இடங்களிலெல்லாம் முருகன் உறைவதாகப் பழந்தமிழர்கள் கண்டனர். 'முருகு' என்ற சொல்லுக்குப் பல பொருள்கள் உண்டு. **“முருகையுடையவன் முருகன்; முருகு என்றால் அழகு, இளமை, மணம், கடவுட்டன்மை”**¹ என்பார் திரு.வி.க.

பண்டைக்கால மக்கள் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வு நடத்தினர். இயற்கையின் கூறுகளான இடி, மின்னல், மழை, காற்று, ஞாயிறு, திங்கள், மலை, கடல், நெருப்பு, விலங்குகள், மரம் போன்றவை அவர்கட்கு அச்சத்தை விளைவித்தன. இயற்கையின் சீற்றங்களால் மக்கள் தம்மைக் காத்துக்கொள்ளும் வழியறியாமல் துன்புற்றனர். தம்முடைய ஆற்றலுக்கு மேலான ஓர் ஆற்றல் இயற்கையில் உள்ளது என்பதை அறிந்து கொண்டனர்.

இயற்கை ஆற்றலுக்கு அஞ்சத் தொடங்கிய காலத்தில் அச்ச உணர்வு கால்கொள்ளத் தொடங்கி வழிபாடு தோன்றியது. வாழ்க்கைத் தேவையால் வாழ்க்கை முறையிலிருந்து வழிபாடு தோன்றியது எனலாம். இயற்கை ஆற்றலை வழிபட்டால் இயற்கை நமக்கு நன்மை செய்யும் என்று மக்கள் நம்பினர். இயற்கையால் நன்மை கிடைத்ததாக எண்ணியபோது அதற்கு நன்றி செலுத்தும் முகமாக மக்கள் கூடி நின்று வழிபடத் தொடங்கினர்.

மக்கள் கூடி நின்று வழிபட்டதன் காரணமே அச்சத்தின் அடிப்படையாகத்தான் இருக்க வேண்டும். இயற்கை ஒலிகளுக்கு எதிராக மக்கள் கூடி நின்று ஓசை எழுப்பி ஆரவாரம் செய்து அச்சத்தைப் போக்கிக்கொண்டு வழிபாடு இயற்றியிருக்க வேண்டும். பண்டைக் காலத்தில் மனிதன் தனியாக வழிபடவில்லை எனலாம். கூட்டு வழிபாட்டு நெறியே புராதன சமுதாயத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கூட்டு வழிபாட்டு முறையில் இயற்கையின் ஆற்றலை வணங்கிய மக்கள். இவ்வாற்றலை விளைவிக்கும் இடமாக மலைகள், மரங்கள், விலங்குகள் ஆகியவற்றை எண்ணத் தொடங்கினர். இவ்வாறு ‘இயற்கை வழிபாட்டு’ நெறி முகிழத் தொடங்கியது. இயற்கை வழிபாட்டு நெறியே உலகின் தொன்மையான வழிபாட்டு நெறியாகக் கருதப்படுகின்றது.

இயற்கையழகில் செவ்வேள்

“பண்டைத் தமிழ் மக்கள் இயற்கை வழி வாழ்வு செலுத்தி அதற்கு அடிப்படையாயுள்ள அழகுண்மை கண்டு அவ்வழகால் இயற்கை அழகு பெறுவது நோக்கி அவ்வியற்கையை வழிபட்டு முழுமுதற்பொருட்கு அழகு என்னும் பொருள்பட முருகன் என்னும் பெயரணிந்தார்கள்”² என்பார் திரு.வி.க. பழந்தமிழ்க் கடவுளாம் முருகனை இயற்கை அழகு வாயிலாகக் கண்டுணர்ந்த தமிழ்ப்புலவோர் தாம் பாடிய பாக்களில் முருகனின் கவின்கு தோற்றத்தினை வருணிப்பர். பாற்கடலில் சிவந்தெழும் காலைக்கதிரோன் தோற்றத்தை நீலமயில் மீது அமர்ந்திருக்கும் செவ்வேளின் தோற்றமாகக் கண்டு மகிழ்வர் எனலாம்.

“பைங்காற் கொக்கினம் அந்திச் செக்கர் வானத்தில் பறந்து செல்லும் அழகுக் காட்சியினை முத்து மாலைகள் புரளும் முருகனின் செந்நிற மார்பாகக் கண்டுவப்பர்”³. முருகன் தோற்றத்தை, “ஞாயிற்றோர்

நிறத்தகை”⁴ என்றும் “உருவுமுருவள்தீ யொத்தி முகனும் விரிகதிர் முற்றா விரிசுடரொத்தி”⁵ என்றும் பரிபாடற்புலவோர் போற்றுவர்.

முருக வழிபாடு

சங்க காலத் தமிழகம் வழங்கியுள்ள கொடைகளுள் ஒன்று முருக வழிபாடாகும். குறிஞ்சி நிலத் தெய்வமாகிய முருகன், சங்க காலத்தில் முதன்மையான தெய்வமாக மக்களால் வழிபடப்பட்டுள்ளான். முருகக் கடவுள் அன்புத் தெய்வமாகவும், அழகுத் தெய்வமாகவும், காதல் தெய்வமாகவும் போற்றப்பட்ட நிலையைச் சங்கப் பாடல்கள் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது.

முருகக் கடவுள், முருகன், முருகு என்னும் சொற்களால் சுட்டப்படுவதோடு செவ்வேள், காதல் சேஎய், செய்யோன், நெடுவேள், வேள், குறிஞ்சிக் கிழவன், வேலன், கொற்றவை சிறுவன், பழையோள் குழவி, மலைமகள் மகன் என்னும் சொற்களும் அக்கடவுளைக் குறித்துச் சங்க காலத்தில் வழங்கப்பட்ட பெயர்களாகும் என்பதனைச் சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்துரைக்கின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவற்றால் முருக வழிபாட்டு முறை மிகப் பழமையானது என்பதையும் அவ்வழிபாடு சமுதாயக் கூட்டு வாழ்க்கையின் அடிப்படையில் தோன்றியது என்பதையும் அறிய முடிகின்றது. இவ்வழிபாடு மூலம் சமூகத்தினிடையே ஒழுக்கம், கல்வி, கலையறிவு, நல்லுணர்ச்சி ஆகியவை பரிமாறிக் கொள்ளப்படுகின்றன என்பதைக் கருத்திற்கொள்ள வேண்டும் வழிபாடு அக மகிழ்ச்சியையும், செயல் திறனையும், புதிய நம்பிக்கையையும் அளிக்கின்றது. மக்களிடம் பண்பு வளரவும் ஒற்றுமை ஏற்படவும் துணை செய்வதுடன் செல்வத்தையும் பரவலாக்கப் பயன்படுகின்றது. ஒழுக்கம், கல்வி, கலையறிவு, நல்லுணர்ச்சி ஆகியன சிறப்புற வழிபாடு துணைபுரிகின்றது என்பது சிந்திக்கத்தக்கதாகும்.

சங்க அக இலக்கியங்கள் காட்டும் முருக வழிபாடு

1. நற்றிணை

நற்றிணையில் மூன்று பாடல்களில் முருகனைப் பற்றிய செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன. களவுக் காலத்தில் பிறிவினால் வேறுபட்ட தலைவியை இது முருகனால் ஆயதோ என முருகனுக்குப் பலி பூசனை செய்வதும் குறை நேர்ந்தால் முறை கேட்கும் மனவுறுதி சங்க காலத்தில் இருந்தது என்பதற்கும் அம்மனவுறுதி தெய்வமாயினும் தளராததாய் ‘முருகே நீ கடவுள் ஆயினும் ஆகுக மடலை மன்ற’ என்று கூறும் மனவுறுதி காணத்தகும்.

“கார் நறுங் கடம்பின் கண்ணி சூடி
வேலன் வேண்ட, வெறிமனை வந்தோய்!
கடவுள் ஆயினும் ஆக,
மடவை மன்ற, வாழிய முருகே!”⁶

என எடுத்துரைக்கின்றது.

“வெறி என உணர்ந்த உள்ளமொடு மறி அறுத்து
அன்னை அயரும் முருகு”⁷

என்றும்,

“வெறி என உணர்ந்த அரிய அன்னையை
கண்ணினும் கனவினும் காட்டி, இந்நோய்
என்னினும் வாராது, மணியின் தோன்றும்
அம்மலை கிழவோன் செய்தனன் இது”⁸

என்றும் வெறியாட்டயர்தலையும் முருக வழிபாட்டையும் திறம் பட எடுத்துரைக்கின்றது.

2. குறுந்தொகை

குறுந்தொகையில் நான்கு பாடல்களில் முருகனைப் பற்றிய செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தாமரை

மலரைப் போன்ற அழகிய திருவடியையும் பவளத்தை ஒத்த சிவந்த நிறத்தையும், விளங்குகின்ற ஒளியையும் குன்றிமணியினை ஒக்கும் சிவந்த ஆடையையும் கிரவுஞ்ச மலையினது நடுவிடம் பிளக்கும் படி வீசிய அழகிய ஒளியையுடைய நெடிய வேற்படையையும், சேவற்கொடியையும் உடைய முருகன் காத்து வருவதாலே இவ்வுலகத்து உயிர்கள் இன்பமயமாகிய நாட்களைப் பெற்றுச் சிறக்கின்றன என்பதனை,

“தாமரை புரையுங் காமர் சேவடி
பவழத்து அன்ன மேனி திகழ் ஒளிக்
குன்றி ஏய்க்கும் உடுக்கை, குன்றின்
நெஞ்சு பசு எறிந்த அம்சுடர் நெடுவேல்
சேவல்அம் கொடியோன் காப்ப
ஏம வைகல் எய்தின்றால் உலகே!”⁹

எனப் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் குறிப்பிடுகின்றார்.

‘வேலன் புனைந்த வெறியயர் களந்தொறும்’ என்றும் தலைவி துன்புறுகிறாள். அவளது அகத் துன்பம் புறத்தாருக்குப் புலனாகும்படி அவள் தோள்கள் நெகிழ்ந்தன. அது கண்டு தாய் வெறியாட்டு எடுக்க நினைக்கிறாள் என்பதனை,

“மென் தோள் நெகிழ்த்த செல்லல் வேலன்
வென்றி நெடு வேள் என்னும்”¹⁰

என்றும் வெறி என உணர்ந்து வேலன் நோய்க்கு மருந்து என்றும், முருகனை வழிபடும் அறிவு வாய்ந்த வேலனே, நீ கோபத்தைப் பாதுகாப்பாயாக. உன்னிடத்து ஒன்று கேட்பது உடையேன். பலவகையாகிய வேறுபட்ட நிறத்தை உடைய சில சோற்றை உடைய பலியோடு சிறிய ஆட்டுக்குட்டியை கொண்டு, முருகக் கடவுளை வணங்கிப் பலியாகக் கொடுப்பாயானால் இவளது துன்பம் மறையுமோ என்பதை,

“முருகு அயர்ந்து வந்த முதுவாய் வேல
சினவல் ஒம்புமதி வினவுவது உடையேன்

பல்வேறு உருவின் சில் அவிழ் அடையொடு

சிறு மறிக் கொன்று”¹¹

என்று குறுந்தொகையும் முருக வழிபாட்டையும், வெறியாட்டயர்தலையும் விளக்குகின்றது.

3. ஐங்குறுநூறு

“மருதம்ஓ ரம்போகி நெய்தல்அம் மூவன்

கருதும் குறிஞ்சி கபிலன் - கருதிய

பாலைஓ தலாந்தை பனிமூல்லை பேயனே

நூலைஓ தைங்குறு நூறு”¹²

என்ற பாடல் மூலம் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல்களைப் பாடிய புலவர்களைப் பற்றி அறிய முடிகின்றது. ஐங்குறுநூற்றில் இரண்டு பாடல்களில் முருகனைப் பற்றிய செய்திகள் வந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

முருக வழிபாட்டில் வேலன் முருகனுக்குக் கடம்ப மலர் சூட்டிப் பூமாலை புனைவித்துத் திணை, பிரம்பரிசி, கள் முதலியவற்றை வைத்துப் படைத்து மறியினை அறுத்துப் பலியிட்டுப் பலவகை வாத்தியங்கள் இசைத்து முருகன் புகழைப் பாடி ஆடுவான். மகளிர் தமக்கு விரைவில் மணம் நிகழ வேண்டும் என்று வேண்டித் தெய்வத்தை வழிபட்டதை,

“குன்றக் குறவன் காதல் மடமகள்

மன்றவேங்கை மலர்சில கொண்டு

மலையுறை கடவுள் குலமுதல் வழுத்தித்

தேம்பலிச் செய்த வீரநூங்கையாள்”¹³

என்று குறிப்பிடுகின்றது.

நெடுங்காலம் பெண்மகவு இல்லாமல் துன்புற்ற குன்றக் குறவனும் அவன் மனைவியும் குன்றத்துறையும் முருகக் கடவுளை வழிபாடு செய்து, வரமிருந்து அவனருளால் மகளை ஈன்றெடுத்த செய்தியை,

“குன்றக் குறவன் கடவுள் பேணி

இரந்தனன் பெற்ற வெல்வளைக் குறுமகள்”¹⁴

என்று கூறுவதால் அறியலாம். இவற்றால் துன்பத்தால் வருந்துவோர்க்கும் வரம் வேண்டி இரப்போர்க்கும் முருகக் கடவுள் அருள்புரிந்த தன்மையைக் காண முடிகின்றது.

தலைவன் மலைமேல் உறையும் முருகக் கடவுளைக் கைதொழுது, அம்மலையருவி நீரைக் குடித்துத் தலைவியைப் பிரியேன் என்று சூள் உரைத்ததாகக் கபிலர் கூறியுள்ளார்.

“பிறங்கு மலை மீமிசைக் கடவுள் வாழ்த்திக் கை

தொழுது ஏழுறு வஞ்சினம் வாய்மையில் தேற்றி”¹⁵

எனப் பண்டையோர் வாழ்வில் ‘முருக வழிபாடு’ மிக இன்றியமையாத நிலையைப் பெற்றிருந்ததை உணர முடிகின்றது.

4. அகநானூறு

அகநானூற்றில் நான்கு பாடல்களில் முருகனைப் பற்றிய செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன. தலைவனுடன் களவு வாழ்வு மேற்கொண்ட தலைமகள் பிரிவு நோயினால் வாடுகிறாள். அவள் நிலையுணராத அன்னை வேலன், கட்டுவிச்சி ஆகியோரை அழைத்துக் குறி கேட்கிறாள். அந்நோய் முருகனால் வந்ததென்று அறிந்து, வேலனைக் கொண்டு வெறியாடும் களனமைத்து மகளது நலனுக்காக வேண்டுகிறாள். வெறியாட்டயர்தல், முருகனை வழிபடும் முறை முதலியன அகநானூற்றில் விளக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

நெடுவேளைப் போற்றினால் இவள் துயர் தணியப் பெறுகுவள் என முதுவாய்ப் பெண்டிர் கூறக்கேட்ட அன்னை வெறியாடும் களன் அமைத்து, வேலிற்குக் கண்ணி சூட்டி மறியறுத்து, செந்திணையாகிய பிரம்பரிசியைப் பரப்பி வைத்துக் கட்டுவிச்சி வேலன் இருவரும் வேப்பந்தருளிருடன்

நீலப்பூவையும் சூடி, பல இசைக் கருவிகளும் முழங்கக் கை தொழுது, அச்சம் தரும் முருகனை, ‘மனைக்கண் வரவழைத்து வழிபடுவர்’. அன்னையும் பாவை போன்ற என் மகளது அழகு முன்பு போல சிறப்புறுக என முருகனிடம் வேண்டி நிற்பாள்.

“நெடுவேள் பேணத் தணிகுவள் இவளென
முதுவாய்ப் பெண்டிர் அதுவாய் கூற
களநன் கிழைத்து கண்ணி சூட்டி
வளநகர் சிலம்பப் பாடி பலி கொடுத்து
உருவச் செந்தினை குருதியொடு தாய்
முருகாற்றுப் படுத்த உருகெழு நடுனாள்”¹⁶

என்ற பாடல் மூலம் முருக வழிபாட்டு முறையினை அறிய முடிகின்றது.

தலைவியின் கை வளையல் நெகிழ்ந்த நிலையைப் பார்த்துச் செயலற்ற உள்ளத்தை உடையவளான அவளது அன்னை கட்டுவிச்சியை வினவுதலால் பொய் கூறுதலில் கூர்மையான அறிவுடைய அம்மகளிரும் பிரம்பரிசியைப் பரப்பி வைத்து, இது முருகனின் செயலால் நிகழ்ந்தது என்று கூறுதலால் அதை உண்மை என நம்பி முருகப் பெருமானை வணங்கி வெறியாட்டு நிகழ்த்தியமையை ‘செறிந்து இலங்கு எல்வளை நெகிழ்ந்தமை நோக்கி கையறு நெஞ்சினள் வினவலின், முதுவாய்ப் பொய் வல் பெண்டிர் பிரப்பு உளர்பு இரீஇ’ என விளக்குகிறது.

“முருகன் ஓர் அணங்கு என்றலின் அது செத்து
ஓவத்தன்ன வினை புனைநல் இல்
பாவை அன்ன பலர் ஆய் மாண் கவின்
பண்டையின் சிறக்க என் மகட்கு’ எனப் பரைஇ
கூடுகொள் இன் இயம் கறங்க, களன் இழைத்து
ஆடு அணி அயர்ந்த அகன் பெரும் பந்தர்
பெண் போழ் கடம்பொடு சூடி, இன்சீர்
ஐது அமை பாணி இரீஇ கைபெயரா

செல்வன் பெரும் பெயர் ஏத்தி வேலன்

வெறி அயர் வியன் களம் பொற்பு”¹⁷

என வெறி பாடிய காமக்கண்ணியார் என்ற புலவர் வெறியாட்டயர்தலையும் முருக வழிபாட்டையும் திறம்பட எடுத்துரைத்துள்ளார்.

களவொழுக்கத்தால் ஏற்பட்ட தலைவியின் வேறுபாட்டைக் கண்ட அன்னை வேலனை அழைத்து வெறியாட்டு நிகழ்த்துகிறாள் என்பதை,

“முறிபுரை எழில்நலத்து என்மகள் துயர் மருங்கு

அறிதல் வேண்டும் என பல்பிரப்பு இரீஇ

அறியா வேலற் தரீஇ அன்னை

வெறிஅயர் வியன்களம் பொலிய எத்தி

மறி உயிர் வழங்கா அளவை”¹⁸

எனப் பேரிச் சாத்தனார் வெறியாட்டயர்தலை எடுத்துரைக்கின்றார்.

புறப்பாடல்கள் காட்டும் முருக வழிபாடு

மக்களுக்கு இருக்கின்ற இயற்கை, செயற்கைப் பகைகளை வெல்லக் கருதியபோது முதற்கடவுளான முருகனையே வழிபட்டனர். அவனும் அவர்களுக்கு வெற்றியையே தந்தான் என்ற செய்தியைப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களான புறநானூறு, பொருநராற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, மதுரைக்காஞ்சி, பட்டினப்பாலை, மலைபடுகடாம் முதலிய நூல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. “**முருகன் சீற்றத்து உருகெழு குரிசில்**”¹⁹ எனக் கரிகாற் பெருவளத்தானின் சீற்றம் முருகனின் சீற்றத்துடன் பொருநராற்றுப்படையில் ஒப்பிட்டுக் கூறப்பட்டுள்ளது.

பெரும்பாணாற்றுப்படை முருகன் கடம்ப மரத்தின் அடியில் தங்குபவன் என்ற குறிப்பை, “**கடம்பு அமர் நெடுவேள் அன்ன**”²⁰ என உரைக்கின்றது. வீரம் செறிந்த முருகன் மக்களுக்கு வெற்றியையே தருபவன் என்பதால் மக்களின் உள்ளத்தை ஈர்த்த அவனைத் தொடர்ந்து

வழிபட்டு வருகின்றனர். அச்சம் தருபவனாக முருகன் இருந்ததால் தான் அவன் வீரம் விளங்கும் என்ற எண்ணம் மக்களிடையே இருந்திருக்க வேண்டும். அதனால்தான் புறநானூற்றுப் பாடலொன்று அணங்குடை முருகன் கோட்டம் என்று குறிப்பிட்டுள்ளது.

மக்கள் தவறு செய்வதற்கு அஞ்ச வேண்டும் என்பதும், தவறு செய்தவர்களை முருகன் கோவில் வருத்தும் என்பதும் அறிவிக்க வேண்டித்தான் முருகன் கோவில் தான் மக்களை அச்சுறுத்தும் என்பதும் முருகன் காப்பவன் என்பதும் நுட்பமாக விளங்கும் கருத்தாகும்.

திருச்செந்தூரில் உறையும் முருகன் பெரும்போர் முருகனே இதனை, “**வேண்டலைப் புணரி யலைக்குஞ் செந்தில் நெடுவேள்**”²¹ நெடுவேள் எனக் குறித்தமையால் வீரத்தன்மை விளங்குவதை அறியமுடிகின்றது.

கார்காலக் குறிஞ்சியையும் கடம்பினையும் சூடிய மகளிர் முருகனைப் போற்றி, நன்னன் பிறந்த நாளிடத்துக் குரவைக்கூத்து ஆடினர்.

“கார்மலர்க் குறிஞ்சி சூடிக் கடம்பின்

சீமிகு நெடுவேட் பேணித் தழுஉப்பிணையூஉ

மன்றுதொறு நின்று குரவை சேரி தொறு”²²

என்று மதுரைக்காஞ்சி குறிப்பிடுகின்றது.

மேற்கூறிய சான்றிலிருந்து முருக வழிபாட்டில் கூத்து வகைகள் இடம் பெற்றிருந்தன என்பதை அறியமுடிகின்றது. “**குரவை என்பது பலர்கூடி நிகழ்த்தும் கூத்தாகும்**”²³. இதனை ஒரு மலை நடனம் என்று அகராதி குறிக்கின்றன. அது “**ஏழு அல்லது ஒன்பது பேர் கூடி ஆடும் ஆட்டம் என்பது உரையாசிரியர்கள் தரும் விளக்கம் ஆகும்**”²⁴.

முருகனை வழிபடும் மக்கள் வீரத்தன்மை குன்றா வகையில் வழிபாடு செய்தனர். முருகன் அழகன். இளையன், மணம் கொண்டவன்.

தெய்வத்தன்மை பொருந்தியவன். அதனால் இளம் மகளிர்க்குக் காதல் நோய் அளிப்பவனாகவும் இருக்கிறான்.

மலரினும் மெல்லிய காதலைக் கொண்ட மகளிரின் மயக்கத்தைப் போக்க முருகன் சார்பில் வேலன் வெறியாட்டு அயர்வான். வெறியாட்டம் ஆட வலிமை வேண்டும். அதற்கேற்ப இசை முழங்க வலிமை வேண்டும். மயக்கம் கொண்ட அம்மகளிரிடும் இசைக்கு ஏற்ப வெறியாடினர். மென்மையான பெண்டிர் வன்மை மிக்கவர் என்பதை இவ்வெறியாட்டு உணர்த்தும். இதனைப் பட்டினப்பாலை,

**“செறிதொடி முன்கை கூப்பிச் செவ்வேள்
வெறியாடு மகளிரோடு செறியத் தாஅய்க்
குழலகவ யாழ்முரல
முழவதிர முரசியம்ப
விழவறா வியலா வணத்து”²⁵**

எனக் குறித்துள்ளது.

நன்னனின் கொடைத்திறனை முருகனின் கொடைத்திறனோடு ஒப்பிட்டு பெருங்கௌசினார் என்னும் பலவர், **“வெல்போர்ச் சேஎய்ப் பெருவிறலுள்ளி”²⁶** என்று பாடியுள்ளார்.

புறநானூறு முடியுடை மூவேந்தர்கள், குறுநில மன்னர்கள் கடையெழு வள்ளல்கள், போர், கொடை பற்றிய செய்திகளைத் தொகுத்துக் கூறுகின்றன. தமிழர்கள் வழிபட்ட தெய்வங்களையும் புறப்பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன. புறநானூற்றில் நான்கு பாடல்களில் முருகன் பற்றிய செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. புறநானூற்றில் முருகனைப் பற்றிப் பாடிய புலவர்கள் கபிலர், பாண்டரங்கண்ணனார், மதுரை இளநாகனார் மற்றும் நக்கீரர் என்பவர்கள் ஆவார்கள்.

உண்ணுதல் அன்றி வேறு செயல்கள் இன்மையால் புலவர்கள் கைகள் மென்மையாக உள்ளனவாகவும், ஆண் யானையை அங்குசம் கொண்டு செலுத்தியும் குதிரையைச் செலுத்தியும் தேர் மீது நின்று அம்பு செலுத்தியும், பரிசிலர்க்கு பரிசுகள் வழங்கியும் சேரனது கைகள் வன்மையாக உள்ளது என்பதனை,

“இருநிலத்து அன்ன நோன்மைச்

செருமிகு சேய்நின் பாடுநர் கையே”²⁷

என்று கபிலர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சோழன் இராசகுயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியின் வீரச்செயல்களை குறிப்பிடும்பொழுது அவனின் வீரத்தை மிக்கு உரைக்கின்றார். அவனது சினத்தைக் குறிப்பிடும்பொழுது **“முருகன் சீற்றத்து உருகெழு குருசில்”²⁸** என்று பாண்டரங்கண்ணனார் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அரசனின் வெற்றி அவனது அறநெறியை அடிப்படையாகக் கொண்டது. தம்மவர் தவறு செய்யின் செங்கோல் வழுவியும், அயலார் என்பதால் கோல் கோடியும் இல்லாது, வீரத்தில் ஞாயிறு போன்றும், அருள் செய்வதில் சந்திரன் போன்றும், கொடையில் மழை போன்றும் நன்மாறன் விளங்கினான். தாழ்ந்த நீரையுடைய கடலில் வெண்மையான உச்சியையுடைய அலைபாய்கின்ற திருச்செந்தூரில் பெருமையையுடைய முருகப்பெருமான் வீற்றிருக்கும் அழகிய அகலமான துறையில் பெரியகாற்று சேர்ப்பதால் குவிந்துள்ள வடுவுடைய மேட்டு மணலைவிடப் பல காலம் மன்னர் வாழவேண்டும் என்று புலவர் வாழ்த்துகின்றார். நன்மாறனை வாழ்த்திய செய்தியை,

“நீநீடு வாழிய நெடுந்தகைத் தாழ்நீர்

வெண்டலைப் புணரி அலைக்கும் செந்தில்

நெடுவேள் நிலைஇய காமர் வியன்துறை”²⁹

என்று மதுரை இளநாகனார் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நன்மாறன் சினத்தால் இயமனைப் போன்றவன். புகழால் பகைவரைக் கொல்லும் கண்ணனைப் போன்றவன். நினைத்ததை முடிப்பதில் முருகப் பெருமானைப் போன்றவன் என்று நக்கீரர்,

“புகழ்ஓத் தீயே இகழுநர் அடுநனை

முருகுஓத் தீயே முன்னியது முடித்தலின்”³⁰

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

திருமுருகாற்றுப்படை காட்டும் முருக வழிபாடு

முருக வழிபாடு பற்றிய போக்குகளை அறிந்துகொள்ள திருமுருகாற்றுப்படை பெரிதும் துணைபுரிகின்றது. ‘முருகு’ என்னும் பொருண்மை பற்றிய ஆற்றுப்படையாகத் திருமுருகாற்றுப்படை விளங்குவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

“உலகம் உவப்ப வலனோப்பு திரிதரு

பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண்டா அங்கு

ஓவற இமைக்குஞ் சேண்விளங் கவிரொளி”³¹

என்று திருமுருகாற்றுப்படையின் தொடக்கத்திலேயே நக்கீரர் முருகனின் இறைமைத் தன்மையை எடுத்துரைக்கின்றார். முருகன் குறிஞ்சி நிலத் தெய்வமாகலின் அப்பெருமான் உவந்துறையும் மலைவளம், சோலைவளம் சூரரமகளிர் செயல்கள் முதலியன பற்றி நக்கீரர் எடுத்துரைக்கின்றார்.

முருக பக்தரை ஆற்றுப்படுத்தும் நக்கீரர் திருப்பரங்குன்றத்தைத் தலைமைப்படுத்தித் தொடங்குகின்றார். **“கூடல்பதியின் மேற்கே ஒருபால் சுணையுடன் கூடிய குன்றில் முருகன் எழுந்தருளி உள்ளான் என்கிறார்”³²**. அக்குன்றைச் சூழ்ந்து அகன்ற வயல்வெளிகள் இருந்தன. அங்கு மலர்ந்த தாமரைப் பூக்களையும், தேன் மணக்கும் நெய்தல் பூக்களையும் குன்றில் இருந்த சுணைப்பூக்களையும் வண்டுகள் மொய்த்தன என்று வருணிக்கிறார்.

நக்கீரர் சுட்டும் குன்று இன்றைய திருப்பரங்குன்றே ஆகும். அக்குன்றின் குகைக்கோயிலில் முருகனின் திருவுருவம் இன்றும் வழிபடப்படுவது கண்கூடாகும். திருப்பரங்குன்றில் முருகப்பெருமான் தேவயானையின் கணவனாகவும், கடப்பமாலை புரளும் மார்பினனாகவும் காட்சியளிக்கின்றான்.

“மால்வரை நிவந்த சேனூயர் வெற்பிற்
கிண்கிணி கவைஇய ஒண்செஞ் சீறடிக்
கணைக்கால் வாங்கிய நுகப்பின் பணைத்தோள்
கோபத்தன்ன தோயாப் பூந்துகில்
பல்காக நிரைத்த சில்கா ழல்குல்
கைபுனைந் தியற்றாக் கவின்பெறு வனப்பின்
நாவலொடு பெயரிய பொலம்புனை அவிரிழைச்
சேணிகந்து விளங்குஞ் செயிர்தீர் மேனி”³³

என்று குரரமகளிர் முருகனைப் புகழ்ந்து பாடி ஆடுகின்றனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

“பார்முதிர் பணிக்கடல் கலங்கவுள் புக்குச்
சூர்முதல் தடிந்த சுடரிலை நெடுவேல்
உலறிய கதுப்பிற் பிறழ்பல் பேழ்வாய்ச்
கழல்விழிப் பசங்கட் சூர்த்த நோக்கில்
கழல்கண் கூகையொடு கடும்பாம்பு தூங்கப்
பெருமுலை யலைக்குங் காதிற் பிணர்மோட்டு
உருகெழு செலவின் அஞ்சுவரு பேய்மகள்
குருதி யாடிய கூருகிர்க் கொடுவிரல்
கண்தொட்டு உண்ட கழிமுடைக் கருந்தலை
ஒண்டொடித் தடக்கையின் ஏந்தி வெருவர
வென்றட விறற்களம் பாடித்தோள் பெயரா
நிணந்தின் வாயள் துணங்கை தூங்க

இருபேர் உருவின் ஒருபேர் யாக்கை
அறுவேறு வகையின் அஞ்சுவர மண்டி
அவுணர் நல்வல மடங்கக் கவிழிணர்
மாமுதல் தடிந்த மறுவில் கொற்றத்து
எய்யா நல்லிசைச் செவ்வேற் சேஎய்”³⁴

என்று செவ்வேளின் வேற்படை ஆற்றிய செயல்கள்
விவரிக்கப்பட்டுள்ளதைக் காண முடிகிறது.

“சேவடி படருஞ் செம்மல் உள்ளமொடு
நலம்புரி கொள்கைப் புலம்பாரிந் துறையும்
செலவுநீ நயந்தனை ஆயின், பலவுடன்
நன்னன் நெஞ்சத்து இன்னசை வாய்ப்ப
இன்னே பெறுதிநீ முன்னிய வினையே”³⁵

என்று கருதியது விளக்கும் முருகனின் திருவடிகள் போற்றப்படுவதைக்
காணலாகிறது.

திருச்சீரலைவாய்

முருகப் பெருமானின் ஆறுதிருமுகங்கள் பற்றியும், பன்னிரு
திருக்கைகளின் சிறப்புப் பற்றியும் விவரிக்கின்றார் நக்கீரர்.

திருமுகங்களின் செயல்கள்

முருகனின் ஆறு திருமுகங்களின் செயல்கள் குறித்து நக்கீரர்,

“மாயிருள் ஞாலம் மறுவின்றி விளங்கப்
பல்கதிர் விரிந்தன் றொருமுகம், ஒருமுகம்
ஆர்வலர் ஏத்த அமர்ந்தினி தொழுகிக்
காதலின் உவந்து வரங்கொடுத்தன்றே ஒருமுகம்
மந்திர விதியின் மரபுளி வழாஅ
அந்தணர் வேள்வியோர்க் கும்மே ஒருமுகம்
எஞ்சிய பொருள்களை ஏழுற நாடித்

திங்கள் போலத் திசைவிளக் கும்மே ஒருமுகம்

செறுநர்த் தேய்த்துச் செல்சம முருக்கிக்

கறுவுகொள் நெஞ்சமொடு களம்வேட் டன்றே ஒருமுகம்

குறவர் மடமகள் கொடிபோல் நுசப்பின்

மடவரல் வள்ளியொடு நகையமர்த் தன்றே”³⁶

என்று விளக்குகின்றார்.

பேரிருள் படைத்த இவ்வுலகம் அவ்விருட்குற்றமின்றி விளங்கும்படி பல கதிர்களையும் விரித்திருப்பது ஒருமுகம். மற்றொரு திருமுகம் தம்மை நினைந்து அன்பு செய்யும் அடியார்கள் வழிபட அவர்களுக்கு ஏற்ப இனிதாய் அமைந்து அவர்கள்பால் விருப்பத்துடன் மகிழ்ந்து வேண்டிய வரங்களை அளிக்கும். இன்னொரு திருமுகம் மந்திர நூல்களின் விதிமுறைப்படி அவைகூறும் முறைமையிற் பிறழாத அந்தணர்களின் வேள்விகட்கு இடையூறு நேராதவாறு அவை நன்கு நிறைவேறத் திருவுள்ளங் கொள்ளும்.

பிறிதொரு முகம் வேத நூல்களாலும் அறிதற்குரிய மறைபொருள்களை ஆராய்ந்து அவற்றை அறிய விரும்பும் ஞானவேட்கை கொண்ட உத்தமசீலர்கள் மனம் மகிழ்ச்சியுற அவர்களுக்கு உணர்த்திச் சந்திரனைப் போலத் திசையெலாம் விளக்கி நிற்கும். வேறொரு திருமுகம் போர்க்கெழுந்து வந்த பகைவர்களைக் கொன்று வெகுண்ட நெஞ்சத்துடன் கள வேள்வியைச் செய்தது. மற்றொரு முகம் குறக்குல மடந்தையாகிய கொடி போலும் இடையினையுடைய வள்ளி நாயகியாருடன் மகிழ்ச்சி பொருந்தி நிற்பது என நக்கீரர் எடுத்துரைக்கின்றார்.

திருக்கைகளின் செயல்கள்

முருகனின் பன்னிரு திருக்கரங்கள் பற்றித் திருமுருகாற்றுப்படை பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கின்றது.

“விண்ணெலல் மரவின் ஐயர்க் கேந்திய
 ஒருகை உக்கஞ் சேர்த்தியது ஒரு கை
 நலம்பெறு கலிங்கத்துக் குறங்கின்மிசை யசைஇயது ஒருகை,
 அங்குசங் கடாவ ஒருகை, இருகை
 ஐயிரு வட்டமொடு எ.:குவலந் திரிப்ப ஒருகை
 மார்பொடு விளங்க ஒரு கை
 தாரொடு பொலிய ஒருகை
 கீழ்வீழ் தொடியொடு மீமிகை கொட்ப ஒருகை
 பாடின படுமணி இரட்ட ஒருகை
 நீன்ற விசம்பின் மலிதுளி பொழிய ஒருகை
 வான்அர மகளிர்க்கு வதுவை சூட”³⁷

என்று விளக்கம் தருகின்றது.

ஒருகை வானில் எக்காலத்தும் செல்லும் முறைமையினையுடைய தெய்வத்தன்மை பெற்ற முனிவர்களுக்குப் பாதுகாவலாக உயர்த்தியிருப்பது அதற்கு இணையான கை இடையிலே வைக்கப்பட்டது. ஒரு கை முருகன் அடியார்களுக்கு அரள்புரிய யானை மீதேறி வருங்கால் அங்குசத்தைச் செலுத்த, அதற்கிணையான மற்றொரு கை அழகிய ஆடையுடுத்துள்ள துடையின் மீது கிடக்கும்.

மூன்றாம் இணைத்திருக்கைகள் வியப்பைத் தரும் கரிய கேடயத்தையும், வேற்படையினையும் வலமாகச் சுழற்றி நிற்கும். நான்காவதான திருக்கை முனிவர்களுக்குத் தத்துவ உபதேசம் செய்யுங்கால் மார்பிடத்துப் பொருந்த விளங்கி மோனமுத்திரையைக் காட்ட அதற்கிணைந்த கை திருமார்பிடத்திலுள்ள மாலையுடன் விளங்கும்.

ஐந்தாவதான திருக்கை வளையோடு மேலே சுழல அதற்கிணையாகக் கீழேயுள்ள கை இனிய ஓசை மிகுந்த மணியை மாறி

மாறி ஒலிக்கப் பண்ணும். ஆறாவதான திருக்கை நீலநிற வானிலிருந்து மிக்கமழை பொழியுமாறு செய்ய அதற்கிணைந்த மற்ற கை விண்ணுலகத் தெய்வ மகளிருக்கு மணமாலையைச் சூட்டும் என நக்கீரர் முருகனின் பன்னிரு திருக்கரங்களின் செயலினைப் போற்றுகின்றார் எனலாம்.

திருஆவினன்குடி

பல நாட்கள் உண்ணாது. விரதம் இருந்த முனிவர்கள், ஆவினன்குடி முருகனை வழிபட வருகின்றனர். இவர்கள் குற்றம் நீங்கிய மனத்தினர். கற்றோருக்கு வரம்பாகிய தலைமையர், குற்றமற்றவர்கள் என்று முனிவர்களின் இயல்பு குறித்து நக்கீரர் எடுத்துரைக்கின்றார்.

கந்தர்வர், தேவர்கள், பதினெண் கணங்கள், முதலானோர் முருகனை வழிபட வருகின்றனர். திருமால் உருத்திரன், இந்திரன் முதலான தெய்வங்கள் வழிபட்ட தலம் திருஆவினன்குடி என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

“தாவில் கொள்கை மடந்தையொடு சின்னாள்

ஆவினன்குடி அசைதலும் உரியன் அதாஅன்று”³⁸

என்று முருகப்பெருமான் சிலபோது ஆவினன்குடியில் மடந்தையொடு காட்சி தந்து அருள்பாலிப்பான் என்று நக்கீரர் குறிப்பிடுகின்றார்.

திருவேரகம்

அந்தணர்கள் தாங்கள் வழிபடுவதற்குரிய காலமறிந்து பூணூலையும், புலராத ஆடையையும் அணிந்து கொண்டு தலைமேலே குவித்த கையினராய் மந்திரங்களை ஒதிக்கொண்டு, மணமிக்க மலர்களைத் தூவி, முருகப்பெருமானுக்கு வாழ்த்துக்கூறி வழிபடுகின்றனர்.

“உச்சிக் கூப்பிய கையினர் தற்புகழ்ந்து

ஆறெழுத் தடக்கிய அருமறைக் கேள்வி

நாவியல் மருங்கின் நவிலப் பாடி

விரையுறு நறுமலர் ஏந்திப் பெரிதுவந்து

ஏரகத் துறைதலும் உரியன்அதாஅன்று³⁹

என்று அந்தணர்கள் வாழ்த்துக் கூற முருகப்பெருமான் உவந்து உறைகின்ற தலம், 'திருஏரகம்' என்று நக்கீரர் குறிப்பிடுகின்றார். அந்தணர்கள் மந்திரம் சொல்லி முருகப்பெருமானை வழிபட்ட, 'முருக வழிபாட்டு நெறி' பற்றி நக்கீரர் இங்குக் குறிப்பிடுகின்றார். முருக வழிபாட்டில் மந்திரங்கள் இடம்பெற்ற போக்குப் பற்றி மேற்கூறிய சான்றின்மூலம் அறியமுடிகின்றது.

குன்றுதோறாடல்

குன்று தோறாடலில் குறிஞ்சி நில மக்கள் முருகனை வழிபட்ட திறம் பற்றி நக்கீரர் கூறுகின்றார். வேலன் என்பவன் கையில் வேலை ஏந்திக் கொண்டு மருகனுடைய ஆவேசம் பெற்று ஆடிக் குறி முதலியன சொல்வதாகச் சங்க நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. வேலன் பச்சிலைக் கொடியால் சாதிக்காயை இடையிடையே நடுவிலிட்டு, தக்கோலக் காயையும் கலந்து, காட்டு மல்லிகையுடன் வெண் கூதாள மலரையும் சேர்த்துக் கட்டிய கண்ணியை அணிந்துகொண்டு, சந்தனம் பூசிய மார்பினையுடையராய் கொடிய தொழிலையுடைய வலிய வில்லினால் கொலைத் தொழிலைச் செய்யும் மலைவாழ் வேடர்கள் நீண்ட மூங்கிற்குழாயுள் ஊற்றப் பெற்ற கள்ளின் தெளிவை தம் சுற்றத்தாருடன் உண்டு மகிழ்ந்து, தொண்டகம் எனும் பறையை முழக்கி, அதற்கேற்ப குரவைக் கூத்து ஆடி மகிழக் கூத்தைக் கண்டு அங்கு முருகப்பெருமான் எழுந்தருளினான் என நக்கீரர் உரைக்கின்றார்.

குறிஞ்சிப்பறை முதலிய மலைநாட்டு இசைக்கருவிகளை முழக்கியும், குரவைக் கூத்து ஆடியும், குறிஞ்சி நில மக்கள் முருகப்பெருமானை வழிபட்டது பற்றிக் குன்றுதோறாடலில் எடுத்துரைக்கின்றார் நக்கீரர். முருக வழிபாட்டில் மந்திரங்கள் இடம்பெறாத

நாட்டுப்புற வழிபாட்டு முறைகள் இடம்பெற்றிருந்த தன்மை பற்றி நக்கீரர் குன்றுதோறாடலில் குறிப்பிடுகின்றார். முருக வழிபாட்டில் ஆடல் பாடல் முதலிய வழிபாட்டு நெறிகள் முக்கியத்துவம் பெற்றதை மேற்கூறிய சான்றின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

பழமுதிர்சோலை

இயற்கையழகும் இறையழகும் இணைந்த இடமாகப் பழமுதிர்சோலை விளங்குகிறது. முருகப்பெருமான் தோன்றும் இடங்கள் குறித்து நக்கீரர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“ஊரூர் கொண்ட சீர்கெழு விழவினும்
ஆர்வலர் ஒத்த மேவரு நிலையினும்
வேலன் தைஇய வெறியயர் களனும்
காடுங்காவும் கவின் பெறு துருத்தியும்
யாறுங் குளனும் பேறுபல் வைப்பும்
சதுக்கமும் சந்தியும் புதுப்பூங் கடம்பும்
மன்றமும் பொதியிலுங் கந்துடை நிலையினும்”⁴⁰

என்று முருகப்பெருமான் தோன்றும் இடங்களைப் பற்றி எடுத்துரைக்கின்றார் நக்கீரர். நற்புகை எடுத்தும், குறிஞ்சி பாடியும், இன்னியம் முழங்கவும் முருகனை வழிபட்டுள்ளனர்.

“நற்புகை எடுத்தக் குறிஞ்சிபாடி
இமிழிசை அருவியொடு இன்னியங் கறங்க”⁴¹

என்று மேற்கூறிய சான்றின்மூலம் முருக வழிபாட்டில் பாட்டும் இசையும் இணைந்திருந்தது பற்றி அறியமுடிகின்றது.

பழந்தமிழர்கள் முருகனைப் போற்றிப் பாடிய புகழ் மாலையைத் திருமுருகாற்றுப்படை,

“அறுவர் பயந்த வாறமர் செல்வ
வால்கெழு கடவுட் புதல்வ மால்வரை

மலைமகள் மகனே மாற்றோர் கூற்றே
 வெற்றி வெல்போர்க் கொற்றவை சிறுவ
 விழையணி சிறப்பிற் பழையோள் குழவி
 வானோர் வணங்குவிற் றானைத் தலவ
 மாலை மார்ப நூலறி புலவ
 செருவி லொருவ பொருவிறன்மள்ள
 வந்தணர் வெறுக்கை யறிந்தோர் சொன்மலை
 மங்கையர் கணவ மைந்த ரேறே
 வேல்கெழு தடக்கைச் சால்பெருஞ் செல்வ
 குன்றங் கொன்ற குன்றாக் கொற்றத்து
 விண்பொரு நெடுவரைக் குறிஞ்சிக் கிழவ
 பலர்புக நன்மொழிப் புலவ ரேறே
 யரும்பெறன் மரபிற் பெரும்பெயர் முரு
 நசையுநர்க் கார்த்து மிசைபே ராள
 வலந்தொர்க் களிக்கும் பொலம்பூட் சேஎய்
 மண்டமர் கடந்தநின் வென்றா டகலத்துப்
 பரிசிலர்த் தாங்கு முருகெழு நெடுவெள்ள
 பெரியோ ரேத்தும் பெரும்பெய ரியவுள்
 சூர்மருங் கறுத்த மொய்ம்பின் மதவலி
 போர்மிகு பொருந குரிசி லெனப்பல
 யானறி யளவையி னேத்தி யானாது”⁴²

என்று எடுத்துரைப்பதைக் காண முடிகிறது.

சிவபெருமான் மகன் என்றும் உமையின் மைந்தன் என்றும்,
 கொற்றவையின் மகன் என்றும், காடுகாளுடைய குழவி என்றும், தேவர்கள்
 வணங்கும் தேவசேனாதிபதி என்றும் நக்கீரர் உரைக்கின்றார்.

முருகப்பெருமான் எல்லா நூல்களையும் கற்றறிந்த 'நூல்அறி
புலவன்' என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

'பலர்புகழ் நன்மொழிப் புலவர் ஏறே' என்று பலரும் புகழ்ந்து
சொல்லும் தன்மையுடையவன் என்கின்றார்.

மேற்கூறிய சான்றின்மூலம் முருகன் தமிழோடும் தமிழ் மக்களுடனும்
இயைந்து வந்துள்ளான் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

பிற்காலத்தில் சமயம் தொடர்பான போற்றி நூல்கள் தோன்றுவதற்கு
மேற்கூறிய போற்றிப் பாடல்கள் மூலமாக அமைந்தன எனலாம்.

இயற்கை வருணனை

திருமுருகாற்றுப்படையில் நக்கீரர் அருவிக் காட்சியை அழகுற
வருணிக்கிறார்.

“வேறுப.:றுகிலி னுடங்கி யகில் சுமந்
தார முழுமுத லுருட்டி வேரற்
பூவுடை யலங்குசினை புலம்பவேர் கீண்டு
விண்பொரு நெடுவரைப் பரிதியிற் றொடுத்த
தண்கம ழலரிறால் சிதைய நன்பல
வாசினி முதுகளை கலாவ மீமிசை
நாக நறுமல ருதிர யூகமொடு
மாமுக முசுக்கலை பனிப்பப் பூநுத
விரும்பிடி குளிர்ப்ப வீசிப் பெருங்களிற்று
முத்துடை வான்கோடு தழீஇத் தத்துற்று
நன்பொன் மணிநிறங் கிளரப் பொன் கொழியா
வாழை முழுமுத றுமியத் தாழை
யிளநீர் விழுக்குலை யுதிரத் தாக்கிக்
கறிக்கொடிக் கருந்துணர் சாயப் பொறிப்புற

மடநடை மஞ்ஞை பலவுடன் வெரீஇக்
 கோழி வயப்பெடை யிரியக் கேழலொ
 டுரும்பனை வெளிற்றின் புன்சா யன்ன
 குருஉமயி ரியாக்கைக் குடாவடி யுளியம்
 பெருங்கல் விடரளைச் செறியக் கருங்கோட்
 டாமா நல்லேறு சிலைப்பச் சேணின்
 நிழுமென விழிதரு மருவிப்
 பழமுதிர் சோலை மலைகிழ வோனே”⁴³

என்று இயற்கையின் அழகை எடுத்துரைக்கின்றார்.

திருமுருகாற்றுப்படையின் தொடக்கம் முதல் இறுதி வரை நக்கீரர்
 இயற்கையழகை வருணித்துப் பாடியுள்ளார். பழமுதிர் சோலையின்
 இயற்கை வருணனை குறிஞ்சி நில வளத்தைச் சொல்வதோடு நக்கீரரின்
 கவித்திறத்துக்கும் சான்றாகவும் அமைகின்றது. ‘இயற்கையில் இறைமைத்
 தன்மை’ எனும் நெறி திருமுருகாற்றுப்படையில் அடிநாதமாக
 அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பரிபாடல் காட்டும் முருக வழிபாடு

பாட்டும் தொகையும் கீழ்க்கணக்கும் ஆகிய முத்திறத்த பழந்தமிழ்ப்
 பாடல்களுள் நடுவில் நின்ற தொகை நூல்கள் எட்டனுள் ஐந்தாவதாக
 நின்று சிறக்கும் நூல் பரிபாடல். பரிபாடல் மிக்க சிறப்பினை உடையது
 என்பது ‘ஓங்கு பரிபாடல்’ என்ற வரியின் மூலம் அறியலாம்.

பரிபாடல் பற்றி ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்,

“நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்
 பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்
 கலியே பரிபாட்டு ஆயிறு பாவினும்
 உரியதாகும் என்மனார் புலவர்”⁴⁴

என வரும் நூற்பாவால் தமிழ்மொழிக்கே சிறந்து, உரிமையுடைய அகம் புறம் என்னும் இருவகை மரபு பற்றிப்பாடுங்கால் அகப்பொருளினை நாடக வழக்கத்தானும் உலகியல் வழக்கத்தானும் பாடுதற்குத் தமிழ்ப்பாக்களுள் வைத்துக் கலிப்பாவும் பரிபாட்டுமே சிறந்தனவாகத் திகழ்ந்தமையை அறியமுடிகின்றது.

“திருமாற் கிருநான்கு செவ்வேட்கு முப்பத்தொருபாட்டுக் காடுகிழாள் ஒன்று மருவினிய வையை இருப்பத்தாறு மாமதுரை நான்கென்ப செய்ய பரிபாடல் திறம்”⁴⁵ என்று பரிபாடல் தொகை பற்றி மேற்கூறிய பாடல் விளக்குகிறது.

திருமால், செவ்வேள், காடுகிழாள் முதலிய தெய்வங்களைப் பற்றிப் பாடவேண்டிய பாட்டுமுறை குறித்து இவ்வெண்பா விளக்குகிறது. மேலும் வையை வருணனைக்கும், மாநகர்மதுரையின் நகர்ச்சிறப்பு கூறுவதற்கும், பாட்டுமுறை பற்றி இவ்வெண்பா விளக்குவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

‘இறையியல்பு’ பற்றிக் கூறுவதற்குப் பொருத்தமான இலக்கியவகை பரிபாடல் என்று குறிப்பிடலாம். தற்பொழுது இருபத்தி இரண்டு பாடல்களே உள்ளன. திருமால் மேல் பாடப்பெற்றவை ஆறு. முருகப்பெருமான் மேல் பாடப்பெற்றவை எட்டு. வையை பற்றிய பாடல்கள் எட்டு. பரிபாடல் இசைப்பாடல் ஆதலின் இதற்கு இசை அமைத்தனர். பிற்காலத்தில் தேவார திவ்ய பிரபந்த நூல்கள் தோன்றக் காரணமாக அமைந்தது பரிபாடல் எனலாம்.

இசைகெழுமிய இப்பரிபாடலை இறைவனைத் தொழுதற்கு உரிய பாவடிவமாகக் கொண்டனர்.

செவ்வேள் பற்றிப் பாடல்களைப் பாடிய புலவர்கள் வருமாறு:

1	கடுவன் இளவெயினனார்	ஐந்தாம் பாடல்
2	நல்லந்துவனார்	எட்டாம் பாடல்
3	குன்றம்பூதனார்	ஒன்பது, பதினெட்டாம் பாடல்கள்
4	கேசவனார்	பதினான்காம் பாடல்
5	நல்லழிசியார்	பதினேழாம் பாடல்
6	நப்பண்ணனார்	பத்தொன்பதாம் பாடல்
7	நல்லச்சுதனார்	இருபத்தொன்றாம் பாடல்

கடுவன் இளவெயினனார் - ஐந்தாம் பாடல்

முருகனின் ஆற்றல், தோற்றப் பொலிவு, பேவிழவு, செவ்வேள் திருவுருவம், முருகனின் பிறப்பு வெற்றிச் சிறப்பு போன்ற செய்திகளைக் கடுவன் இளவெயினனார் ஐந்தாம் பாடலில் எடுத்துரைக்கின்றார்.

முருகனின் ஆற்றல்

“பிணி முகம் என்னும் யானை மீதேறிச் சென்று வேற்படையாலே கடலின்கண் பாறைகள் துகள் படும்படியும், சூரபன்மனாகிய மாமரத்தை வேரோடு வெட்டி வீழ்த்தியும், கிரௌஞ்சம் என்னும் மலையை உடைத்தவன் என்றும் இளவெயினனார் முருகனின் ஆற்றலைப் பாடலின் தொடக்கத்தில் விளக்குகின்றார்”⁴⁶.

தோற்றப் பொலிவு

“மூவிரு கயந்தலை முந்நான்கு முழுவத்தோள்

ஞாயிற்றேர் நிறத்தகை நளினத்துப் பிறவியை”⁴⁷

என்று ஆறு தலைகளுடனும் பன்னிரண்டு தோள்களுடனும் ஞாயிற்றை ஒத்த நிற அழகுடனும், தாமரைப்பூவின் கண் பிறந்த பிறவியை உடையவனாகவும் முருகன் திகழ்கின்றான்.

பேவிழவு

அச்சுறுத்தும் தெய்வமாக அணங்குநிலையில் ‘பேவணக்கம்’ நிகழ்ந்ததை, “கடுவன் இளவெயினனார் பாடல் வேலனுக்கு எடுத்த வெறியாட்டு விழாவினைப் ‘பேவிழவு’⁴⁸ எனக் குறிப்பிடுவதைக் காண முடிகிறது.

பேவிழவினுள் “வேல னேத்தும் வெறி யானது வாயுமல்ல பொய்யுமல்ல எனக் கருதுகின்றார். கடுவன் இளவெயினனார் முருகனே முழுமுதற் கடவுளாக உலகம் முழுவதும் விளங்குதலின் அவ்வெறிப்பாடலின்கண் அமைந்த பொருள் வாய்மையுமாகாது என்பதும் வேலன் வெறிக்களத்தினுள் அவ்வாறு நிகழ்தல் பொய்மையுமாகாது என்பதும் அவர் கருத்து”⁴⁹. சங்க காலத்தில் சடங்காக அணங்கு நிலையில் வேலன் வெறியாடல் நிகழ்த்தப்படுவதனைப் ‘பேவிழவு’ எனக் கருதுவது தெரிகிறது.

முருகன் பிறப்பு

திரிபுரங்களை ஒரு நெருப்புக் கணையால் அழியும்படிச் செய்தவனும் தேவர்களுடைய வேள்வியுணவினை உண்டவனும் ஆகிய இறைவன் இறைவியைக் கூடி இன்புறும்பொழுது உண்டான கருவை இந்திரன் தன்பால் வேண்டிக்கொண்டமையால் அவ்விறைவனே பலவாகச் சோதித்தருளினான். அக்கருவை முனிவர்கள் எழுவரும் பெற்று வேள்வித் தீயிலிட்டனர். பின்னர் அதனைக் கார்த்திகை மகளிர் அருந்ததி நீங்கலாக ஏனைய அறுவரும் உண்டு கருக்கொண்டு சரவணப் பொய்கையின்கண் தாமரைப் பூவாகிய பாயலில் ஈன்றதாக முருகனின் பிறப்புப் பற்றிய புராணக் கதையை இப்பாடலில் புலவர் குறிப்பிடுகின்றார்.

செவ்வேள் திருவுருவம்

உருவ வழிபாடு உருவான விதத்தினையும் பரிபாடல்கள் விளக்குகின்றன. இளவெயினனார் உள்ளத்தில் தோன்றிய செவ்வேளது

திருவுருவம் படிப்படியாக வழிபாட்டிற்குரியதாக ஆயிற்று எனலாம். “கிரௌஞ்ச மலையினைக் குடைந்து மலையின் ஊடே வழி உண்டாக்கிய தலைகளும்”⁵⁰ “அத்தலைகளைத் தாங்கும் பன்னிரு தோள்களும்”⁵¹ “ஊர்ந்த மயிலும்”⁵² “அவனது பன்னிரு கரங்களும், அவற்றில் ஏந்திய பொருட்களும்”⁵³ எனச் செவ்வேளின் திருவுருவைக் கடுவன் இளவெயினனார் காட்டுகின்றார்.

வெற்றிச் சிறப்பு

“குழவிப் பருவத்திலேயே இந்திரனை விளையாட்டாகப் போர் ஆற்றி வெற்றி பெற்றமையால் தீக்கடவுள் கோழியினைத் தந்தான். இந்திரன் மயிலைத் தந்தான். இயமன் வெள்ளாட்டு மறியைத் தந்தான். அங்ஙனமே பிற தேவரும் படையாகத் தந்த மறியும் மயிலும் சேவலும் வில்லும் மானும் வாளும் ஈட்டியும் கோடாரியும் மழுவும் கனலியம் மாலையும் மணியும் ஆகிய இவற்றைத் தன் பன்னிரண்டு கரங்களில் ஏந்தி அமரர் படைக்குத் தலைவனானாய் இந்திரனது புகழ் வரம்பினையும் கடந்தாய்”⁵⁴ என முருகனின் வெற்றிச் சிறப்பை கடுவன் இளவெயினனார் போற்றுகின்றார்.

வேண்டுதல்

கடுவன் இளவெயினனார் உலகத்து நுகர் பொருளையோ அப்பொருளால் வரும் இன்பத்தையோ வேண்டவில்லை. மாறாக முருகன் பால் முதற்கண் வீடுபேறின்பத்திற்கு ஏதுவாகிய அவன் அருளை மட்டுமே இரந்து வேண்டுகின்றார்.

அருளும் அன்பும் அறனும் சங்கிலித் தொடர் போல பிணைக்கப்பட்டு வீடுபேறு எய்தத் துணை நிற்பன. எனவே அவற்றை மட்டுமே இரந்து வேண்டுகின்றார்.

“..... யாஅம் இரப்பவை
பொருளும் பொன்னும் போகமும் அல்ல நின்பால்
அருளும் அன்பும் அறனும் முன்றும்
உருள் இணர்க் கடம்பின் ஒலி தாரோயே”⁵⁵

என வேண்டுகின்றார்.

நல்லந்துவனார் - எட்டாம் பாடல்

திருப்பரங்குன்றின் சிறப்பு, இயற்கை வருணனை, தலைவன் சூள், நேர்த்திக் கடன், வழிபாடு, மகளிர் வேண்டுதல் போன்ற செய்திகள் நல்லந்துவனார் பாடலில் விளக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

திருப்பரங்குன்றின் சிறப்பு

திருமாலும், சிவபெருமானும் பிரமனும் ஆதித்தர் பன்னிருவரும் அசுவனி மருத்துவர் இருவரும் வசுக்கள் எண்மரும் உருத்திரர் பதினொருவரும் திக்குப் பாலகர் எண்மரும் ஏனைத் தேவர்களும் அசுரரும், முனிவர்களும் நின்னைக் காணும் பொருட்டு மண்ணுலகின்கண் வந்து உறையும் இடமாக திருப்பரங்குன்றம் உள்ளதென்றும் அது “**இமயக் குன்றத்தை ஒக்கும்**”⁵⁶ எனவும் நல்லந்துவனார் திருப்பரங்குன்றின் சிறப்பு பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இயற்கை வருணனை

திருப்பரங்குன்றில் உள்ள சுனை முருகப்பெருமானை ஈன்ற சரவணப் பூம்பொய்கையைப் போன்றும் அக்குன்றிலுள்ள முகில் முழக்கம் நின் யானையினது முழக்கத்தைப் போன்றும். அம்முழக்கத்திற்கேற்ப முருகனது கோழிச் சேவல் கூவியதாகவும், அதனால் அம்மலை மழையின்கண் எதிரொலி எழுந்தது என்றும் திருப்பரங்குன்றிற்கும் மதுரைக்கும் இடையேயுள்ள வழியில் குழலும் யாமும் போல வண்டுகள் இசை பாடியதாகவும், சுனைப்பூக்களும் கொன்றை மலரும், கொடிப் பூக்களும்,

காந்தட் பூக்களும் பிற பூக்களும் மலர்ந்து மணம் வீசியது என்றும், மதுரையில் முரசம் கடல் போன்றும், முகில் போன்றும், இடி போன்றும் முழங்கும்பொழுது பரங்குன்றில் எதிரொலித்தது”⁵⁷ என இயற்கையை வருணிக்கின்றார் நல்லந்துவனார்.

தலைவன் குள்

கடைச்சங்க நூல்கள் யாவும் பண்டைத் தமிழர்களின் பண்பாடு, அரசியல் நிலை, சமூக நிலை, புறவாழ்வு, அகவாழ்வு முதலியவற்றைப் புலப்படுத்துவதோடு அக்கால மக்களின் பழக்க வழக்கங்களையும் மரபுகளையும் எடுத்துக் கூறுவன.

பண்டைத் தமிழரிடையே ‘குளுரைத்தல்’ என்ற பழக்கம் மரபாக இருந்து வந்துள்ளது. இவ்வாறு குளுரைக்கும்போது இறைவன் திருமுன்பு நின்று நீர் குடித்து அதனை உறுதிப்படுத்துவது தமிழர் மரபு இதனை,

“விருந்துண் டெஞ்சிய மிச்சில் பெருந்தகை

நின்னோ டுண்டலும் புரைவ தென்றாங்

கறம்புணை யாகத் தேற்றிப் பிறங்குமலை

மீமிசைக் கடவுள் வாழ்த்திக் கைகொழு

தேழுறு வஞ்சினம் வாய்மையிற் றேற்றி

யந்தீந் தெண்ணீர் குடித்தலி னெஞ்சமர்ந்து”⁵⁸

எனக் குறிஞ்சிப்பாட்டு வாயிலாக அறியமுடிகின்றது. இவ்வழக்கம் பரிபாடலிலும் சுட்டப்பெற்றுள்ளது.

“தலைவனிடத்து அயல்மகளிர் நாற்றம் தோன்றுவதாகத் தலைவி ஊடினாள். அப்போது மலருண் கண்ணாய் வையையிலுள்ள இரும்பொழிலாணை, பரங்குன்றத்துச் சாரலாணை, பார்ப்பார் ஆணை எனச் குளுரைத்து இந்த நாற்றம் திருப்பரங்குன்றத்திலுள்ள மலரினும் கனியினும் பயின்று வந்த காற்று என்மேல் வீசியதால் உண்டானது. பிற மகளிரைக்

கூடியதால் உண்டானது அல்ல என்று தலைவியைத் தேற்றி ஆற்றுவிக்கின்றான்”⁵⁹.

நேர்த்திக்கடன்

பண்டைத்தமிழின் மற்றொரு வழக்கமாகிய நேர்த்திக்கடன் செலுத்துவதையும் நல்லந்தவனார் பாடல் மூலம் அறியமுடிகின்றது. குறிஞ்சி நில மக்கள் முருகனை இடையறாது வணங்குவர். முருகனுக்கு வழிபாடு செய்வர். “கோழி, மயில், மணிகள், கடம்பமலர், அணையாத் திருவிளக்கு முதலியன நேர்த்திக் கடனாக முருகனுக்குச் செலுத்துவர் என்று குறிப்பிடுகின்றார்”⁶⁰.

வழிபாடு

முருகனை வழிபடச் சந்தனமும், விளக்கும், மலர்களும், முழுவும், மணியும், கயிறும், மயிலும் குடாரியும் பிணிமுகமும் இன்னபிற பொருள்களையும் எடுத்துச் சென்றனர் என்று நல்லந்துவனார் குறிப்பிடுகின்றார்”⁶¹.

“வேள்வியியற்றி அவியை ஊட்டினர்”⁶² என்றும், “இறைவனை வணங்கும்போது மணியடிக்கும் வழக்கம்”⁶³ அக்காலத்தே இருந்தமையும் அறிய முடிகின்றது.

மகளிர் வேண்டுதல்

திருப்பரங்குன்ற முருகனிடம் அக்காலப்பெண்கள் பல்வேறு வரம் வேண்டி நின்ற தன்மையை நல்லந்துவனார் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“கனவின் தொட்டது கை பிழையாகாது
நனவின் சேஎப்பநின் னளிபுனல் வையை
வருபுனல் அணிகென வரங் கொள்வோரும்

செய்பொருள் வாய்க்கெனச் செவிசார்த்து வோரும்

ஐயம ரடுகென அருச்சிப் போரும்”⁶⁴

என விளக்குகின்றது.

ஒரு பெண் கணவன் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு வையையின்கண் நீராடியதாகக் கண்ட கனவு நனவில் நிகழும்படி வையையின்கண் புதுநீர் வர வேண்டும் எனவும் மற்றொரு பெண் எனக்குக் குழந்தைப் பேறு தந்தால் இறைவா உனக்கு இன்னின்ன பொருளைக் காணிக்கையாகச் செலுத்துவேன் எனவும் வேண்டிக் கொள்கின்றார்கள். இன்னும் சிலர் வினைவயின் சென்றுள்ள கணவன் அவனது முயற்சியில் வெற்றி பெற்று நிரம்பிய பொருளோடு திரும்ப இறைவா நீ அருள் செய்ய வேண்டும் என வேண்டிக் கொள்கின்றனர். மகளிர் சிலர் போரின்மேல் சென்றுள்ள எமது தலைவர் பகைவரைக் கொன்று போரில் வெற்றியுடன் திரும்ப வேண்டும் என முருகப் பெருமானிடம் வேண்டிக் கொள்கின்றனர்.

“மண்பரிய வானம் வறப்பினும் மன்னுகமா

தண் பரங்குன்றம் நினக்கு”⁶⁵

வானம் வறப்பினும் அருவிநீர் வற்றாது வீழ்தல் வேண்டும் என்று நல்லந்துவனார் முருகனிடம் வேண்டுகிறார்.

குன்றம்பூதனார் - ஒன்பது, பதினெட்டாம் பாடல்

குன்றம்பூதனார் பாடல்களில் தமிழ் மரபிற்கும், வேத மரபிற்கும் இடையே காணப்படும் முரண்கள் சுட்டப் பெறுகின்றன. வடமொழி வேத மரபு இவற்றோடு ஒப்பிட்டுத் தமிழையும் தமிழ் மரபையும் உயர்த்த எண்ணும் அவர் வள்ளி தெய்வானை மோதலுக்கான களத்தினை உருவாக்கி வள்ளியின் வெற்றி முருகனது வெற்றியாயிற்று. அதனால் தண்பரங்குன்று வேலவனுக்கு இயைந்ததாயிற்று எனக் கூறுவதன் மூலம் தமிழ் மரபின் மேல்தான் கொண்ட ஆழ்ந்த பற்றினை வெளிப்படுத்துகின்றார்.

வேத காலத்துக் கடவுள்களான இந்திரனும் அக்னியும் செல்வாக்கிழக்க எனக் கூறுவதன் மூலம் தமிழ் மரபின் மேல் தான் கொண்ட ஆழ்ந்த பற்றினை வெளிப்படுத்துகின்றார். தமிழ் மரபோடு இயைந்து செல்ல வேண்டிய இன்றியமையாமை வேதமரபினருக்கு ஏற்பட்டது. வேதமரபினர் முருக வழிபாட்டைப் பெரு வழிபாட்டு மரபாக உருவாக்கி மக்களிடையே கொண்டு செல்ல பரங்குன்றத்துச் செவ்வேள் வழிபாடு துணை செய்தனவாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

*வேலனைப் பரிபாடலெனும் இசைப்பாடலால் போற்றிப் பாடியமை, விறலியர் தம் ஆடலால் மக்களை மகிழ்வித்தமை மைந்தரும் மகளிரும் கூடலின்பம் துய்த்தமை*⁶⁶ போன்றவை குன்றம்பூதனார் பாடலில் காணப்படுகின்றது.

முருகப்பெருமான் வீரம்

*அவுணரின் படை வன்மையால் உண்டான பெருமிதம் கெடும்படிக் கடலிலே புகுந்து சூரபன்மாவான மாமரத்தை அழித்த முருகப்பெருமான் திருப்பரங்குன்றை விரும்புவதால் அது இமயமலை போன்று புகழைப் பெற்றது*⁶⁷ என்பர்.

இயற்கை வளம்

*பரங்குன்றப் பூம்பொழில் முழுவதும் பலவகைப் பூக்கள் பூத்துப் பொலிந்துள்ளதால் அது மன்மதனின் அம்புப்புட்டியல் போன்று உள்ளது*⁶⁸ என்பர்.

வழிபாடு

முருகனை வழிபடும்பொழுது பக்தர்கள் யாழ், முழவு முதலிய கருவிகளுடன் தெய்வப்பண் இசைத்தனர் சிலர் வேதங்களை முழங்கி வழிபட்டு வந்துள்ளனர்.

வேண்டுதல்

பூசையின்கண் எழுப்பப்பட்ட யாழிசையும், புலவர் பாடிய இயற்பாட்டொலியும், வேதவொலியும், பூவும் புகையும் விளக்கும் ஆகிய உபசாரங்களை ஏற்றருளிய முருகப்பெருமான், எனக்குரிய ஊரின்கண் உறையுமாறு போல எம் சுற்றத்தோடு கூடி என்றும் உம்மைப் பிரியாதிருக்க வேண்டும் என்று வேண்டுகின்றார்”⁶⁹.

கேசவனார் - பதினான்காம் பாடல்

இயற்கை வளம், தோற்றப் பொலிவு, வேண்டுதல் போன்ற செய்திகள் பதினான்காம் பாடலில் இடம்பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இயற்கை வளம்

மிகுந்த மழையினால் சுனைப்புகைகள் மலர்ந்தன. கடம்பமலர்த் தாதாதும் வண்டுகளின் குரல் பண் போன்றிருந்தன. முங்கில்கள் அடியுறை மகளிர் தோளை ஒத்திருந்தன. கொன்றைப் பூங்கொத்துக்கள் பொன்மாலை போன்றும், பாறைகளில் வேங்கை மலர்கள் பரந்து கிடந்தன. அவற்றிடையே செங்காந்தள் மலர்கள் பரந்தனவென்றும், திருப்பரங்குன்றின் இயற்கை வளம் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது”⁷⁰ என்பர்.

தோற்றப் பொலிவு

“முருகனது பேரறிவையும் பேராற்றலையும் புலப்படுத்தவே ஆறு திருமுகங்களையும் பன்னிரண்டு கைகளையும் உடையவனாகவும், வள்ளியை விரும்பியவனும், பிரிந்த தலைவர் வந்து சேர்ந்த பின்னர் நிங்காமல் இருக்கும் பொருட்டு மகளிர் யாழை வாசித்துப் பாடும் பாட்டை விரும்புகின்றவனும், திருவவதாரம் செய்தவுடனே இந்திரன் முதலியோர் அஞ்சிய சிறப்பை உடையவனாகவும் அந்தணரது அறத்தை விரும்புகின்றவனாகவும் வர்ணிக்கப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது”⁷¹.

வேண்டுதல்

அந்தணர் அறத்தில் அமர்ந்தவன் செவ்வேள் என்பது கேசவனார் கூற்று.

“இருபிறப் பிருபெய ரீர நெஞ்சத்
தொருபெய ரந்தணர் அறனமர்ந்தோயே”⁷²

என்று கூறுகின்றார்.

“துன்னித் துன்னி வழிபடு வதன்பயம்
இன்னு மின்னுமவை யாகுக
தொன்முதிர் மரபினின் புகழினும் பலவே”⁷³

என்ற பாடல் வரிகள் மூலம் முருகப்பெருமான் அத்தன்மை உடையவனாகலின் யாங்கள் நினைப்பெரிதும் விரும்பி அடுத்தடுத்து வழிபாடு செய்கின்றோம். அங்ஙனம் வழிபடுதலின் பயனாக மேலும் மேலும் அவ்வழிபாடுகளே மிகுவனவாக என்பர்.

நல்லழிசியார் - பதினேழாம் பாடல்

வேல் கடம்ப மர வணக்கமும், இயற்கைப் புனைவும், தெய்வத்திற்கு எடுக்கும் விழாவின் போது வேள்விகள் இயற்றப் பெற்றமையும், இருபாலரும் புனலாடியமையும் பற்றிய செய்திகள் பதினேழாம் பாடலில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

கடம்ப மர வணக்கம்

மரவழிபாடும் வேல் வழிபாடும் உருவ வழிபாட்டுக்கு முந்தியவை என்பதை மானிடவியலால் அறியமுடிகிறது. பரிபாடலில் பதினேழாவது பாடல்வேல்வழிபாட்டை எடுத்துரைக்கிறது. வேலுக்கு மலரும் குழையும் துணியும் அணிவித்து அதன்மீது சந்தனம் முதலான மணப்பொருட்களைத் தூவி வேலன் எடுத்து வருகிறான். அவ்வேலைக் கடம்ப மரத்தின்அடியில் நட்டு மறி அறுத்து முருகனைப் பாடி விழா எடுத்தனர்⁷⁴ என்பர்.

வேலன் வெறியாட்டு அயர்வதோடு வேலையும் கடம்ப மரத்தையும் முருகன் குறியீடாகக் கொண்டு வணங்கிய பழைய மரபையும் பரிபாடல்வழி அறியமுடிகின்றது.

இயற்கைப் புனைவு

“பரங்குன்றின்கண் யாழிசையும், வண்டிசையும், குழவிசையும், தும்பியிசையும், முழவோசையும் அருவி ஓசையும் மயிலின் அரிக்குரலுமாக கலைகளின் வெற்றியறிய நடத்தும் போட்டியரங்கம் போன்று தோன்றுகிறது”⁷⁵ என்பர்.

பரங்குன்றில் வீசும் காற்று நறுஞ்சாந்து மன்மலர் கமழ்புகை முதலியவற்றினூடே நுழைந்து வருவதால் எங்கும் நறுமணம் உடையதாகக் காணப்படுகின்றது.

செவ்வேளை வணங்க மதுரையினின்று பரங்குன்றத்துச் செல்பவர் தலையில் சூடிய கண்ணியும் மார்பிலணிந்த தாளும் கீழே வீழ்ந்து அந்த நெடுஞ்சாலையினையே மூடிமறைத்து விட்டன என்பர்.

இருபாலர் புனலாடியமை

எழில்மிகு கன்னியர்கள் தம் காதலரொடு சுனையில் புனலாடினர். அங்குள்ள மலர்களில் உள்ள தேனைப் பருகவந்த வண்டுகள் இவர்களின் ஆரவாரத்தைக் கேட்டுப் பருகாமலே அஞ்சிப் பறந்தோடின. இதனை,

“வளை முன்கை வணங்கு இறையார்
அணை மென்தோள் அசைபு ஒத்தார்
தார் மார்பின் தகை இயலார்
ஈரமாலை இயல் அணியார்
மணம் மகிழ் தூங்குநர் பாய்பு உடன் ஆடச்

சுனை மலர்த் தாது ஊதும் வண்டு ஊதல் எய்தா

அனைய பரங்குன்றின் அணி⁷⁶

என்கின்றார்.

தெய்வ விழவு

பரங்குன்று, வையை, கூடல் இம்மூன்றின் வளத்துக்கும் நன்று என்று கூறிப் பரங்குன்றத்துச் செவ்வேளுக்கு விழா எடுக்கும் மரபை,

“தெய்வ விழவும் திருந்து விருந்தயர்வும்

அவ்வெள் ளருவி அணிபரங் குன்றிற்கும்

தொய்யா விழுச்சீர் வளங்கெழு வையைக்கும்

கொய்யுளை மான்தேர்க் கொடித்தேரான் கூடற்கும்

கையூழ் தடுமாற்ற நன்று⁷⁷

என்று நல்லழிசியார் கூறுகின்றார்.

நப்பண்ணனார் - பத்தொன்பதாம் பாடல்

வள்ளி தெய்வானை குறியீடுகள், தெய்வ விழா, தோற்றப் பொலிவு, வழிபட வருவோர், ஓவியங்கள், இயற்கை வளம், மகளிர் வழிபாடு, வேண்டுதல் போன்ற செய்திகள் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

வள்ளி தெய்வானை குறியீடுகள்

“ஒரு வேட்டைச் சமூகம் உழவுப் பண்பாட்டினை உள்வாங்கியதன் குறியீடு வள்ளி⁷⁸ என்பர். வேத மரபுக் கடவுளின் ஆற்றலை வேட்டை சமூகத்துக் கடவுள் உள்வாங்கியதன் குறியீடு தெய்வானை என்பர். சூரனைக் கொன்ற முருகன் இந்திரனின் சேனாதிபதியானான். “விண்ணவர்க்கு அருளத் தெய்வானையைக் கற்பு மணம் புரிந்த செவ்வேள் மண்ணவர்க்கு அருளப் பரங்குன்றத்தில் வள்ளியைக் களவு மணம் புரிந்தான்⁷⁹ என்று உரைக்கின்றார்.

தெய்வ விழா

“கடலிலிருந்து பரங்குன்றுக்குச் செவ்வேளை வழிபட வருவோர் குன்றொடு கூடல் இடையெல்லாம் ஒன்றுபு நேர் பூ நிறை பெய்து இருநிலம் பூட்டிய தார் போலும் மாலைத் தலை நிறையால் தன்மணல் ஆர் வேலை யாத்திரை செல்யாறு”⁸⁰ என்று யாத்திரையாக வரும் மரபு பற்றி பத்தொன்பதாம் பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது

ஓவியங்கள்

பரங்குன்றக் கோவிலில் தீட்டப்பெற்றுள்ள எழிலார்ந்த ஓவியங்கள் காண்போரைத் தடுத்து நிறுத்தும் கவர்ச்சியுடையன. “துருவச் சக்கரத்தைப் பொருந்த வரும் கதிரவன் முதலிய கோள்நிலை ஒரு பக்கமும், இரதி மன்மதன் உருவங்கள் ஒருபக்கமும் அழகு செய்கின்றன. இந்திரன் பூனை உருவெடுத்த கவுதமன் அகலிகையைச் சபித்தது அவள் கல்லுருவானது ஆகிய அனைத்தும் வண்ணங்களாகத் தீட்டப் பெற்றுள்ளன”⁸¹.

இயற்கை வளம்

பரங்குன்றச் சுனை நீர்ப்பூவையும், அரும்புகளையும் மலர்ந்த மலரொடு கூடிய தோற்றம் ஐந்து தலைப்பாம்பு போன்றும், பச்சிலையின் இளங்கொழுந்தும், ஆம்பலும் காந்தளும், பஞ்சாயக்கோரையும் வேங்கையும் தோன்றியும் நறுவரும் கோங்கமும் இலவமும் ஆகிய இவையெல்லாம் கட்டிய மாலைகள் போன்று செறிந்தும் பரங்குன்றத்தின் விடியற்காலம் பன்னிற முகில்கள் நிறைந்த வானப்பரப்பு போன்றுள்ளது என்று இயற்கை வளம் பற்றி எடுத்துரைக்கின்றார்.

மகளிர் வழிபாடு

மகளிர் முருகனை வழிபட்ட செய்தியைப் பின்வரும் பாடல் விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றது.

“நின் யானைச் சென்னி நிறம் குங்குமத்தான்
 புனையாப் பூ நீர்ஊட்டி புனை கவரி சார்த்தாப்
 பொற் பவழப் பூங்காம்பின் பொற்குடை ஏற்றி
 மலிவுடை உள்ளத்தான் வந்து செய் வேள்வியுள்
 பல்மணம் மன்னு பின் இருங் கூந்தலர்
 கன்னிமை கனிந்த காலத்தார் நின்
 கொடி ஏற்று வாரணம் கொள் கவழ மிச்சில்
 மறு அற்ற மைந்தர் தோள் எய்தார் மணந்தார்
 முறுவல் தலையளி எய்தார் நின்குன்றம்
 குறுகிச் சிறப்பு உணாக்கால்
 குறிப்பிணாக் கொடியைக் கூடியோய் வாழ்த்து”⁸²

என மகளிர் முருகனை வழிபட்டது பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது.

மணமான மகளிரும் கன்னி மகளிரும் திருப்பரங்குன்றத்தை
 அடைந்து நின் கொடியேற்றப்படும் யானையின் கும்பத்தைக்
 குங்குமத்தாலே அணி செய்து மலரும் நீரும் தூவிக் கவரிகளைச் சாத்திப்
 பொற்குடையை மேலே கவித்து வழிபட்டனர். அவ்வழிபாட்டின்கண் அந்த
 யானையுண்டெஞ்சிய கவளத்தை அவர்கள் உவந்து உண்டனர்.
 அங்ஙனம் உண்ணாவிடின் அம்மகளிர் நல்ல கணவனின் அன்பையும்,
 கண்ணிறைந்த கணவரையும் எய்தார் என நம்பினர்.

தோற்றப்பொலிவு

பதினேழாம் பாடல் முருகனின் தோற்றப் பொலிவைப் பின்வருமாறு
 விளக்குகிறது.

“சிறப்பு உணாக் கேட்டி செவி
 உடையும் ஒலியலும் செய்யை மற்று ஆங்கே
 படையும் பவளக் கொடி நிறம் கொள்ளும்

உருவும் உருவத் தீ ஒத்தி முகனும்

விரிகதிர் முற்றா விரி சுடர்ஒத்தி”⁸³

ஆடையும் மாலையும் வேற்படையும்செந்நிறம். திருமேனி செந்தீ. திருமுகம் இளஞாயிறு சூரபன்மனை அழித்தவன். குருகு மலையை வேற்படையால் உடைத்தவன் முருகன் என்று விளக்குகின்றார்.

வழிபட வருவோர்

பரங்குன்றின் மேல் நின்று நோக்கும்பொழுது வழிபட வருவோர் புரவி தோர் ஊர்ந்து தாராய் நிலமகளுக்குச் சூட்டப்பெற்ற மாலைபோல் தோன்றியது. மன்னன் உரிமை மகளிரோடும், காரியக் கணவரோடும் மலைமீதேறித் திருக்கோவிலைச் சுற்றி வந்தான். மக்கள் ஆரவாரம் கடல் முழக்கம் போல் இருந்தது என்று புலவர் குறிப்பிடுகின்றார்

வேண்டுதல்

இறைவனை வணங்கி நிற்பவர்க்கு மலை போன்ற தடைகள் எதிர்நின்று தடுத்தாலும் அவற்றை இறைவன் தனது அருளால் அகற்றி அவரை உய்யக் கொள்ளும் இயல்பு உடையவன் என்பதனை,

“கடம்பமர் அணிநிலை பகர்ந்தேம்

உடங்கு அமர் ஆயமொடு ஏத்தினம் தொழுதே”⁸⁴

என்று புலவர் குறிப்பிடுகின்றார்.

நல்லச்சுதனார் - இருபத்தொன்றாம் பாடல்

செவ்வேள் புனைவு, மகளிர் நிலை, இயற்கை வளம், வேண்டுதல் போன்ற செய்திகள் இருபத்தொன்றாம் பாடலில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

செவ்வேள் புனைவு

பிணிமுகம் என்னும் யானையை ஊர்தியாக உடையவன். தாமரை போன்ற திருவடிகள் பீலி போல் ஒப்பனை செய்யப்பட்ட அடையற் செருப்பு

உடையவன். “சூரபன்மாவைத் தடிந்து கிரௌஞ்ச மலையைத் துளைத்த வேற்படை உடையவன். வள்ளிப்பூவை விரவித்தொடுத்த கடம்பமாலை உடையவன். அவன் அமர்ந்திருக்கும் பரங்குன்றம் வாளைத்தீண்ட வளர்ந்திருந்தது”⁸⁵ என்று உரைக்கின்றார்.

மகளிர் நிலை

“பரங்குன்றில் ஆடல் மகளொருத்தி கூத்தாடுகின்றாள். அவள் அழகு காரணமாகத் தலைவி தன் கணவனுடன் ஊடினாள். மகளிர்தன் உருவினைக் கண்ணாடி கொண்டு திருத்தினர். மகளிர் சந்தனத்தைப் பூசி அழகுபடுத்திக் கொண்டனர். அவ்வாடலரங்கில் நிகழ்ந்த பற்பல மகளிர் செயல் கைவலலான் தீட்டிய ஓவியக்காட்சி போன்று தோன்றின என்பார்”⁸⁶.

இயற்கை வளம்

பரங்குன்றின் முகிழ்முழக்கம் கேட்ட மயில்கள் சிறகை விரித்து ஆடின. வண்டுகள் இசைபோன்று முரன்றன. அருவி முழவுபோல் முழங்கின. பரங்குன்றம் சந்தன மணமேற்ற காற்றும், மகளிருடைய மணப்பொடிய தூவிய கூந்தலின் நறுமணமும், பூசையின்கண் எழுந்த நறும்புகையோடு நறுமணம் வீசும் காற்று உலவியது⁸⁷ என்று புலவர் இயற்கை வளம் பற்றி எடுத்துரைக்கின்றார்.

வேண்டுதல்

பகைவரை வென்ற வேலை உடையவன்; பன்னிரு தோள்களையும் ஆறு திருமுகங்களையும் உடையவன். வெற்றிச் செல்வன் தன் சுற்றத்தோடு என்றென்றும் அவனது திருவடி நிழலிலே உறைதலை விரும்பி நின்னைத் தொழ வேண்டுகிறோம். அப்பேற்றினை எமக்கு அருள்வாயாக எனப் புலவர் முருகப் பெருமானிடம் வேண்டிக் கொள்கின்றார்.

“ஆறு இரு தோளவை அறுமுகம் விரித்தவை
நன்று அமர் ஆயமொடு ஒருங்கு நின் அடி உறை
இன்று போல் இயைக எனப் பரவுதும்
ஒன்றார்த் தேய்த்த செல்வ நின்தொழுதே”⁸⁸

என்று வேண்டுவதைக் காண முடிகிறது.

தொகுப்புரை

- இயற்கை வழிபாட்டு நெறியே உலகின் மிகத் தொன்மையான வழிபாட்டு நெறியாகும். பழந்தமிழர் வழங்கிய கொடைகளுள் ஒன்று முருக வழிபாடாகும். முருக வழிபாட்டில் அழகும், இயற்கையும் இணைந்தமைந்துள்ளது என்பதைக் காண முடிகிறது.
- சங்க கால அக இலக்கியங்கள் முருக வழிபாட்டு முறைகள் பற்றியும், வெறியாடுதல் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றன. சங்க கால அகப்பாடல்கள் மட்டுமல்லாது, புறப்பாடல்களும் முருக வழிபாடு பற்றி எடுத்துரைக்கின்றன எனலாம்.
- முருக வழிபாட்டில் ‘குரவைக் கூத்து’ இடம் பெற்றிருந்த தன்மை பற்றி மதுரைக்காஞ்சி மூலம் அறியமுடிகின்றது.
- மன்னனின் கொடைத்திறனை, முருகனின் கொடைத்திறனோடு ஒப்பிட்டுப் பாடியுள்ளதைப் பட்டினப்பாலை மூலம் அறியமுடிகின்றது.
- மன்னனின் சீற்றத்தை முருகனின் சீற்றத்தோடு புறநானூற்றுப் புலவர் ஒப்பிட்டுப் பாடியுள்ளார் என்பதைக் காண முடிகிறது.
- பண்டைத் தமிழர்களின் முருக வழிபாட்டு முறைகளை அறிந்து கொள்ளத் திருமுருகாற்றுப்படை பெரிதும் துணைபுரிகிறது.

- திருப்பரங்குன்றத்தின் இயற்கையழகை நக்கீரர் தெய்வ நலத்துடன் சித்தரித்துக் காட்டியுள்ளார் எனலாம் எனலாம்.
- முருகப்பெருமானின் ஆறு திருமுகங்கள் பற்றியும், பன்னிரு கரங்கள் பற்றியும் 'திருச்சீரலைவாய்' பகுதியில் விளக்குகிறார் நக்கீரர்.
- திருமால், இந்திரன், ருத்திரன் முதலான தெய்வங்கள் வழிபட்ட தலம் திருஆவினன்குடி. ஆவினன்குடியில் முருகப்பெருமான் மடந்தையொடு சின்னாள் தோன்றி அடியார்களுக்கு அருள் பாலிப்பான் என்பதைக் காண முடிகிறது.
- முருக வழிபாட்டில் 'மந்திரங்கள்' இடம்பெற்ற தன்மை குறித்து 'திருவேரகப்' பகுதி எடுத்துரைப்பதை அறிய முடிகின்றது.
- குறிஞ்சி நிலமக்களின் முருக வழிபாட்டு முறையினைக் 'குன்று தோராடல்' மூலம் அறிந்து கொள்ளமுடிகின்றது.
- முருக வழிபாட்டில் நாட்டுப்புற இசையும், கூத்தும், பாட்டும் இடம்பெற்றிருந்தது பற்றி 'குன்றுதோராடல்' சுட்டுகின்றது.
- குறிஞ்சி நில வருணனை பழமுதிர் சோலைப் பகுதியில் அழகுறத் தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளது. 'இயற்கையில் இறைமையைக் காணுதல்' எனும் போக்கு திருமுருகாற்றுப்படையில் இடம்பெற்றுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.
- சோலைகளிலும் காடுகளிலும் ஆற்றிடைக்குறையிலும், ஊர்கள்தோறும் ஆர்வலர் கொண்டாடும் விழாக்கள் தோறும் முருகப்பெருமான் தோன்றுவார் என்று நக்கீரர் குறிப்பிடுவதைக் காண முடிகிறது.

- பழந்தமிழர்கள் முருகனைப் போற்றிய புகழ்மாலை திருமுருகாற்றுப்படையில் இடம்பெற்றுள்ளது. பிற்காலத்தில் போற்றி வழிபாட்டுப் பாடல்கள் தோன்ற இப்புகழ் மாலை மூலமாக அமைகின்றது.
- பரிபாடல் தெய்வத்தைப் பற்றிப் பாடும் இலக்கிய வகையாக அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.
- கடுவன் இளவெயினனார் முருகப் பெருமானிடம் தமக்குப் பொன்னும் பொருளும் வேண்டாம், முருகனின் அன்புதான் வேண்டும் என வேண்டுகிறார்.
- திருப்பரங்குன்றத்தின் இயற்கை வருணனை, 'இயற்கையில் இறைமை' எனும் போக்கினை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.
- பண்டைத் தமிழர்களிடம் சூளுரைத்தல், நேர்த்திக்கடன் செலுத்துதல் எனும் பழக்கம் இருந்ததைப் பரிபாடல் மூலம் அறியமுடிகின்றது.
- திருப்பரங்குன்றத்தில் எழுந்தருளியுள்ள முருகனிடம் மகளிர் வரம் கேட்டு வழிபட்ட திறத்தினை நல்லந்துவனார் எடுத்துரைக்கின்றார்.
- குன்றம்பூதனார் பாடல்கள் முருக வழிபாட்டில் இடம்பெற்றுள்ள தமிழ் மரபு, வேத மரபு முதலியவற்றைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன.
- முருகனை வழிபடும்பொழுது அடியார்கள், யாழ், முழவு முதலிய இசைக்கருவிகளை இசைத்து, தெய்வப் பண் பாடி வழிபட்டுள்ளனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

- பரிபாடலில் உள்ள பதினேழாம் பாடல் வேல் வழிபாட்டைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. கடம்ப மர வணக்கம் பற்றியும் இப்பாடல் சுட்டுகின்றது.
- திருப்பரங்குன்றத்தில் தீட்டப்பெற்ற ஓவியங்கள் குறித்தும், முருகன் யானையை ஊர்தியாக உடையவன் என்பதைப் பற்றியும் பரிபாடல் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. திரு.வி.க., முருகன் அல்லது அழகு, ப. 9.
2. மேலது., ப. 18.
3. அகம்., பா.எ. 120.
4. பரி., பா.எ. 3.
5. மேலது., பா.எ. 19.
6. நற்., பா.எ. 82.
7. பெரும்பாண்., பா.வ. 458-459.
8. நற்., பா.எ. 24.
9. மேலது., பா.எ. 34.
10. மேலது., பா.எ. 35.
11. குறுந்., பா.எ. 47.
12. தமிழண்ணல் (எ.மே.), புதிய நோக்கில் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப. 40.
13. ஐங்., பா.எ. 68.
14. மேலது., பா.எ. 72.
15. ஐங்., கடவுள் வாழ்த்து, பா.எ. 1.
16. அகம்., பா.எ. 112.
17. மேலது., பா.எ. 122.
18. அகம்., பா.எ. 242.
19. பொருந்., பா.வ. 131.
20. பெரும்பாண்., பா.வ. 75.
21. புறம்., பா.எ. 299.
22. மேலது., பா.எ. 55.
23. அபிதான சிந்தாமணி, ப. 426.
24. சோமசுந்தரனார், பொ.வே, சிலப்பதிகாரம் உரை, ப. 49.

25. பட்டி., பா.வ. 154-158.
26. மலைபடு., பா.வ. 493.
27. புறம்., பா.எ. 14.
28. மேலது., பா.எ. 16.
29. மேலது., பா.எ. 55.
30. மேலது., பா.எ. 56.
31. திருமுருகு., பா.வ. 71-77.
32. மேலது., பா.வ. 12-19.
33. மேலது., பா.வ. 45-61.
34. மேலது., பா.வ. 62-66.
35. மேலது., பா.வ. 91-102.
36. மேலது., பா.வ. 107-117.
37. மேலது., பா.வ. 140-152.
38. மேலது., பா.வ. 175-176.
39. மேலது., பா.வ. 185-189.
40. மேலது., பா.வ. 220-226.
41. மேலது., பா.வ. 239-240.
42. மேலது., பா.வ. 255-277.
43. மேலது., பா.வ. 296-3172.
44. தொல்.அகத்., நூ.எ. 56.
45. பரி., பா.எ. ப. 4.
46. மேலது., பா.எ. 5.
47. மேலது., பா.எ. 6.
48. தமிழண்ணல், புதிய நோக்கில் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப. 48.
49. பரி., பா.எ. 10.
50. மேலது., பா.எ. 12.
51. மேலது., பா.எ. 60.

52. மேலது., பா.எ. 61.
53. மேலது., பா.எ. 64.
54. மேலது., பா.எ. 70.
55. மேலது., பா.எ. 78.
56. மேலது., பா.எ. 11.
57. மேலது., பா.எ. 35.
58. குறிஞ்சி., பா.வ. 206-211.
59. பரி., பா.எ. 8.
60. மேலது., பா.எ. 13.
61. மேலது., பா.எ. 16.
62. மேலது., பா.எ. 28.
63. மேலது., பா.எ. 32.
64. மேலது., பா.எ. 38.
65. மேலது., பா.எ. 43.
66. மேலது., பா.எ. 68.
67. மேலது., பா.எ. 18.
68. மேலது., பா.எ. 20.
69. மேலது., பா.எ. 21.
70. சு. சண்முக சுந்தரம், நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு, ப. 190.
71. பரி., பா.வ. 17-24.
72. மேலது., பா.வ. 27-28.
73. மேலது., பா.எ. 29-32.
74. மேலது., பா.எ. 1-4.
75. மேலது., பா.எ. 9-21.
76. மேலது., பா.எ. 22-27.
77. மேலது., பா.எ. 42-46.
78. பெ. சுயம்பு, கருத்துக்களஞ்சியம், ப. 190.

79. மேலது., ப. 198.
80. மேலது., ப. 201.
81. பரி., பா.வ. 46-53.
82. மேலது., பா.வ. 67-84.
83. மேலது., பா.வ. 96-100.
84. மேலது., பா.வ. 104-105.
85. மேலது., பா.வ. 15-16.
86. மேலது., பா.வ. 17-25.
87. மேலது., பா.வ. 46-53.
88. மேலது., பா.வ. 66-70.

சங்க இலக்கியங்களில் பிற தெய்வ வழிபாடுகள்

வழிபாடு என்ற சொல்லானது வழிபடுதல் என்ற சொல்லின் அடிப்படையில் தோன்றியுள்ளது. வழிபாடு என்ற சொல் 'வழியிற் செல்லுகை', 'பின்பற்றுகை', 'வணக்கம்', 'பூசனை' ஆகிய பொருள் விளக்கங்களைக் கொண்டது என்று தமிழ் லெக்சிகன் விளக்கம் தருகின்றது. வழிபாட்டின் தொடக்கமாக இயற்கை வழிபாடு கருதப்படுகின்றது. மரம், செடி, மலை, ஆறு போன்ற சில பொருட்கட்கள் இறைத்தன்மைகளைக் கொண்டுள்ளன என்ற நம்பிக்கை இருந்தது எனலாம்.

ஆதிமனிதன் காற்று, மின்னல், இடி, தீ, கடல் ஆகிய இயற்கைச் சக்திகளில் பேராற்றல் இருப்பதை உணரத் தொடங்கியபோது வழிபாடு தோன்றியிருக்கலாம். பழந்தமிழரின் சமயக்கோட்பாடு அச்சத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகக் காட்சி தருகின்றது. இதனை இயற்கைக் கூறுகளான மலை, கடல் ஆகியவற்றை வணங்கிய நிலையே தெரிவிக்கும் இயற்கையின் பாதிப்பிற்குட்பட்ட மனிதன் அவற்றன் தாக்குதல்களிலிருந்து விடுபட எண்ணி வழிபாடு செய்திருக்கலாம்.

சங்க கால மக்கள் இயற்கை, நடுகல், வெறியாட்டு அயற்தல் போன்ற வழிபாடுகள் மட்டுமல்லாது கொற்றவை, முக்கண்ணன், திருமால் போன்ற பெருந்தெய்வ வழிபாடுகளையும் பின்பற்றி வந்துள்ளனர் என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

கொற்றவை

கொற்றம் + அவ்வை = கொற்றவை. கொற்றத்தைத் தருபவள். வீரத்தின் சின்னமாகவும், வெற்றிக்கு அடையாளமாகவும் விளங்குபவள்

கொற்றவை. சங்க இலக்கியத்தில் கொற்றவை வழிபாடு வீரத்திற்கு அடையாளமாக விளங்குகிறது. இவ்வழிபாடு மிகவும் பழமையான வழிபாடாகும். கொற்றவை என்பவள் பாலை நிலத்திற்குரிய தெய்வமாக சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகிறது. எயினர்களும் வேட்டுவர்களும் கொற்றவையை வழிபட்டதாக இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. எயினர் என்பவர் பாலை நிலத்திற்குரிய ஆறலைக் கள்வர் ஆவர். ஆகையால் கொற்றவை குறிஞ்சி நிலத் தெய்வமாகப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் குறிப்பிட்டாலும் பிற்காலத்தில் கொற்றவை பாலை நிலத்திற்குரிய தெய்வமாகவே கருதப்படுகிறாள். பாலை என்பது தனியாக இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்படவில்லை. குறிஞ்சியும் முல்லையும் தன் நிலையில் திரிந்து கதிரவன் வெம்மையால் வளமை தீய்ந்துபோயுள்ள இடங்களே பாலை நிலம் என்று குறிக்கப்படுகிறது. குறிஞ்சி நிலக் கடவுளான கொற்றவை பின்னர் பாலை நிலக் கடவுளாகக் குறிக்கப்படுகிறது. பின்னர் அனைத்து நில மக்களும் வழிபடும் தெய்வமாகப் பரவலாக இலக்கியங்களில் காட்டப்பட்டுள்ளது.

போருக்குச் செல்வோர் கொற்றவையின் பெருமைகளைக் கூறி அத்தெய்வத்தை வழிபட்டுச் செல்லுதலே கொற்றவை நிலை எனப்படுகிறது.

“மறங்கடைக் கூட்டிய குடிநிலை சிறந்த

கொற்றவை நிலையும் அத்திணைப்புறனே”¹

காலத்தால் முற்பட்ட தொல்காப்பியத்தில் கொற்றவை பற்றிய செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன. அது மட்டுமல்லாது பின்னர் வந்த இலக்கண நூலான புறப்பொருள் வெண்பாமாலையும், மறவர்களின் வெற்றிக்குக் காரணமாக விளங்கும் கொற்றவையைப் புகழ்ந்து பேசுவது கொற்றவை நிலை என்னும் தனித்துறையாகக் கொற்றவை வழிபாட்டை எடுத்துக் கூறுகிறது.

“ஒளியின் நீங்கா விறல் படையோள்

அளியின் நீங்கா அருள் உரைத்தன்று”²

இதில் ‘படையோள்’ என்பது கொற்றவையைக் குறிக்கும் சொல்லாகும். மறவர் மீது இரக்கம் கொண்டு படை மறவர்க்கு வெற்றியைத் தர வேண்டும் என வேண்டி வழிபட்டதைக் கூறுகிறது.

“ஆளி மணிக்கொடிப் பைங்கிளி பாய்களைக்

கூளி மலிபடைக் கொற்றவை – மீளி

அரண் முருங்க ஆகோள் கருத்தின் அடையார்

முரண் முருங்கத் தான்முந் துறும்”³

இப்பாடல் கொற்றவையின் படை, கொடி, ஊர்தி ஆகியவற்றைப் பற்றிக் கூறுகிறது. அரிமா உருவம் எழுதிய கொடி, பசிய நிறம் உடைய கிளியைக் கையில் ஏந்தியவள், பாய்ந்து செல்லும் ஆண் மானை ஊர்தியாகக் கொண்டவள்; பேய்க் கூட்டத்தைப் படையாக உடையவள் என்கிறது. தாயை வழிபட்ட தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் முதற்கடவுளாக விளங்குபவள் கொற்றவை. வீரம் செறிந்த பெண்ணாகக் கருதப்படுகிறாள். போருக்குச் செல்லும் வீரர்கள் இவளை மனதில் இருத்திக்கொண்டு, வெற்றி வேண்டி வழிபட்டுச் செல்கின்றனர். வேண்டி நின்ற போர் மறவர்க்கு வெற்றியின் அடையாளமாகக் குருதி நிறைந்த மண்டை ஓட்டைக் காட்டியதாக இப்பாடல் கூறுகிறது.

“நீள் தோளான் வென்றி கொள்க என

நிறை மண்டை வலன் உயரிக்

கூடாரை புறங்காணும் கொற்றவை நிலை உரைத்தன்று”⁴

கொற்றவை போருக்குரிய வெற்றி தெய்வம். ஆகையால் அதற்குப் படைக்கப்படும் பலி பொருட்களாக கொழுப்பு, குடல், குருதி ஆகியவை படைக்கப்பட்டு வழிபடப்பட்டதாக இச்செய்யுள் நமக்கு எடுத்துக் கூறுகிறது.

“அணங்குடை நோலை பொரி புழுக்கல் பிண்டி
நிணம் குடர் நெய்த்தோர் நிறைத்துக் கணம்புகல
கைஇரிய மண்டைக் கணமோடி காவலருக்கு
மொய் இரியத் தான் முந்துறும்”⁵

இதில் இடித்த எள், பொரி, வேக வைத்த அவரை, துவரை, அவல், கொழுப்பு, குடல், குருதி ஆகியவற்றைப் போர்த் தெய்வமாகிய கொற்றவைக்கு படைத்து வழிபடப்பட்ட செய்தி இப்பாடல் மூலம் அறிய முடிகிறது. இச்செய்யுளில் ‘மண்டை மோடி’, ‘கணமோடி’ என்றெல்லாம் அழைக்கப்படுகிறாள்.

“கடல்கெழு செல்வி”⁶

“காடுறைக்கடவுள்”⁷

“துணங்கையஞ் செல்வி”⁸

என்றெல்லாம் காட்டிற்கு உரிய பெண் தெய்வம் அழைக்கப்படுகிறது. இவையெல்லாம் இப்பெண் தெய்வம் காட்டையே இருப்பிடமாகக் கொண்டவள் என்கிறது.

பதிற்றுப்பத்தில் அயிரை என்னும் பெண் தெய்வம் மலையை இருப்பிடமாகக் கொண்டதாகக் காட்டுகிறது.

“நிறம்படு குருதி புறம்படின அல்லது
மேடையெதிர் கொள்ளா அஞ்சுவரு மரபின்
கடவுள் அயிரையின் நிலைஇ
கேடு இலவாக, பெரும! நின் புகழே!”⁹

“குருதி விதிர்த்த குவவுச் சோற்றுக்குன்றோடு
உருகெழு மரபின் அயிரை பரைஇ”¹⁰

“உருகெழு மரபின் அயிரை பரவியும்”¹¹

பதிற்றுப்பத்தின் இம்முன்று பாடல்களிலும் இடம்பெறும் அயிரை வழிபாட்டைக் கொற்றவை வழிபாடு என்றே அவ்வை துரைசாமிப்பிள்ளை கூறுகிறார். தும்பை சூடிப் பொருதலில் அமைந்த மெய்யிடத்தே உண்டாகிய அசைவு பற்றிப் பிறந்த, மார்பிற் பட்ட புண்ணிடத்து ஒழுகும் குருதியால் புறத்தே தெளிக்கப்பட்டாலன்றிக் கொடுக்கப்படும் பலியை ஏற்றுக்கொள்ளாத அச்சம் பொருந்திய முறைமையினையுடைய கொற்றவை வீற்று இருக்கின்ற அயிரை மலை போல நின் புகழும் நிலை பெற்றுக் கெடாது விளங்குவனவாக என்று கூறுகிறார்.

“காடுகெழு செல்விக்கு பேய் கூறும் அலல் போல”¹²

என்று தொல்காப்பியம் ‘காடுகெழு செல்வி’ என்று குறிப்பிடுவதிலிருந்து ‘காடுறை கடவுள்’ என்று கொற்றவையைக் குறிப்பிடுகிறது.

“பெருங்காட்டுக் கொற்றிக்குப் பேய் நொடித்தாங்கு”¹³

பெரிய காட்டிடத்தில் கொற்றவைக்கு பேய் புகழ் மொழிகள் சொல்வதைத் தொல்காப்பியம் போல் கலித்தொகையும் கூறியுள்ளது.

“வலை வலந்தன்ன மென் நிழல் மருங்கில்

காடுறை கடவுள் கடன் கழிப்பிய பின்றை”¹⁴

காட்டு வழிச் செல்வோர் காடுறை கடவுளுக்குப் பலி கொடுத்து வாழ்த்திப் பாடி வழிபடும் வழக்கம் இருந்ததை இப்பாடல் சுட்டுகிறது. இதில் வலை கட்டினார் போன்ற வரி நிழலிடத்தே தங்கி காட்டில் உறையும் தெய்வங்கள் மனம் மகிழும்படி தடாரியை வாசித்துச் செய்யும் முறைமைகளைச் செய்து சென்றதாக இப்பாடல் வழி அறிய முடிகிறது.

“இருகடல் நீரும் ஒரு பகல் ஆடி

அயிரை பரைஇ, ஆற்றல் சால் முன்போடு ஒடுங்கா நல் இசை”¹⁵

இரு கடல் நீரிலும் நீராடி அயிரை மலையில் உறையும் கொற்றவைத்
தெய்வத்தைத் தம் முன்னோர் வழிபட்ட முறையிலிருந்து சிறிதும்
வழுவாமல் தானும் வழிபட்டு பெருமையுடன் வாழ்ந்தான் என்று இப்பதிகம்
கூறுவதிலிருந்து சேர வம்சத்தினர் புகழோடு வாழ்வதற்கு கொற்றவை
வழிபாட்டை வழி வழியாக மேற்கொண்டனர் என்ற செய்தியை நாம் அறிய
முடிகிறது.

அயிரை சேர நாட்டின் மலையின் பெயர் என்பதும், ‘அயிரை பரைஇ’
என்பது அயிரை மலையிலுள்ள பெண் தெய்வமான கொற்றவையை
வழிபடுதல் என்பதும்,

“உருகெழு மரபின் அயிரை மண்ணி இருகடல் நீரும் ஆடினோன்”¹⁶

என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுவதிலிருந்து விளங்கிக்கொள்ள முடிகிறது.

“நிறம் படு குருதி புறம் பாடின அல்லது

மடை எதிர்கொள்ள அஞ்சவரு மரபின்

கடவுள் அயிரையின் நிலைஇ,

கேடு இலவாக, பெரும! நின் புகழே”¹⁷

போர் செய்யும் வீரர்கள் மார்பு கிழிந்ததனால் உண்டான ரத்தம் பட்ட
பொருட்களைத் தவிர பிற பொருட்களைப் பலியாக ஏற்றுக்கொள்ளாத,
அச்சம் தரும் அயிரை மலையில் நிலைபெற்று வாழும் கொற்றவையை
வழிபட்டு நிலை பெற்று வாழ்வாயாக என்று சேரனை வாழ்த்துவதாக
அமைந்துள்ளது இப்பாடல். இதிலிருந்து அயிரை சேர நாட்டு மலை
என்பதும், ‘போர்ப்பலி’ என்று குறிப்பிட்டதால் அம்மலையில் வாழும்
தெய்வம் கொற்றவை என்பதும், தம் புகழ் மேம்பட அக்கடவுளுக்குப் பலி
கொடுத்து வழிபட்ட முறைமையும் இப்பாடல் வழி அறிய முடிகிறது.
இதனையே,

“கண்ணுதலோன் காப்பக் கடன் மேனி மால்

காப்ப, எண்ணிருந்தோள் ஏந்திழையோள் காப்ப”¹⁸

என்று வீரர்களைக் காக்கும் தெய்வமாகக் கொற்றவை வழிபடப் பட்ட செய்தியை எடுத்துரைக்கிறது. எனவே கொற்றவை எனும் பெண் தெய்வம் வீரத்தின் அடையாளமாகவும் காக்கும் தெய்வமாகவும் வணங்கப்பட்டது விளங்குகிறது.

கடியலூர் உருத்திரன் கண்ணனரால் பாடப்பட்ட பெரும்பாணாற்றுப்படையில் சூரனைக் கொன்றவளும், முருகனைப் பெற்ற வயிற்றினை உடையவளும், பேய்களோடு துணங்கைக் கூத்து ஆடுகின்றவளும், அழகானவளுமாக தாய் தெய்வமாக கொற்றவை உருவகப்படுத்தப்படுகிறாள்.

“கடுஞ்சூர் கொன்ற பைம்பூட் சேஎய்

பயந்தமா மோட்டுத் துணங்கைஅம் செல்வி”¹⁹

என்று குறிப்பிடப்படுபவள் கொற்றவையே ஆகும்.

திருமுருகாற்றுப்படையில் நக்கீரர் முருகன் யாருடைய மகன் என்று குறிப்பிடும்போது,

“மலைமகள் மகனே! மாற்றோர் கூற்றே!

வெற்றி வெல் போர்க் கொற்றவை சிறுவ!

இழையணி சிறப்பின் பழையோள் குழவி!”²⁰

இதில் வருகின்ற ‘வெற்றி வெல் போர்க் கொற்றவை’ என்ற சொற்றொடர் போரில் வெற்றியைத் தருபவள் என்றும், ‘பழையோள்’ என்பது பழந்தமிழர்களின் தாய்த்தெய்வ வழிபாட்டில் கொற்றவையே மிகவும் தொன்மையான தெய்வம் என்பதும் இதன்மூலம் அறிய முடிகிறது.

நம்பிக்கைகள் காரணகாரியத் தொடர்புகளுக்கு உட்பட்டவை. காரணகாரியத் தொடர்புகளுக்கு உட்படுத்தித் தக்க சான்றுகள் வாயிலாக நிறுவ முடிவதை நம்பிக்கை என்றும், சான்றுகள் மற்றும் காரணகாரியத்

தொடர்புகளின் அடிப்படையில் விளக்க முடியாதவற்றை மூடநம்பிக்கை என்றும் வகைப்படுத்துவர். கடவுளின் அருளால் ஆன்மாக்களுக்கு தனு, கரண, புவன், போகங்கள் முதலானவை அருளப்படுகின்றன. ஆண்டவன் நமது உடலில் இந்தத் தொன்னூற்றாறு தத்துவங்களையும் அகத்தும் புறத்தும் அமைத்துக் கொடுக்கின்றார். ‘எல்லாருக்கும் கடவுள்’ நம்பிக்கையை உண்டாக்கவும் நீதி நியாயங்களைப் போதிக்கவும் வழிகாட்டவும் உருவாக்கப்பட்டது ஆன்மீகம்’ என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சிவன் வழிபாடு

சங்க இலக்கியத்தில் சிவன் என்ற சொல்லே இல்லை. அதற்குப் பதிலாக ஆதிரையன். ஆலமர் செல்வன், ஆனேற்றுக் கொடியுடையன், ஈஞ்சடை அந்தணன், காலக்கடவுள், தாழ் சடைப் பெரியோன், நீலமேனி வாலிழை பாகத்து ஒருவன், மணிமிடற்றான், முக்கட் செல்வன் என்ற பெயர்களால் அழைக்கப்படுகிறான். உமை, மலைமகள் போன்ற சக்திக்கு உரிய பெயர்களுடனும், தன் திருமேனிக்கு உரிய பெயர்களுடனும் அழைக்கப்படுகிறான். வழிபாட்டில் அவனுக்கென்று தனிக்கோயில்களும், ஊர் நடுவே மன்றங்கள் அமைத்து வழிபடும் வழக்கம் இருந்தமை இலக்கியங்கள் வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

ஊர்பேர் குணங்குறியற்று, மனமொழி மெய்களைக் கடந்து எங்கும் நிறைந்திருத்தல், எல்லாம் அறிந்திருத்தல், எல்லாம் வல்லதாதல், என்றும் உண்மை, அருளுடைமை, இன்ப நிலை நிற்பல், ஒப்புயர்வின்மை, மாசுமறுவின்மை ஆகிய எண் குணங்களையுடையதாய் எல்லா உலகங்களையும் காத்து; படைத்து; அழித்து வரும் ஒரு பரம்பொருள் உண்டென்று நம்பி வழிபடுவதே கடவுள் வழிபாடு ஆகும் எனலாம்.

தமிழர்களின் மரபுகளில் ஒன்றான, தாம் ஒரு செயலைத் தொடங்கும் முன் கடவுளை வழிபட்டு தம் செயல் எவ்வித இடையூறும் இன்றி

வெற்றிகரமாக நடந்து முடிய வேண்டும் என்று வேண்டிக்கொள்வது வழக்கம். அதன்படி எட்டுத்தொகை நூல்களில் ஐந்து இலக்கியங்களை எழுதத் தொடங்கும் முன் கடவுளை வழிபடும்போது சிவனையே வழிபட்டுள்ளனர். அதன்படி நோக்கும்போது, சிவன் ஒரு நிலத்திற்குரிய கடவுளாக இல்லாமல் அனைவருக்கும் பொதுவான முதன்மையான கடவுளாக வழிபடப்பட்டமை விளங்குகிறது.

தொல்காப்பியம் கூறும் ‘கண்ணுதலோன்’ சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்படும் முக்கண்ணனையே ஆகும். பிற இலக்கியங்களின் கடவுள் வாழ்த்திற்கு இத்தொல்காப்பிய நூற்பாவே முதன்மையானதாக இருந்திருக்கிறது. இவற்றிலிருந்து சங்கத் தமிழர்கள் கடவுள் கொள்கை உடையவர்கள் என்பதும், முழுமுதற்கடவுள் என்ற நம்பிக்கையுடையவர்கள் என்பதும் அறிய முடிகிறது.

“அவன் முக்கண்ணன்”²¹

“நீலகண்டமுடையவன்”²²

“திங்கட் கண்ணியான்”²³

“உமைபொரு பாகன்”²⁴

“அவன் மாலை கொன்றை”²⁵

“அவன் படை கணிச்சி”²⁶

“அவன் கொடி ஏற்றுக்கொடி”²⁷

“கல்லால மரத்தின் கீழ் அறமுறைத்தவன்”²⁸

என்பன போன்ற தொடர்கள் இடம்பெறுவதனையும் காண முடிகின்றது. சிவனின் இயல்புகளையும் அவன் வடிவத்தையும் சுட்டிக்காட்டும் முகமாக சங்க இலக்கியங்களில் பல இடங்களில் அமைகின்றன.

வழிபாடு என்பது ஒன்றின் உண்மையை ஏற்றுக்கொள்வதாகும். வழிபாடுகளின் அடிப்படை மனிதனின் அகமனம் என்பர். மூளைக்கு அக மனமானது காரண காரியங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட எண்ணங்களை உணர்த்துகின்றது. மூளையில் பதியும் அவ்வெண்ணங்கள் உண்மையாகி, உறுதிப்படும்போது வழிபாடு தோன்றுகிறது. மனித வாழ்வின் உறுதிப்பாட்டிற்கு ஆதரவு தரும் வழிபாடுகள் மனித வாழ்வில் மிக இன்றியமையாதவை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அகநானூறு, புறநானூறு, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, கலித்தொகை ஆகிய ஐந்து இலக்கியங்களின் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல்கள் சிவனைப் பற்றியே அமைந்துள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

“ஆறு அறி அந்தணர்க்கு அருமறை பல பகர்ந்து,
தேறு நீர் சடைக்கரத்து, திரிபுரம் தீ மடுத்து
கூறாமல் குறித்தன்மேல் செல்லும் கடுங்கூலி
மாறாப்போர் மணிமிடற்று, எண்கையாய்! கேள், இனி:
படுபறை பல இயம்ப, பல் உருவம் பெயர்த்து நீ,
கொடுகொட்டி ஆடுங்கால், கோடு உயர் அகல் அல்குல்
கொடி புரை நுசப்பினால் கொண்ட சீர் தருவாளோ?
மண்டு அமர் பல கடந்து, மதுகையால் நீரு அணிந்து,
பண்டரங்கம் ஆடுங்கால், பணை எழில் அணை மென்தோள்
வண்டு அரற்றும் கூந்தலாள் வளர்த்தாக்குத் தருவாளோ?
கொலை உழுவைத் தோல் அசைஇ, கொற்றைத்தார் சுவற் புரள,
தலை அங்கை கொண்டு, நீ காபாலம் ஆடுகால்,

முலை அணிந்த முறுவலாள் முன் பாணி தருவாளோ?

என ஆங்கு

பாணியும் தூக்கும் சீரும் என்று இவை

மாண் இழை அரிவை காப்ப

ஆணத்தில் பொருள் எமக்கு அமர்ந்தனை ஆடி”²⁹

தனக்குப் பயன்படும்படி கடவுளை முன்னிலைப்படுத்தி வாழ்த்திப் பாடும் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல் இதுவாகும். இறைவன் வீட்டு நெறியை அறிகின்ற அந்தணர் என்னும் சான்றோர்க்கு அரிய நுட்பங்கள் பலவற்றைப் புலப்படுத்தி தெளிவித்தான் என்றும், தெளிந்த நீர் கொண்ட கங்கையினைச் சடைக்கண் மறைத்துள்ளவன் என்றும், திரிபுரம் அழித்தவன், மணிமிடற்று உடையவன், துடி என்னும் இசைக்கருவியை ஒலிக்கச் செய்பவன், இறந்தவரது சாம்பலினை பூச்சிக்கொள்பவன், புலித்தோல் உடுத்துபவன், பிரம்ம கபாலத்தைக் கையில் ஏந்தியவன் உமையம்மையோடு சேர்ந்து இருப்பவன், ஊழிக்காலத்தில் அகிலம் அனைத்தையும் அழித்தலைச் செய்யும்போது ஆடக்கூடிய கைகொட்டி ஆடும் கொடுகொட்டி கூத்து, மெய்யெல்லாம் சாம்பல் பூசி ஆடும் பாண்டரங்கம், பிரம்ம கபாலம், எலும்பு முதலியவற்றை அணிந்து ஆடும் காபாலம் ஆகிய கூத்துக்களை ஆடுகின்றவர் என்று தாம் வழிபடக் கூடிய இறைவனுக்குரிய செயல்களாக இப்பாடல் வெளிப்படுத்துகிறது.

“தொடங்கற்கண் தோன்றிய முதியவன் முதலாக

அடங்காதார் மிடல் சாய, அமரர் வந்து இரத்தலின்,

மடங்கல் போல்சினைஇ, மாயம் செய் அவணரைக்

கடந்து அடு முன்போடு, முக்கண்ணான் முளயிலும்

உடன்றக்கால், முகம் போல ஒண்கதிர் தெறுதலின்”³⁰

உலகைப் படைக்கக் கருதியபொழுது படைத்தல் தொழிலைச் செய்வதற்குரிய முதியவன், தேவர்களோடு சேர்ந்து வந்து பகைவர்களின் வலிமையைக் கெடுப்பதற்காக வந்து இரந்து நிற்க முக்கண்ணனாகிய

சிவன் கூற்றுவனைப்போல் சினந்து எழுந்து பகைவரின் முப்புரங்களை அழித்தான் என்று மேற்கூறிய கருத்தையே வழிமொழிகிறது.

“இமையவில் வாங்கிய ஈர்ஞ்சடை அந்தணன்
உமை அமர்ந்து உயர்மலை இருந்தனனாக,
ஐ இரு தலையின் அரக்கர் கோமான்
தொடிப்பொலி தடக்கையின் கீழ்ப்புகுந்து, அம்மலை
எடுங்கல் செல்லாது உழைப்பவன் போல”³¹

இமயமலையை வில்லாக வளைத்தவன், கங்கையைத் தன் சடையில் சூடியவன், இறைவியாகிய உமையுடன் இமயமலையில் இருப்பவன், பத்துத் தலைகளை உடைய இராவணன் கைலாய மலையைத் தூக்க முயன்ற வரலாறும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

“ஆலமர் செல்வன்”³²

சிவனை இவ்வாறும் கூறுவதை அறிய முடிகிறது.

“கார்விரி கொன்றைப் பொன் நேர் புதுமலர்த்
தாரன், மாலையன், மலைந்த கண்ணியன்;
மார்பின.:தே மை இல் நுண் ளுஞாண்
நுதலது இமையா நாட்டம்: இகல் அட்டு
கையது கணிச்சியொடு மழுவே மூவாய்
வேலும் உண்டு அத் தோலா தோற்கே
ஊர்ந்தது ஏறே: சேர்ந்தோள் உமையே
செவ்வான் அன்ன மேனி, அவ்வான்
இலங்கு பிறை அன்ன விலங்கு வால் வை எயிற்று
ளரி அகைந்தன்ன அவிர்து விளங்கு புரி சடை,
முதிராத் திங்களொடு சுடரும் சென்னி,
மூவா அமரரும் முனிவரும் பிறரும்
யாவரும் அறியாத் தொல் முறை மரபின்,

வரி கிளர் வய மான் உரிவை தைஇய

யாழ் கெழு மணி மிடற்று, அந்தணன்

தா இல் தான் நிழல் தவிர்ந்தன்றால் உலகே”³³

கொன்றை மலரினாலான தாரும், மாலையும், கண்ணியும் உடையவன்தான் அனைத்திற்கும் மேலான கடவுளாக எண்ணக்கூடியவர். அவரே சிவந்த நிறமும், முறுக்குடைய சடா முடியும், பிறை நிலாவையும் கொண்டவர் தேவரும், முனிவரும் யாவரும் அறிய முடியாத பழம்பெருமை உடையவர், வரிப்புலியின் தோலை உடுத்தியவர், நீல மணி போலும் கரிய மிடற்றினை உடையவர்; மார்பில் பூணூலும், நெற்றியில் இமையாத கண்ணும் உடையவர்; கையில் குந்தாலியோடு, மழுவாயுதத்தையும் கொண்டிருப்பவர்; மற்றொரு கையில் முத்தலை சூலப்படை கொண்டிருப்பவர். உண்மையை ஒரு பாகமாகக் கொண்டிருப்பவர். ஆண் ஏற்றை வாகனமாக வைத்திருப்பவர்; இத்தகைய இறைவனின் திருவடி நிழலில் இவ்வுலகமானது இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்கிறார் பெருந்தேவனார். இவருடைய குறிப்புகளானது இன்றைய நாம் வணங்கும் சிவனுடைய அங்கங்களோடு ஒத்திருப்பதால் இவரே அன்றைய தமிழர்களும் வழிபட்ட முழுமுதற் கடவுளாக விளங்கியிருந்தமை தெளிவாகிறது.

“கண்ணி கார் நறுங் கொன்றை: காமர்

வண்ண மார்பின் தாரும் கொன்றை

ஊர்தி வால் வெள் ஏறே: சிறந்த

சீர் கெழு கொடியும் அவ் ஏறு என்ப:

கரை மிடறு அணியலம் அணிந்தன்று: அக் கறை

மறை நவில் அந்தணர் நுவலவும் படுமே

பெண் உரு ஒரு திறன் ஆகின்று: அவ் உருத்

தன்னுள் அடக்கிக் கரக்கினும் கரக்கும்:

பிறை நுதல் வண்ணம் ஆகின்று: அப் பிறை

பதினெண் கணனும் ஏத்தவும் படுமே

எல்லா உயிர்க்கும் ஏமம் ஆகிய,

நீர் அரவு அறியாக் கரகத்து

தாழ்சடைப் பொலிந்த, அருந் தவத்தோற்கே”³⁴

இறைவன் சூடியிருக்கும் மாலையும் திருமார்பில் அணிந்த மாலையும் கொன்றைப்பூவால் ஆனது. ஆண் ஏற்றை ஊர்தியாகவும் கொடியாகவும் உடையவன். விடத்தால் கருத்த கழுத்தை உடையவன். பெண் வடிவைத் தன் உடலின் ஒரு பாகமாகக் கொண்டவன். பிறை நிலவைத் தன் உச்சியில் சூடியவன். எல்லா உயிருக்கும் காவலனாகவும், நீர் குறைவுபடாத சடையையும், அறிய தவத்தையும் உடையவன். இத்தோற்றம் இன்றைய சிவன் உருவத்தொடு ஒத்துள்ளது.

இவ்விரு கடவுள் வாழ்த்திலும் சிவனின் உருவம் பேசப்பட்டுள்ளது. அது மட்டுமல்லாது, பாண்டியன் நன்மாறனை மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் பாடும்பொழுது,

“ஏற்று வலன் உயரிய எரி மருள் அவிர் சடை,

மாற்ற அருங் கணிச்சி, மணி மிடற்றோனும்”³⁵

பாண்டியன் நன்மாறனை மதுரை மருதன் இளநாகனார் பாடும்பொழுது,

“ஓங்கு மலைப் பெரு வில் ஞாண் கொளீஇ

ஒரு கணை கொண்டு மூ எயில் உடற்றி,

பெரு விறல் அமரர்க்கு வென்றி தந்த

கறை மிடற்று அண்ணல் காமர் சென்னிப்

பிறை நுதல் விளங்கும் ஒரு கண்போல்”³⁶

என்று மன்னனை வாழ்த்தும்போது ‘கறை மிடற்று அண்ணல்’ என்று ஏற்கனவே பெருந்தேவனார் கடவுள் வாழ்த்தில் குறிப்பிட்ட அதே கடவுளையே இவரும் குறிப்பிட்டு மன்னனை வாழ்த்துகிறார். இதனை நோக்கும்பொழுது சங்கத் தமிழ் மக்கள் முழுமுதற் கடவுளாக

வணங்கியது சிவன்தான் என்பது தெளிவாகிறது. இதில் இறைவன் முப்புரம் எரித்த வரலாறும் எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது.

உண்டவரை நீண்ட நாள் வாழ வைக்கும் அரிய நெல்லிக்கனியை அதியமானிடமிருந்து பெற்ற ஒளவை அவனை வாழ்த்தும்போது,

“பால்புரை பிறை நுதல் பொலிந்த சென்னி

நீல மணி மிடற்று ஒருவன் போல

மன்னுக பெரும!”³⁷

என்கிறார்.

பால் போலும் பிறை நெற்றியில் பொருந்திப் பொலிந்த திருமுடியினையும், நீலமணி போலும் கரிய மிடற்றினையும் உடைய ஒருவனைப் போல நிலைபெறுவாயாக என வாழ்த்துகிறார். மற்றொரு புறப்பாட்டில் முழுமுதற்கடவுள் என்று பொருள் படும் முது முதல்வன் என்ற சொல் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது.

“நன்று ஆய்ந்த நீள் நிமிர் சடை

முது முதல்வன் வாய் போகாது”³⁸

என்கிறது புறநானூறு.

“ஆல் அமர் கடவுள்”³⁹

இன்றளவும் ஆலமரம் முக்கண்ணன் என்று உரைக்கப்படும் சிவனின் இருப்பிடமாகவே உள்ளது. ஆகையால் இங்கு ஆலமர் செல்வன் என்று உரைத்தது முக்கண்ணன் என்று உரைக்கப்படும் இறைவன் ஆகும். இதே கூற்று ‘ஆல் அமர் செல்வன் அணி சால் பெருவிறல்’ என்று கலித்தொகையிலும், ‘ஆல் கெழு கடவுள்’ என்று திருமுருகாற்றுப்படையிலும் உரைக்கப்பட்டுள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

“நீலமேனி வாலிழை பாகத்து

ஒருவன் இருதாள் நிழற் கீழ்

முவகை உலகும் முகிழ்த்தன, முறையே”⁴⁰

நீலநிறத் திருமேனியையும் தூய அணிகலன்களையும் உடைய உமையை உடம்பின் ஒரு கூறாகக் கொண்ட சிவனின் திருவடி நிழலின் கீழ் தோன்றின என்கிறது இக்கடவுள் வாழ்த்துப்பாடல். மூவுலகையும் தோற்றுவித்து காத்து அழித்து முவகை செயல்களையும் செய்யும் இறைவனைப் பணிந்து ஏத்துவது மக்களின் கடமை என்னும் எண்ணம் மக்களிடம் இருந்துள்ளது.

மக்களின் இறை உணர்வைக் காக்கும் எளிய அரண் தெய்வ வழிபாடாகும். “ஆறுகளைக்கூட எண்ணிவிடலாம். ஆனால் தெய்வங்களையும். தேவதைகளையும் வழிபாடுகளையும், எண்ணுவதும் எழுதுவதும் அரிதினும் அரிது. தெய்வ வணக்கத்திற்குக் காரணம் அச்சமும் அன்பும் ஆகும்”⁴¹ எனக் கலைக்களஞ்சியம் கூறுவது இங்கு எண்ணத்தக்கதாகும்.

இவ்வாறு உருவ வழிபாடுகளைக் கூறுவதோடு, இவ்விறைவனின் புராணச் செய்திகளும் சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெற்றுள்ளன.

“ஆதி அந்தணன் அறிந்து பரி கொளுவ,

வேத மா பூண் வையத் தேர் ஊர்ந்து,

நாகம் நாணா, மலை வில்லாக,

முவகை ஆர் எயில் ஓர் அழல் - அம்பின் முளிய,

மாதிரம் அழல, எய்து அமரர் வேள்விப்

பாகம் உண்ட பைங்கண் பார்ப்பான் உமையோடு”⁴²

“நெற்றி இமையா நாட்டத்து”⁴³

“விண்ணோர் வேள்வி முதல்வன்”⁴⁴

ஆதி அந்தணன் ஆகிய நான்முகன், வேதங்களை குதிரைகளாக்கிப் பூட்டி, பூமியை தேராக்கி, செலுத்த நெற்றிக்கண் கொண்ட இறைவன் தேரில் ஏறி, அவுணர்களின் முப்புரங்களை அழித்து தேவர்களைக் காத்த செய்தியும், தக்கனின் வேள்விப் பாகத்தை உண்டதால் சிவந்த கண்ணை உடையவன் என்ற புராணச் செய்தியும், ஆகிய இவ் இறைவனைப் பற்றிய புராணச் செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன. அது மட்டுமல்லாது இதுபோல கயிலைக் கடவுள் என்றும், இராவணனை அடக்கியவன் என்றும், பிறை அணிந்தவன் என்றும். உமையொரு பாகத்தவன் என்றும் குறிப்பிட்டு, அவ்வரலாறுகளையும் இந்நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. திருவாதிரைத் திருநாள் இக்கடவுளுக்கு மிகவும் சிறப்புடையதாக பரிபாடல் குறிப்பிடுகிறது.

“மாயிறு திங்கள் மறுநிறை ஆதிரை

விரிநூல் அந்தணர் விழவு தொடங்க,

புரிநூல் அந்தணர் பொலம் கலம் ஏற்ப”⁴⁵

மார்கழி மாதம் மதி நிறைந்த நாளில் திருவாதிரைத் திருவிழா நடத்தப்பட்டதும், அந்நாளில் ஆதிரையான் என்று அழைக்கப்படுவனும் திருவாதிரைக்கு உரிய கடவுளுக்கு கோயில்களில் திருவிழாவைத் தொடங்கினர். விரிநூல் அந்தணர் திருவாதிரை நாள் விழாவைச் சொல்ல கோயில் பூசகர் விழாவைச் செய்தனர். விழா நாளில் பூசகரான அந்தணர் தங்கள் கைகளில் பொன்னால் செய்யப்பட்ட பாத்திரங்களில் இறைவனுக்கு வேண்டிய பலிபொருள், பூசனைப்பொருள் ஆகியவற்றை ஏந்திச் சென்றனர். இந்நாளில் கதிரவன் வெப்பத்தால் நிலவுலகம் துன்புறாமல் மழைவளம் பெருக வேண்டும் என்று இறைவனை வாழ்த்தினர்.

“எறி மலர்த் தாமரை! இறை வீழ்த்த பெரு வாரி

விரி சடைப் பொறை ஊழ்த்து, விழு நிகர் மலர் ஏய்ப்ப,

தணிவுறத் தாங்கிய தனி நிலைச் சலதாரி

மணிமிடற்று அண்ணற்கு”⁴⁶

பிரம்ம தேவனால் கங்கை விழப்பட்ட செய்தியும், அதனை நஞ்சுண்டு கருத்த கண்டதினையுடைய இறைவன் தன் சடா முடியில் தாங்கிக்கொண்ட செய்தியும், சலமாகிய நீரினைத் தாங்கிக் கொண்டதால் சலதாரி எனப் பெயர் கொண்ட செய்தியும் இப்பாடல் வழி அறியமுடிகிறது.

தனிநிலைச் சலதாரி “மணிமிடற்று அண்ணற்கு”⁴⁷ பிரம்ம தேவனால் கங்கை வழிப்பட்ட செய்தி சலதாரி எனப் பெயர் கொண்ட செய்தியையும், காத்தல் கடவுளாகிய இறைவனே எல்லாவற்றையும் அழிக்கிறான் என்பதையும், அழித்த பிறகு கொடுகொட்டி என்னும் கூத்தினை ஆடுகிறான் என்பதையும் அறிய முடிகிறது. இத்தகைய கடவுள் வாழ்த்து குறிப்புகள் மூலம் இவ்இறைவனே படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், அருளல், மறைத்தல் ஆகிய அனைத்து தொழில்களையும் செய்து மக்களைக் காக்கும் கடவுளாக விளங்குகிறான் என்பதை அறிய முடிகிறது.

சங்க இலக்கியத்தின் மற்றொரு தொகுதி பத்துப்பாட்டு, ஆற்றுப்படை நூல்கள் ஐந்தும், காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் சிறப்பினைக்கூறும் பட்டினப்பாலையும், பூக்களின் வகை கூறும் குறிஞ்சிப்பாட்டும், நிலையாமையைக் கூறும் மதுரைக்காஞ்சியும், அகச்செய்திகளைக் கூறும் நெடுநல்வாடையும், தலைவியின் ஆற்றாமையைக் கூறும் முல்லைப்பாட்டும் இதில் அடங்கும். மக்கள் வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கூறும் இந்நூல்களில் முக்கண்ணனைப் பற்றிய குறிப்புகளும் இடம்பெறுகின்றன.

பத்துப்பாட்டில் இவ்விறைவனைப் பற்றிக் கூறும் முதல் நூல் திருமுருகாற்றுப்படை.

“வெள் ஏறு, வலம்வயின் உயரிய, பலர் புகழ் திணிதோள்
உமை அமர்ந்து விளங்கும். இமையா முக்கண், மூ எயில் முருக்கிய,
முரண் மிகு செல்வன்”⁴⁸ என்று குறிப்பிடுகிறது.

“பணியியற் அத்தை, நின் குடையே – முனிவர்

முக்கட் செல்வர் நகர் வலம் செயற்கே!”⁴⁹

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடலில் காரிகிழார் பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடும்பிப் பெருவழுதியின் வெண்கொற்றக் குடையானது முக்கண்ணனின் திருக்கோயிலை வலம் வருவதற்கு ஏற்ப தாழ்த்திப் பிடித்த செய்தி இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதே பாடலில் இவ்விறைவன் முக்கண்ணனாகக் குறிப்பிடப்படுகிறார். இப்பாடல் சங்க காலத்தில் மக்கள் முக்கண்ணனை பெருங்கடவுளாக வழிபட்டமையும், கோயில்கள் இருந்ததற்கான ஆதாரமாகவும் அமைந்துள்ளது. புறப்பாடல்களில் முக்கண்ணனின் நெற்றிக்கண்ணானது காமனை எரித்தது என்ற செய்தியும் பெற முடிகிறது. இதன் அடிப்படையில் இவன் காம இச்சைக்கு அப்பாற்பட்டவனாக இருத்தல் போன்றே மன்னனும் தனது நீதி நெறியான ஆட்சியில் பெண் மோகத்திற்கு இடம் கொடாமல் செங்கோல் செலுத்துதல் வேண்டும் எனும் கூற்றையும் புலவர் முன்னிருத்துகிறார். அதேவேளையில் இப்பாடல் சங்க மக்களிடத்தே காமன் எனும் தெய்வ வழிபாடு இருந்தமையையும் அவனுக்கும் மேலான கடவுளாக முக்கண்ணன் இருந்ததையும் முன் வைப்பதை அறிய முடிகிறது.

“நன்று ஆய்ந்த நீள் நிமிர் சடை

முதுமுதல்வன் வாய் போகாது”⁵⁰

என்று தொடங்கும் பாடலில் அரசு பெருமக்கள் பெருவாரியாக நீள் சடையையுடைய முதுமுதல்வனை முதற்கடவுளாகப் போற்றித் துதித்துச் சென்றதாகக் குறிப்பிடுகிறது. இதன்மூலம் முக்கண்ணனின் திருஉருவப் பொலிவு, மறக்கருணைகள் போன்றவை மட்டுமின்றி அரசர்கள் சிவனின் வழியே நின்று நல்லாட்சி செய்தனர் என்பதுவும் தெரிய வருகிறது. சிறுபாணாற்றுப்படையில்,

“நீல நாகம் நல்கிய, கலிங்கம்

ஆலமர் செல்வர்க்கு அமர்ந்தனன் கொடுத்த”⁵¹

நீல மணியினையும், நாகம் கொடுத்த கலிங்கத்தையும் விருப்பத்தோடு ஆலின் கீழ் இருந்த இறைவனுக்கு கொடுத்தான் ஆய் என்னும் மன்னன் என்ற செய்தி இப்பாடல் வழி அறிய முடிகிறது.

மதுரைக்காஞ்சியில் சிவனுக்கு வேள்வி செய்து வழிபடப்பட்ட செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது.

“நல்வேள்வித் துறை போகிய”⁵²

“கழு நீர் கொண்ட ஏழுநாள் அந்தி,
ஆடு துவன்று விழாவின் நாடார்த்தன்றே”⁵³

பாண்டிய நாட்டில் ஏழு நாட்கள் திருவிழாக்கள் நடந்த செய்தியை அறிய முடிகிறது.

“கழுநீர் கொண்ட ஏழுநாள் அந்தி
ஆடு துவன்று விழாவின், நாடு ஆர்த்தன்றே”⁵⁴

“நீரும், நிலனும், தீயும், வளியும்
மாக விசம்போடு ஐந்து உடன் இயற்றிய
மழு வாள் நெடியோன் தலைவன் ஆக,
மாசு அற விளங்கிய யாக்கையர், சூழ்சுடர்
வாடாப் பூவின், இமையா நாட்டத்து,
நாற்ற உணவின், உருகெழு பெரியோருக்கு
மாற்று அரு மரபின் உயர் பலி கொடுமார்
அந்தி விழாவில் தூரியம் கறங்க”⁵⁵

ஆகாயம், நீர், நெருப்பு, காற்று, நிலம் என்ற ஐந்து பூதங்களும் சேர்ந்து படைத்த மழுப்படையாகிய வாளினை உடைய பெரியோன், ஏனையோரின் முதல்வனாக, மாயோன், முருகன் முதலிய தெய்வங்களுக்கு விளக்குவதற்கு உரிய உயர்ந்த பலியைக் கொடுப்பதற்காக அந்தி

காலத்திற்கு முன்பே எடுத்த விழா என்று ஐம்பூதங்களையும் ஒருசேரப் படைத்தவன் சிவன். அவன் நெடியோன் என்ற சொல்லால் குறிக்கப்பட்டுள்ளான். அவனே ஏனைய தெய்வங்களின் முதல்வனாகச் சுட்டப்படுகிறான். தெய்வங்களுக்கு உயர்ந்த பலி வழங்க, அந்திக் காலத்தின் முன் விழாக்கள் எடுக்கப்பெறும், வழிபாடு செய்வோர் நீராடித் தூயராய்ச் செல்வர் என்று வழிபடும் முறையும், வழிபடுவோரின் தன்மையும் இப்பாடலில் சூட்டப்பட்டுள்ளது.

“காரி உண்டிக் கடவுளது இயற்கையும்”⁵⁶

“முத்த புரிசைப்

பராவு அரு மரபின் கடவுட் காணின்

தொழாநிர் கழியின் அல்லது, வறிது

நும் இயம் தொடுதல் ஒம்புமின்”⁵⁷

நஞ்சு உண்ட கடவுளின் கோயிலைக் காணும்போது தொழாமல் செல்லக்கூடாது என அறிவுரை கூறுவதிலிருந்து சிவனுக்கு கோயில் இருந்த செய்தியும் அதனை வணங்க வேண்டும் என்றும், அதனைக் கடக்கும்போது இசைக்கருவிகளை மீட்டாது தவிர்க்க வேண்டும் எனவும் கூறுவதிலிருந்து சங்கத் தமிழர்கள் இறைவன் மீது கொண்ட ஆழ்ந்த பற்று எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

“மக்களிடம் காணப்படும் தெய்வங்கள் திடீரென்று முளைத்தவை அல்ல. காலங்காலமாகத் தலைமுறை தலைமுறையாக இங்கு இத்தெய்வங்களுக்கு வழிபாடு நடப்பதாகக் கூறுகின்றனர். சில பெண் தெய்வங்கள் குடும்ப தெய்வங்களாக இருந்து வந்துள்ளன. இவற்றில் நோய் வந்து இறந்தவர்கள், வீரச் செயலில் இறந்தவர்கள். கன்னிப்பெண்களாக இருந்து இறந்தவர்கள். இவர்களைக் கிராமப்புறங்களில் குலதெய்வங்களாக வணங்கி வருகின்றனர். பிறந்து

இறக்கும் தன்மையாலும் உயிர்ப் பலியிட்டு வழிபடப்பெறுவதாலும், பெரும்பாலும் பாமர மக்களால் வழிபடப் பெறுவதாலும், நிலையான கோயில் அமைப்பும் முறையான பூசையும் இல்லாத காரணத்தினாலும் இவ்வாறு அமைந்த தெய்வ வழிபாடு அமைந்தது”⁵⁸ என்கின்றார் பக்தவத்சல பாரதி.

தெய்வத்திற்குக் கரகமெடுத்தல், விளக்கேற்றல், பொங்கலிடுதல், படைத்தல், தீச்சட்டி எடுத்தல் போன்ற வழிபாடுகளை இயற்றுகின்றனர். மக்களிடம் செல்வாக்கு அதிகமான அத்தெய்வத்தையும் பெருந்தெய்வம் என்கிறோம். ஐயனார் பெருந்தெய்வமாகத் தற்கால மக்களால் போற்றப்படுகின்றார். “முருகன் சிறுதெய்வமாக இருந்து தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே பெருந்தெய்வமாக மாறினான்”⁵⁹ என்று நா. வானமாமலை குறிப்பிடுகின்றார்.

வழிபாடானது மனித இயற்கையைத் தன் வாழ்விற்கு வளம் நல்கும் கூறுகளைக் கொண்ட சக்தியாக மதிக்கத் தொடங்கியபோது இயற்கை வழிபாடு தோன்றியிருக்கலாம் என்ற கருத்து பெறப்படுகின்றது. இறை சக்தி உறையும் இடம் மரம் என்ற கோட்பாடு உலகம் முழுவதும் காணப்படுகின்றது. தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் மரத்தினை இறைச் சக்திகளுடன் இணைந்து வழிபடும் முறை மரபு வழியாக வந்துள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

திருமால் வழிபாடு

இன்றைக்கு கிடைக்கும் தொன்மையான இலக்கண நூல் தொல்காப்பியம். அத்தொல்காப்பியம் திருமாலை,

“மாயோன் மேய மைவரை உலகு”⁶⁰

என்று குறிப்பிடுகிறார். பழந்தமிழ் மக்கள் முதன்முதலில் வணங்கியது இயற்கையை. அந்த இயற்கையே நாளடைவில் உருவ வழிபாடாக

மாறியபோது தெய்வங்கள், கடவுள்கள் ஆகின்றன. அவ்வாறே மாயோனும். தங்கள் கண்ணுக்குப் பச்சைப் பசேல் எனக் காட்சி வழங்கிய காட்டின் இயற்கை அழகை மால் என்று வழுத்தினர்' என்கிறார் திரு.வி.க.

வழிபாடுகள் பெரும்பாலும் மனிதனின் அச்ச உணர்வினை அடிப்படையாகக் கொண்டு தோன்றியவையாகவே காட்சி தருகின்றன. இயற்கையின் புதிரான செயல்களை உணர இயலாதபோதும் மனித வாழ்வில் நிகழும் ஊறுகளுக்குக் காரணம் கற்பிக்க இயலாத நிலையிலும் மனித மனம் சிலவற்றைப் படைக்கக் காரணம் கற்பித்துக் கொள்கின்றது. அவை வழிபாடுகளாக உருப்பெறுகின்றன. ஆன்மீகம் என்பது கடவுள், சமயம், வழிபாடு, நம்பிக்கை, இறைத்தொண்டு முதலான பல படிநிலைகளைக் கொண்டதாகும். ஆன்மீகம் என்பது இறை தொடர்பானது. ஆகையால், அது சமய நம்பிக்கைகளின் அடிப்படையில் பல பெயர்களைப் பெற்றுள்ளது. ஆன்மீகம் என்னும் சொல்லுக்கு ஆய்வாளர்கள் பல பொருள்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். ‘ஆன்மா தொடர்பானதாகும்’ என்று க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதியும், ஆன்மீகம் என்பதற்கு கலைக்களஞ்சியம், **“ஆன்மா என்பது புறத்தேயிருந்து உடலில் எஞ்சி நிற்பது அன்மாவாகும்”**⁶¹ என்கிறது.

மால் என்றால் வரை முகடு, பொழி, இருஞ்சோலை, வனம் என்றெல்லாம் பொருள் தருகிறது தமிழ் அகராதி. ஆகையால் காட்டின் அடர்த்தியும் கரும்பசுமையும் கருத்திற்கொண்டு முல்லை நிலமான காட்டிற்கு மால் எனும் தெய்வம் வணங்கப்பட்டிருக்கலாம். அதுவே மாயோன், உயர்வு அடிப்படையில் திருமால் என்றெல்லாம் பெயர் பெற்றிருக்கலாம்.

“மாயோன் வழிபாடு தமிழ்நாட்டின...”

“குன்று தலை மணந்து, குழுஉக் கடல் உடுத்த

மண் கெழு ஞாலத்து, மாந்தர் ஓராங்குக்
 கை சுமந்து அலறும் பூசல், மாதிரத்து
 நால் வேறு நனந் தலை, ஒருங்கு எழுந்து ஒலிப்ப,
 தெள் உயர் வடிமணி எறியுநர் கல்லென
 உண்ணா பைஞ்ஞிலம் பணித்துறை மண்ணி
 வண்டு ஊது பொலி தார், திரு ஞமர் அகலத்து,
 கண்பொரு திகிரி, கமழ் குரல் துழாய்
 அலங்கல், செல்வன் சேவடி பரவி,
 நெஞ்சு மலி உவகையர் துஞ்சு பதிப் பெயர்”⁶²

நிலவுலகத்திலுள்ள மக்கள், தம் கைகளைத் தலை மேல் தூக்கி
 வணங்கி வேண்டிக்கொள்ளும் ஆரவாரமானது நான்கு திசைகளிலும்
 ஒலித்தது. வழிபாட்டின்போது மணியடிக்கும் ஓசை கேட்டவுடன்
 உண்ணாமல் இருந்து இறைவனை வணங்கும் மக்கள் கூட்டம்
 குளிர்ச்சியுடைய நீர்த்துறையில் நீராடி, மணம் மிகுந்த மாலை அணிந்த
 திருமகள் உறையும் மார்பினையும், சக்கரப்படையினை ஏந்தியவனாயும்,
 நறுமணம் வீசும் துளசி மாலை அணிந்த திருமகள் உறையும்
 மார்பினையும் கொண்ட திருமாலின் திருவடிகளைப் புகழ்ந்து வணங்கித்
 துதித்து மனதில் மகிழ்ச்சி உடையவராய்த் தாங்கள் வாழும் ஊருக்குத்
 திரும்பிச் செல்வர். இப்பாடலின் மூலம் வழிபாட்டில் மணி
 ஒலிக்கப்படுவதும், மக்கள் வரம் வேண்டி உண்ணாமல் இருந்து
 வணங்குவர் என்பதும் பெறப்படுகிறது.

“மாவண்ணனை மனன் உறப் பெற்று, அவற்கு

ஓத்திர நெல்லின் ஓகந்தூர் ஈத்து”⁶³

செல்வடுக்கடுங்கோ வாழியாதனைப் பற்றி ஏழாம் பத்து பதிகத்தில் கபிலர்
 பாடும்பொழுது திருமாலை மனதில் நிறுத்தி வழிபட்டு, அத்தெய்வத்திற்கு
 ஓத்திர நெல் என்னும் ஒருவகை நெல் விளைகின்ற ஓகத்தூர் என்னும்
 ஊரினைத் தானமாகக் கொடுத்தான் என்கிறது இப்பாடல். இறைவனை

வழிபடுவதும் அவ்இறைவனின் வழிபாட்டுக்கு தானம் கொடுத்தலும் ஆகிய நிகழ்வு அறிய முடிகிறது.

“மாயோன் அன்ன மால் வரைக் கவாஅன்”⁶⁴

தன் காதலனைப் பற்றி கூறப்போந்த தலைவி, தன் தலைவன் மாயோன் போன்ற கரிய நிற பெரிய மலைக்குத் தலைவன் என்று தன் தலைவனை மாயவனோடு ஒப்பிட்டுக் கூறுகிறாள்.

“ஆயிரம் விரித்த அணங்குடை அருந்தலை

தீ உமிழ் திறலோடு முடிமிசை அணவர

.....

இணையிரி அணி துணி பணி எரி புரைய

.....

பொருவேம் என்றவர் மதம் தபக் கடந்து

.....

விறல்மிகு விழுச்சீர் அந்தணர் காக்கும்

அறனும், ஆர்வலர்க்கு அருளும், நீ;

.....

அதனால் இன்னோர் அனையை: இணையையால் என,

.....

நின் ஒக்கும் புகழ் நிழலவை:

.....

காமரு சுற்றமொடு ஒருங்கு நின் அடியுறை

யாம் இயைந்து ஒன்றுபு வைகளும் பொலிக!

ஏழுநூ நெஞ்சத்தேம் பரவுதும்

வாயமொழிப் புலவ! புலவ! நின் தாள் நிழல் தொழுதே”⁶⁵

ஆதிசேடனில் பள்ளிகொண்டவன், மார்பில் திருமகளைக் கொண்டவன்; யானைக்கொடியுடைய பலதேவன் போன்றவன்; தாமரைக்கண் கொண்டவன்;

காயா மலர் நிறமுடையவன்; வேதங்கள் கூறும் பெருமை உடையவன்; பொன்னணி மாலை சூடியவன்; முத்துக்களாலும் மணிகளாலும் கோர்க்கப்பட்ட மாலையும், வண்டுகள் மொய்க்கும் மலர் மாலையும் சூடியவன்; அரக்கரை சமரில் வென்றவன்; காமன், சாமன் இருவருக்கும் தந்தை என்று திருமால் போற்றப்படுவதும், அந்தணர்கள் காக்கும் அறம், அன்பர்களுக்கு அருளும் அன்பன், வானத்து நிலவு, கதிரவன், மேகம் விசம்பு, நிலம், நிலத்திலுள்ள அனைத்துமாகவும், இருப்பவன், ஒப்பில்லாதவன், வலக்கரத்தில் சக்கரம் ஏந்தியவன், கருடக்கொடி உடையவன், இடப்பக்கத்தில் வலம்புரி சங்கு வைத்திருப்பவன். இப்பாடல் முழுவதும் திருமாலின் தோற்றம் கூறப்பட்டுள்ளது. அவரை இவ்வாறு போற்றிப் பரவும் முறை சொல்லப்பட்டுள்ளது.

“தொல் முறை இயற்கையின் மதியா

.....

கேழல் திகழ்வரக் கோலமொடு பெயரிய

ஊழி ஒருவினை உணர்த்தலின் முதுமைக்கு

ஊழி யாவரும் உணரா:

ஆழி முதல்! நிற்பேணுதும், தொழுது

.....

ஓங்கு உயர் வானின் வாங்கு வில் புரையும்

.....

ஒடியா உள்ளமொடு உருத்து, ஒருங்கு உடன் இயைந்து,

இடி எதிர் கழறும் - கால் உறல்பு எழுந்தவர்

.....

நின்னது திகழ் ஒளி சிறப்பு இருள் திருமணி

.....

செவ்வாய் உவனத்து உயர் கொடியாய்!

கேள்வியுள் கிளந்த ஆசான் உரையம்

படிநிலை வேள்வியுள் பற்றி ஆடு கொளலும்

.....

தலை உற வணங்கினோம்: பல்மாண் யாமும்:

கலி இல் நெஞ்சினேம் ஏத்தினேம் வாழ்த்தினேம்

கடும்பொடும் கடும்போடும் பரவுதும்

கொடும்பாடு அரியற்க, எம் அறிவு!”⁶⁶

இப்பாடலில் உலகம் தோன்றிய முறையும், தோற்றத்திற்குக் காரணம் திருமால் என்றும், திருமாலைப் பற்றிய வராக அவதாரம் பற்றிய குறிப்புகள், யமுனை ஆறு நீல ஆடை நல்கிய வரலாறு என புராணச் செய்திகளும், முத்துப்பதக்கத்தோடு திருமகளையும் மார்பில் வைத்திருப்பவன் போன்ற சிறப்புகளும் போர்ச் சிறப்பும் படைச்சிறப்பும், மேனியின் தோற்றப் பொலிவும், கருடக்கொடி உடையவன், மறையோர்கள் செய்யுள் வேள்வி அவன் வடிவம், வேள்விப் பசு அவன் உணவு, வேள்விச் சுடர் அவன் வெளிப்பாடு என்றும், பாற்கடலைக் கடைந்து அமுதம்' எடுத்த புராணச் செய்தியும் இங்கு கூறப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய தாமரைப்பொட்டு நின் நேமி நிழலே!.

திருமாலே பிறவிப் பிணி தீர்ப்பவன், நீலத்திருமேனி உடையவன், ஐம்பூதங்களாகவும், நவகோளங்களாகவும், இவை முதலாக உலகத்தில் உள்ள அனைத்தும் தோன்றக் காரணமானவன் பிரம்மனின் தந்தை, கருடனை ஊர்தியாக உடையவன் என்றும், அதற்கான புராணச் செய்தியும், வராக அவதாரச் செய்தியும் கூறப்பட்டுள்ளது. அன்னச்சேவல் வடிவவெடுத்து ஊழிக்கால நீரினை வற்றச்செய்தவன் என்ற புராணக்கதை சொல்லப்பட்டுள்ளது. திருமாலின் பெருமைகளைத் தேவர்களும் முனிவர்களும் போற்றிப் பரந்தனர் என்கிறது இப்பாடல். கேசி என்னும் அசுரனை அழித்த செய்தி, மோகினி வடிவம் எடுத்த செய்தி, பல்லாயிரம் கைகள் கொண்டு மக்களைக் காக்கும் பேராற்றல் கொண்டவன் என்றும்; வேதமுதல்வன் என்றெல்லாம் போற்றி மக்களும் தேவரும் முனிவரும்

போற்றி வழிபட்டதை அறியமுடிகிறது. அனைத்துப் பொருள்களின் உட்பொருளாக இருப்பவன். செந்நிறக் கண்களை உடைய வசுதேவர், வெந்நிற உடல்கொண்ட பலதேவர். சிவந்த உடல் கொண்ட காமன், பசிய நிறம் கொண்ட அநிருத்தன். இவர் நால்வரும் திருமாலின் வியூகர் என்னும் கருத்தும் இங்கு சொல்லப்பட்டுள்ளது. பல்வேறுபட்ட சிறப்புகளால் ஆன பெயர்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

உயிர்களுக்கு ஐம்பொறிகளின் வழியாக மயக்கத்தைத் தெளிவித்து பேரறிவாகிய ஒளியைப் பெற்று, தன்னைத் தலைவனுடன் கூடி நிற்கும் நிலையினை அடைவர். நின்னைப் பற்றிய புகழ் மொழிகளைப் பேசுவர். நீலநிற மணியைப் போலும், கடல்நீரைப் போலும், கருக்கொண்ட மேகம் போலும் திருமேனி உடையவன். பொன்னிறப் பட்டாடை அணிந்தவன். பகைவரை அழிக்கும் சக்கரப்படை உடையவன். சிவந்த கண்களை உடையவன். நின் பக்தன் பிரகலாதனைத் தன் மகன் என்றும் பாராமல் இரணியன் துன்பம் செய்தான். அவனை அழிக்கத் தூணிலிருந்து வெளிப்பட்டு வந்து வதம் செய்தான். வராக (பன்றி) அவதாரம் எடுத்து இந்நிலவுலகினைக் காத்தாய். சூரியனைப் போல பகைவரை அழிக்கும் தன்மையும், அருளுவதில் திங்களைப் போன்றும், மேகம் போன்று வள்ளல் தன்மையும், நிலம் போல் தாங்கும் பொறுமையும், காயாமலர் போன்று மணமும் உன்னைத் தங்கி நிற்கின்றன. சிறப்பு மிக்க கருடக்கொடி உடையவன். நீலமணி போன்ற திருமேணி; மார்பில் துழாய் மாலை அணிந்தவன்; தாமரை மலர் போன்ற கண்கள் உடையவன்; வீடுபேறு அளிக்கும் பெருமை உடையவன். வேதப்பொருளாய் உள்ளவன்; மக்கள் வழிபடும் அனைத்துக் கடவுள்களின் உருவமாக இருப்பவன்; மக்களுக்குரிய அறம், பொருள், இன்பம், வீடென்னும் அனைத்தும் வழங்குபவன்.

“ஐந்து இருள் அற நீக்கி, நான்கினுள் துடைத்து, தம்
ஒன்று ஆற்றுப்படுத்த நின் ஆர்வலர் தொழுது ஏத்தி,
நின்புகழ் விரித்தனர்: கிளக்குங்கால், அவை நினக்கு

.....

செயிர்தீர் செங்கட் செல்வ! நிற்புகழ்
புகைந்த நெஞ்சின், புலர்ந்த சாந்தின்
பிருங்கலாதன் பலபல பிணிபட வலந்துழி,

.....

புருவத்து கரு வல் கந்தரத்தால்
தாங்கி, இவ்உலகம் தந்து அடிப்படுத்ததை நடுவண்
ஓங்கிய பலர் புகழ் குன்றினோடு ஒக்கும்

.....

நின் வெம்மையும் விளக்கமும் ஞாயிற்று உள
நின்தன்மையும் சாயலும் திங்கள் உள

.....

சேவல் ஓங்கு உயர் கொடியோயே!

.....

ஆலகால் வழக்கு அறுநிலைக் குன்றமும், பிறவும்
அவ் அவை மேவியவெறு வேறு பெயரோய்
எவ் வயினோயும் நீயே: நின் ஆர்வலர்
தொழுத கை அமைதியின் அமர்ந்தோயும் நீயே
அவரவர் ஏவலாளனும் நீயே:
அவரவர் செய் பொருட்கு அரணமும் நீயே”⁶⁷

போன்ற சிறப்புகளோடு இரணிய வதம், வராக அவதாரம் போன்றவையும்
எடுத்துக்கூறி புகழப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம்.

மக்களிடம் காணப்படும் தொன்மையான மரபுகளுள் வழிபாடும்
ஒன்றாகும். சமூகக் கட்டமைப்பில் அனைத்துத்தரப்பு மக்களும்

தங்களுக்குள்ளான கருத்து முரண்பாடுகளை மறந்து, ஒன்றாகச் செயல்பட்டு ஒரே நேரத்தில் எல்லோரும் மகிழ்ச்சியுடன் இருக்க வேண்டும் என்ற பொது நோக்கத்தின் அடிப்படையில் ஒரு பெருமுயற்சியாக வழிபாடுகள் தோன்றியிருக்கலாம். மக்கள் பல்வேறு காரணங்களால் பிரிவுகளாகப் பிரிந்து வாழ்கின்ற நிலையில், இப்பிரிவுகளுக்குள்ளும் ஒருவிதமான உறவு அல்லது ஒற்றுமையை ஏற்படுத்துவதுடன் மகிழ்ச்சியாக இருக்கவே வழிபாடுகள் தோற்றம் பெற்றன எனலாம். மக்களின் பண்பு வளரவும் மக்களிடையே ஒற்றுமை ஏற்படவும் வழிபாடுகள் பெரும் சாதனங்களாக இருந்து வருகின்றன. மக்கள் திரளாகக் கூடிப் பழக வேண்டும் என்பதற்காகவே வழிபாடுகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன என்ற கருத்தும் சங்கப் பாடல்கள் வலியுறுத்துவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

தொகுப்புரை

- வழிபாடு என்ற சொல்லானது வழிபடுதல் என்ற சொல்லின் அடிப்படையில் தோன்றியுள்ளது. வழிபாட்டின் தொடக்கமாக இயற்கை வழிபாடு கருதப்படுகிறது. பின்னர் மனிதன் தனக்கு ஏற்படும் தாக்குதல்களிலிருந்து விடுபட எண்ணி பிற வழிபாடுகளை மேற்கொண்டுள்ளான் என்பதைக் காண முடிகிறது.
- சங்க கால மக்கள் இயற்கை, நடுகல், வெறியாட்டு போன்ற வழிபாடுகள் மட்டுமல்லாது கொற்றவை, முக்கண்ணன், திருமால் போன்ற வழிபாடுகளையும் பின்பற்றியுள்ளனர் என்பதைக் காண முடிகிறது.
- போர் மறவர்களின் வெற்றிக்குக் காரணமாக விளங்கும் கொற்றவையைப் புகழ்ந்து பேசுவது கொற்றவை வழிபாடாகும். கொற்றவை போருக்குரிய வெற்றித் தெய்வம். இத்தெய்வத்திற்கு கொழுப்பு, குடல், குருதி ஆகியன படையல் பொருளாகப் படைக்கப்பட்டு வழிபட்டதைக் காண முடிகிறது.

- சங்க இலக்கியங்களில் சிவனின் பெயர் ஆதிரையன், ஆலமர் செல்வன், சூலேற்றுக் கொடியுடையன், ஈரஞ்சடை அந்தணன், காலக்கடவுள், தாழ் சடைப் பெரியோன், நீலமேனி வாலிழை பாகத்து ஒருவன், மணிமிடற்றான், முக்கண்செல்வன் என்று அழைக்கப்படுவதைக் காண முடிகிறது.
- சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் இறை வழிபாடுகள் என்பது தெய்வ வணக்கத்திற்குரிய செயல் அல்லது காரணம் அன்பும் அச்சமும் என்பதை எடுத்துரைக்கின்றது.
- திருமாலின் சிறப்புகளாக ஆதிசேடனில் பள்ளி கொண்டவன், மார்பில் திருமகளைக் கொண்டவன், பலதேவன், தாமரைக் கண்ணன், அன்பர்களுக்கு அருளும் அன்பன், கதிரவன், ஒப்பில்லாதவன், வலம்புரி சங்கு உடையவன் என்று போற்றப்படுவதைக் காண முடிகிறது.
- திருமால் பிணி தீர்ப்பவன், திருமேனியன், ஐம்பூதமானவன், உலகம் தோன்றக் காரணமானவன், அவதாரம் எடுப்பவன் என்ற செய்திகளையும் சங்க இலக்கியங்களில் காண முடிகிறது.
- தொன்மையான மரபுகளுள் வழிபாடும் ஒன்றாகும் என்பதைச் சங்கப் பாடல்களில் தெளிவாகக் காண முடிகிறது.
- மனிதர்களிடம் உறவு அல்லது ஒற்றுமை ஏற்படுத்தவும், மகிழ்ச்சியாக இருக்கவும் வழிபாடுகள் தோற்றம் பெற்றன எனலாம். இவ்வழிபாடுகள் ஒற்றுமை ஏற்படுத்தும் சாதனம் என்பதைச் சங்க இலக்கியம் வலியுறுத்துவது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. தொல்.புறம்., நூ.எ. 62.
2. புறப். வெட்சி., நூ.எ. 18.
3. புறப். வஞ்சி., நூ.எ. 22.
4. மேலது., நூ.எ. 23.
5. புறப். வாகை., நூ.எ. 2.
6. அகம்., பா.எ. 370.
7. பெரும்பாண்., பா.வ. 28.
8. மேலது., பா.வ. 40.
9. பதிற்று., பா.எ. 79.
10. மேலது., பா.எ. 88.
11. மேலது., பா.எ. 90.
12. தொல்.மெய்., நூ.எ. 12.
13. கலி., பா.எ. 89.
14. பொருந., பா.வ. 51-53.
15. பதிற்று., பா.எ. 3.
16. சிலம்பு. புகார்., பா.வ. 145-146.
17. பதிற்று., பா.எ. 79.
18. தொல்.பொருள்., நூ.எ. 35.
19. பெரும்பாண்., பா.எ. 40.
20. திருமுரு., பா.வ. 257-259.
21. புறம்., பா.எ. 6.
22. மேலது., பா.எ. 91.
23. கலி., பாட.எ. 150.
24. புறம். கடவுள் வாழ்த்து, பா.எ. 1.
25. கலி., பா.எ. 150.

26. மேலது., பா.எ. 2.
27. மேலது., பா.எ. 26.
28. மேலது., பா.எ. 81.
29. கலி., கடவுள் வாழ்த்து, பா.எ. 1.
30. மேலது., பா.எ. 1.
31. கலி., பா.எ. 38.
32. மேலது., பா.எ. 81.
33. மேலது., பா.எ. 93.
34. புறம்., பா.எ. 53.
35. மேலது., பா.எ. 55.
36. மேலது., பா.எ. 56.
37. மேலது., பா.எ. 91.
38. மேலது., பா.எ. 166.
39. மேலது., பா.எ. 198.
40. ஐங்., கடவுள் வாழ்த்து, பா.எ. 1.
41. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி 4, ப. 448.
42. பரி., பா.எ. 5.
43. மேலது., பா.எ. 6.
44. மேலது., பா.எ. 31.
45. மேலது., பா.எ. 11.
46. மேலது., பா.எ. 13.
47. மேலது., பா.எ. 9.
48. திருமுரு., பா.வ. 52-55.
49. புறம்., பா.எ. 6.
50. மேலது., பா.எ. 166.
51. சிறுபாண்., பா.வ. 96-97.
52. மேலது., பா.வ. 760.

53. மேலது., பா.வ. 427-428.
54. மதுரை., பா.வ. 401-402.
55. மேலது., பா.வ. 453-454.
56. மலைபடு., பா.எ. 83.
57. மேலது., பா.எ. 122.
58. கி. பக்தவத்சல பாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல், ப. 318.
59. நா. வனமாமலை, தமிழர் நாட்டுப் பாடல்கள், ப. 4.
60. தொல்.அகம்., நா.எ. 23.
61. க்ரியா, தற்கால அகராதி, ப. 203.
62. பதிற்று., பா.எ. 31.
63. மேலது., பா.எ. 38.
64. நற்., பா.எ. 32.
65. பரி., பா.எ. 1.
66. மேலது., பா.எ. 2.
67. மேலது., பா.எ. 4.

சங்க இலக்கியங்களில் வழிபாட்டு முறைகள்

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் பகுதி நேர முனைவர்
(பிஎச்.டி.) பட்டத்திற்காக அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

மு. ராதிகா
(பதிவு எண்: P4522)

நெறியாளர்

முனைவர் அ. சாந்தி
இணைப்பேராசிரியர் & துறைத்தலைவர்,
முதுகலைத் தமிழ்த்துறை,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி,
மதுரை – 625 002.

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்

மதுரை – 625 021.

மார்ச் - 2021

முனைவர் அ. சாந்தி

இணைப்பேராசிரியர் & துறைத்தலைவர்,
முதுகலைத் தமிழ்த்துறை,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி,
மதுரை – 625 002.

நெறியாளர் சான்றிதழ்

“சங்க இலக்கியங்களில் வழிபாட்டு முறைகள்” என்னும் தலைப்பில் திருமதி மு. ராதிகா (P4522) அவர்கள் செய்துள்ள இவ்ஆய்வேடு, மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் பகுதி நேர முனைவர் (பிஎச்.டி.) பட்டத்திற்காக, எனது மேற்பார்வையில் தன்னியலாகச் செய்யப்பெற்றது என்றும், இவ்ஆய்வின் மீது வேறு எந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டமும் ஆய்வாளருக்கு அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் சான்றளிக்கின்றேன்.

இடம் : மதுரை

நாள் :

நெறியாளர்

(அ. சாந்தி)

மு. ராதிகா

(பதிவு எண்: P4522)

பகுதி நேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,

தமிழ்த்துறை,

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,

மதுரை – 625 021.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

“சங்க இலக்கியங்களில் வழிபாட்டு முறைகள்” என்னும் தலைப்பில் பகுதி நேர முனைவர் (பிஎச்.டி.) பட்டத்திற்காக மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் செய்யப்பட்ட இவ்ஆய்வு, முனைவர் **அ. சாந்தி** அவர்களை நெறியாளராகக் கொண்டு, எனது சொந்த முயற்சியில் உருவானதேயாகும். இதற்கு முன் வேறு எந்த ஆராய்ச்சிப்பட்டத்திற்கும் இவ்ஆய்வேடு அளிக்கப்படவில்லை என உறுதியளிக்கின்றேன்.

இடம் : மதுரை

நாள் :

ஆய்வாளர்

(மு. ராதிகா)

நெறியாளர் உறுதிக்கையொப்பம்

(முனைவர் அ. சாந்தி)

நன்றியுரை

“சங்க இலக்கியங்களில் வழிபாட்டு முறைகள்” என்னும் தலைப்பில் பகுதி நேர முனைவர் பட்டத்திற்காக ஆய்வு செய்ய அனுமதியளித்த மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகத்திற்கும், தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்.

எனது ஆய்வுக்கு நெறியாளராக இருந்தும், ஆய்வை நிகழ்த்த எல்லா வகையிலும் ஊக்குவித்தும், நெறிப்படுத்தியும், சிறந்த முறையில் வழிகாட்டியும், ஆய்வேடு சிறப்புற நன்முறையில் அமைய உதவி புரிந்த பேராசிரியர் **முனைவர் அ. சாந்தி** அவர்களுக்கு நன்றி கூற நான் என்றும் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

ஆய்விற்குத் தேவையான நூல்களை வழங்கி உதவிய மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக நூலகத்தாருக்கும், தமிழியற்புல நூலகத்தாருக்கும் மற்றும் எனது ஆய்விற்கு அவ்வப்போது கருத்துக்களை எடுத்துக்கூறி வழிகாட்டிய மேலூர் அரசு கலைக்கல்லூரிப் பேராசிரியர் **பா. சுபாஷ் போஸ்** அவர்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

நான் உயர்கல்வி பயிலக் காரணமாயிருந்த எனது பெற்றோர் **திரு. முருகேசன்-முனீஸ்வரி**, ஆய்வுக் காலங்களில் தேவையான உதவி புரிந்த உடன்பிறந்த சகோதரர் **திரு. மு. இராகுலன்**, அன்பு மகன் **M. திபேஷ்** மற்றும் **எனது குடும்பத்தார்** அனைவருக்கும் எனது நன்றியைக் காணிக்கையாக்குகிறேன். என்னுடன் பணியாற்றும் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்கள் அனைவருக்கும் என் நன்றிகள் பல.

ஆய்வேட்டினைத் தெளிவாகவும், நன்முறையிலும் கணிப்பொறி அச்சு செய்த **மு. மாடசாமி** அவர்களுக்கும் என் நன்றியினைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஆய்வாளர்
(மு. ராதிகா)

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகத்.	-	அகத்திணையியல்
அகம்.	-	அகநானூறு
உ.ஆ.	-	உரை ஆசிரியர்
ஐங்.	-	ஐங்குறுநூறு
எ.மே.	-	எடுத்தாண்ட மேற்கோள்
கலி.	-	கலித்தொகை
குறிஞ்சி.	-	குறிஞ்சிப்பாட்டு
குறுந்.	-	குறுந்தொகை
சிறுபாண்.	-	சிறுபாணாற்றுப்படை
சிலம்பு.	-	சிலப்பதிகாரம்
திருமுருகு.	-	திருமுருகாற்றுப்படை
தொல்.	-	தொல்காப்பியம்
தொ.ஆ.	-	தொகுப்பு ஆசிரியர்
நற்.	-	நற்றிணை
நெடு.	-	நெடுநல்வாடை
ப.	-	பக்கம்
பக்.	-	பக்கங்கள்
ப.ஆ.	-	பதிப்பு ஆசிரியர்
பட்டி.	-	பட்டினப்பாலை
பதி.	-	பதிற்றுப்பத்து
பரி.	-	பரிபாடல்
பா.எ.	-	பாடல் எண்
பா.வ.	-	பாடல் வரி
பு.பொ.வெ.	-	புறப்பொருள் வெண்பாமாலை
புறத்.	-	புறத்திணையியல்
புறம்.	-	புறநானூறு
பெரும்பாண்.	-	பெரும்பாணாற்றுப்படை

பொருந.	-	பொருநராற்றுப்படை
பொருள்.	-	பொருளதிகாரம்
மதுரை.	-	மதுரைக்காஞ்சி
மலைபடு.	-	மலைபடுகடாம்
மெய்.	-	மெய்ப்பாட்டியல்
மேலது.,	-	மேலே குறிப்பிட்டுள்ள நூல்
முல்லை.	-	முல்லைப்பாட்டு
மொ.பெ.ஆ.	-	மொழிபெயர்ப்பு ஆசிரியர்
திருமுரு.	-	திருமுருகாற்றுப்படை
வஞ்சி.	-	வஞ்சித்திணை
வாகை.	-	வாகைத்திணை
வெட்சி.	-	வெட்சித்திணை

பொருளடக்கம்

இயல்	தலைப்பு	பக்கம்
	முன்னுரை	1 – 9
1.	சங்க இலக்கிய அமைப்பும் வழிபாடு விளக்கமும்	10 – 60
2.	சங்க இலக்கியங்களில் இயற்கை வழிபாடுகள்	61 – 98
3.	சங்க இலக்கியங்களில் நடுகல் வழிபாடுகள்	99 – 128
4.	சங்க இலக்கியங்களில் முருகன் வழிபாடுகள்	129 – 176
5.	சங்க இலக்கியங்களில் பிற தெய்வ வழிபாடுகள்	177 – 210
	முடிவுரை	211 – 223
	துணைநூற்பட்டியல்	224 – 237

முன்னுரை

தமிழ் இலக்கியங்களில் காலத்தால் முற்பட்டவை சங்க இலக்கியமாகும். இவ்இலக்கியங்கள் பழங்காலத் தமிழர்களின் இலக்கிய அறிவு, பண்பாட்டு நெறி, ஒழுக்க நெறி போன்றவற்றைப் பறைசாற்றி நிற்கின்றன. இலக்கியம் எழுதப்பட்ட காலச்சூழலை நம் கண் முன்னே கொண்டு வந்து நிறுத்துகிறது. அவ்வகையில் சங்க கால மக்களின் வாழ்க்கை முறையினை சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்துக்காட்டி நிற்கின்றன. தமிழின் எவ்வித இலக்கியத்திற்கும் இல்லாத தனிச் சிறப்புகள் சங்க இலக்கியத்தில் மண்டிக் கிடக்கின்றன. அதனாலேயே அவை இன்னும்கூட ஈடு இணையற்ற செல்வங்களாகக் கருதிப் போற்றப்படுகின்றன. சங்கப் பாடல்களை தமிழ் இலக்கியப் பேழை, அழியாத பண்பாட்டுக் கருவூலம் எனலாம்.

அக்கால மக்களின் மணமுறை, பழக்க வழக்கங்கள், கல்வி, கலைகள் போன்றவற்றைப் போற்றி வளர்த்த விதம், நிமித்தம் பார்த்தல் போன்ற நம்பிக்கைகள், வெறியாடல், விழா எடுத்தல் முதலிய வழிபாட்டு முறைகள் போன்றவற்றை சங்கப்பாக்கள் விளக்கி நிற்கும். நட்பின் பெருமை, அறத்தின் மேன்மை, வாழ்தல் வேண்டிப் பொய் கூறாமை போன்ற நன்னெறிகள் உயர்த்தி மொழியப்பட்டுள்ளன. குறிக்கோள் வாழ்வை அடிப்படையாகக் கொண்ட சங்கப் பாடல்கள் தமிழரின் பண்பாட்டுக் கருவூலமாக இன்றும் திகழ்கின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பழமையும் முதன்மையும் சான்ற சங்க இலக்கியம் 2000 ஆண்டுகளாகக் கால வெள்ளத்தை நீந்தி நின்று நிலவும் சிறப்பு உடையவை; நிகரற்றவை; தனித்தன்மை உடையவை; ஏற்றம் மிக்கவை; எழிலுடையவை; அழிவில்லாதவை; அது காட்டும் காலமே தமிழர்களின்

பொற்காலம் எனலாம். சங்கச் சமுதாயம் பண்பாட்டிலும் நாகரிகத்திலும் மேம்பட்டு விளங்கியது. சிற்பம், ஓவியம் போன்ற கலைகள் வளர்ச்சி பெற்றிருந்தன. மக்கள் உடல்சார் வாழ்க்கையை விட உள்ளம்சார் வாழ்க்கைக்குச் சிறப்பிடம் தந்தனர். அதனால் அன்பு, அருள், வாய்மை, நட்பு போன்ற நற்பண்புகளைப் பெற்று விளங்கினர். உயர் நாகரிகம் தமிழர் நாகரிகமாகும். பல்திறச் சமயத்தினரும் தத்தம் கடவுளை வழிபட்டுள்ளனர். அவர்களுக்குள் போட்டியோ, பூசலோ இல்லை. ஒரு பக்கம் மரபினை ஒட்டி நிலத் தெய்வ வழிபாடுகள் நிகழ்ந்துகொண்டிருந்தன. மதமும் கொள்கையும் அவரவர் விருப்பம் போல் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன என்பதைக் காண முடிகிறது.

ஆய்வின் நோக்கம்

‘அறம், பொருள், இன்பம், வீடுபேறு’ என்னும் வாழ்வியல் உறுதிப்பொருள்களில், மக்கள் வாழ்க்கையில் அறத்தின் வழியே பொருளிட்டி இன்பத்தை அனுபவிக்கின்றனர். நீடித்து நிலைபெற்ற இன்பத்தின் வாயிலாகவே ‘வீடுபேறு’ என்னும் உயர்ந்த நிலையினைப் பெறுகின்றனர். அந்த உன்னதமான நிலையினை அடைவதற்கு இறை வழிபாடு உதவுகின்றது. ‘வழிபாடு’ என்பது இறைவனைப் பற்றுக்கொண்டு ஒழுகி, வாழ்க்கையில் மேம்பட்டவர்களாக உயர்ந்து விளங்க வழிகாட்டுவது. மனிதன் வாழ்வில் அறத்தின் வழிநின்று பின்பற்றும் ஒழுக்கமும் வழிபாடாகவே கருதப்படுகின்றது.

இறைவன் மீது நம்பிக்கை கொள்ளுதல், தவம் இயற்றுதல், கொல்லாமை, வாய்மை, பிறர்மனை நோக்காமை, தூய்மை, காலத்தை நன்முறையில் செலவிடுதல், உயர்ந்தோரை மதித்தல், தக்கன தகாதன பகுத்துணர்தல் இவை போன்ற செயல்பாடுகள் எல்லாமே வழிபாடாகவே கருதப்படுகின்றது. இதன்மூலம் மனிதர்கள் நல்ல பண்புள்ளவர்களாக வாழ வழி ஏற்படுகின்றது. மனிதனின் உள்ளமும், உடலும் தூய்மையோடு

மேம்பட்டு விளங்கவும், அன்போடு, அமைதியோடு வாழ வழிகளைக் கற்றுத் தருவதாகவும் விளங்குகின்றது. இவ்வுலகையும், இறையையும் ஒன்றாக இணைத்து தெய்வீக நெறியுடன் வாழ வழிகளைப் போதிக்கின்றது.

பழந்தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்த உயர்ந்த பண்பாடும் நாகரீகமும் மிக்க வாழ்க்கை முறையினைப் பற்றி நாம் சங்க இலக்கியங்கள் வாயிலாக அறிந்துகொள்கின்றோம். பழந்தமிழ் மக்கள் அன்போடும் பண்போடும் நாகரீகத்தோடும், வீரத்தோடும் முழுநிறை வாழ்க்கை வாழ்ந்தனர். அவர்கள் எதனை இறைவனாகக் கொண்டனர்? அதனை அவர்கள் எவ்வாறு வழிபட்டனர்? வாழ்வில் வீடுபேறு என்னும் உயர்ந்த நிலையினை அடைய அவர்கள் மேற்கொண்ட வழிபாட்டு முறைகள் என்னென்ன? என்பதனை சங்க இலக்கிய நூல்களான எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு வாயிலாக ஆய்வதே இவ்ஆய்வின் நோக்கமாகும்.

ஆய்வுத் தலைப்பு

சங்க இலக்கியங்கள் பண்டைத் தமிழரின் பழக்கவழக்கங்களையும், பண்பாடுகளையும், ஒழுக்க நெறிமுறைகளையும் சித்தரிக்கும் பெட்டகமாகும். இவ்இலக்கியங்கள் பொருள் எளிமையும் கருத்துத் தெளிவும் உள்ளுறைப் பொருளும், இறைச்சியும், பக்திப் பாடலின் தத்துவப் பொருண்மையும் இறைப் பெருமையும் கொண்டுள்ளன. இவ்விலக்கியத்தை இன்றைய சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப உணர்ந்து இலக்கிய இயல்பைப் புரிந்துகொள்வது தேவையாகின்றது. எனவே சங்க இலக்கியத்தை உள்ளும் புறமும் முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ளவும் பழந்தமிழரின் வழிபாட்டு முறைகளை அறிந்துகொள்ளவும் “சங்க இலக்கியங்களில் வழிபாட்டு முறைகள்” என்ற இத்தலைப்பு இவ்ஆய்வின் தலைப்பாக அமைகிறது.

ஆய்வுப் பயன்

மனிதர்களின் வாழ்வியல் சிக்கல்களுக்கு முக்கிய காரணம் வெகுளி, அகந்தை போன்ற தீய குணங்களே ஆகும். இத்தகைய குணங்கள் மனிதனிடம் இருக்கும்போது அவன் தீய எண்ணம் கொண்டவனாகவும், பிறருக்குத் துன்பம் செய்பவனாகவும் மாறுகிறான். அம்மனிதர்களிடம் உள்ள இந்த சிக்கலினால் குடும்பத்தில் மட்டும் அல்லாது சமூகத்திலும் மிகப்பெரிய இடையூறு ஏற்படுகிறது. இவ்வகையான தீய குணங்களை மனிதர்களிடமிருந்து புறந்தள்ளி பொறுமை, நிதானம் உள்ளவர்களாக 'வழிபாடு' மாற்றுகின்றது. எனவே மனிதர்கள் இறை உணர்வுடன் கூடிய ஒழுக்க நெறியுடன் வாழ்ந்தால் வாழ்க்கையில் உயர்ந்த நிலை ஏற்படும். அத்தகைய நிலை உருவாக நாம் என்ன செயல்களைச் செய்ய வேண்டும் என்பதை, மேம்பட்ட வாழ்க்கை வாழ்ந்த பழந்தமிழர்களின் வாழ்க்கையில் இருந்து நாம் அறிந்துகொள்ள முடியும்.

மனிதர்கள் அனைவரும் உயர்ந்த எண்ணத்துடன் வாழக் கற்றுக்கொள்ளும்போது இந்த சமூகமே மேம்பட்டு விளங்குகிறது. அமைதியான பண்பாடு மிக்க உயர்ந்த சிந்தனை கொண்ட மகிழ்ச்சியான வாழ்வை மனிதர்கள் பெற முடிகின்றது. பழந்தமிழர்கள் இறை வழிபாட்டின் பயனை நன்கு உணர்ந்திருந்ததன் காரணமாக வாழ்வின் பயனை உணர்ந்து மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்ததை சங்க இலக்கியம் நமக்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றது. அதனை இன்றைய தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்கு எடுத்துக்காட்டி பழந்தமிழர்களின் வழி நடக்கச் செய்ய இவ்வாய்வு பயன்படும். பழந்தமிழர்களின் 'இறை வழிபாட்டின் மூலம் மேம்பட்ட சமுதாயத்தை உருவாக்குவதே' இவ்வாய்வின் பயனாகும்.

கருதுகோள்

சங்க இலக்கியங்கள் உயர்ந்த கருத்துக்களைக் கொண்ட செவ்வியல் இலக்கியங்கள் ஆகும். அவ்விலக்கியங்களில் மனிதர்கள் எதனை இறையாக எண்ணி வழிபட்டனர், சங்க கால மக்கள் எந்த வழிபாட்டிற்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்தனர், எத்தகைய வழிபாட்டு முறைகளைப் பின்பற்றினர், இயற்கை வழிபாட்டிற்கு எவ்வகையான முக்கியத்துவம் தந்தனர், வழிபாடுகளுக்கு எம்முறையான மதிப்பினைத் தந்தனர் என்பதை ஆராய்ந்து உணர்வது இவ்ஆய்வின் கருதுகோள் ஆகும்.

ஆய்வு எல்லை

சங்க இலக்கியங்களான எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு நூல்கள் இவ்ஆய்விற்கு முதன்மை ஆதாரங்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன.

எட்டுத்தொகை நூல்கள்

பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ. நற்றிணை

(உ.ஆ.), நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பி. லிட்.,
சென்னை, 2011.

நாகராசன், வி. (உ.ஆ.), குறுந்தொகை,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பி. லிட்.,
சென்னை, 2011.

தட்சிணாமூர்த்தி, ஆ. ஐங்குறுநூறு,
(உ.ஆ.), நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பி. லிட்.,
சென்னை, 2011.

விசுவநாதன், அ. (உ.ஆ.), கலித்தொகை,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பி. லிட்.,
சென்னை, 2011.

செயபால், இரா. (உ.ஆ.), அகநானூறு,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பி. லிட்.,
சென்னை, 2011.

பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ. புறநானூறு,
(உ.ஆ.), நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பி. லிட்.,
சென்னை, 2011.

ஆலிஸ், அ. (உ.ஆ.), பதிற்றுப்பத்து,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பி. லிட்.,
சென்னை, 2011.

சுப்பிரமணியன், பெ. பரிபாடல்,
(உ.ஆ.) நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பி. லிட்.,
சென்னை, 2011.

பத்துப்பாட்டு நூல்கள்

மோகன், இரா. (உ.ஆ.), பத்துப்பாட்டு தொகுதி 1,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பி. லிட்.,
சென்னை, 2004.

நாகராசன், வி., பத்துப்பாட்டு தொகுதி 2,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பி. லிட்.,
சென்னை, 2011.

துணைமை ஆதாரங்களாகச் சங்க கால மக்களின் வழிபாட்டு முறைகள் தொடர்பான நூல்கள், வாழ்வியல் தொடர்பான நூல்கள், சங்க இலக்கியங்கள் பற்றிய ஆய்வேடுகள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள், அகராதிகள் ஆகியன இவ்ஆய்வுக்குத் துணைமை ஆதாரங்களாக அமைகின்றன.

ஆய்வு அணுகுமுறைகள்

சங்க இலக்கியப் பாடல்களைப் பகுத்து ஆராய்வதால் **பகுப்பாய்வு ஆய்வு அணுகுமுறையும்** (Analytical Method), மக்களின் வழிபாட்டு முறையைப் பற்றி ஆராய்வதால் **வரலாற்று முறை ஆய்வு அணுகுமுறையும்** (Historical Method), சங்க காலத் தமிழர்களின் வாழ்வியலை வெளிக்காட்டும் நிலையில் **விளக்கமுறை ஆய்வு அணுகுமுறையும்** (Descriptive Method), வழிபாட்டு முறைகளைப் பகுத்தும் தொகுத்தும் கூறுவதால் **சமூகவியல் ஆய்வு அணுகுமுறையும்** (Sociological Method), சில இடங்களில் வழிபாடுகளை ஒப்பிட்டு விளக்குவதால் **ஒப்பீட்டுமுறை ஆய்வு அணுகுமுறையும்** (Comparative Method) இந்த ஆய்வில் ஆய்வு அணுகுமுறைகளாகப் பின்பற்றப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வேட்டின் அமைப்பு

‘சங்க இலக்கியங்களில் வழிபாட்டு முறைகள்’ என்ற தலைப்பில் அமைந்துள்ள இந்த ஆய்வானது முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாக கீழ்க்காணும் ஐந்து இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன. அவை,

இயல் 1: சங்க இலக்கிய அமைப்பும் வழிபாடு விளக்கமும்

இயல் 2: சங்க இலக்கியங்களில் இயற்கை வழிபாடுகள்

இயல் 3: சங்க இலக்கியங்களில் நடுகல் வழிபாடுகள்

இயல் 4: சங்க இலக்கியங்களில் முருகன் வழிபாடுகள்

இயல் 5: சங்க இலக்கியங்களில் பிற தெய்வ வழிபாடுகள்

ஆகியனவாகும்.

‘முன்னுரை’ என்னும் பகுதியில், ஆய்வு நோக்கம், ஆய்வுத்தலைப்பு, ஆய்வுப் பயன், கருதுகோள், ஆய்வு எல்லை, ஆய்வு ஆதாரங்கள், ஆய்வு அணுகுமுறைகள், ஆய்வேட்டின் அமைப்பு ஆகியன விளக்கப்பட்டுள்ளன.

‘சங்க இலக்கிய அமைப்பும் வழிபாடு விளக்கமும்’ என்னும் முதல் இயலில், சங்க இலக்கியப் பாடுபொருள், பாடல் வைப்பு முறைகள், சங்க இலக்கியத்தின் திணைப் பாகுபாடுகளின் சிறப்புகள், அகம், புறம் அமைப்பு முறைகள், வழிபாடுகள் விளக்கம், வழிபாட்டின் தோற்றம், வளர்ச்சி, வழிபாடு மனிதனை உயர்ந்த பண்பாளன் ஆக்கும் விதம், மனித சமூகத்தில் வழிபாடு பெறுமிடம் ஆகியன விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன.

‘சங்க இலக்கியங்களில் இயற்கை வழிபாடுகள்’ என்னும் இரண்டாம் இயலில், ஐம்பூதங்கள் வழிபாடு, தாவரங்கள் மூலம் மர வழிபாடுகள், மலைகள் வழிபாடுகள், நீர்நிலைகள் வழிபாடுகள் என்பன இயற்கையை உயர்ந்த சக்தியாக எண்ணிப் போற்றி வழிபட்டு வந்ததையும், சங்க கால மக்கள் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கை வாழ்ந்த விதத்தை ஆராய்ந்து, அக்கால மக்கள் உயர்வான வாழ்க்கை வாழ்ந்ததையும் இவ்வியலில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

‘சங்க இலக்கியங்களில் நடுகல் வழிபாடுகள்’ என்னும் மூன்றாம் இயலில், நடுகல் தோற்றம், நடுகல் வழிபாடுகளுக்கு விளக்கம் தந்து, தன் நாட்டு மக்களைக் காக்கும் பொருட்டு தன் உயிரைத் துச்சமென எண்ணிப் போரிட்டு வீர மரணம் அடைந்த வீரர்களுக்கு, வீரர்கள் இறந்த இடத்திலோ, வாழ்ந்த இடத்திலோ அல்லது மக்கள் விரும்புகின்ற இடத்திலோ ‘நினைவுக்கல்’ எடுத்துக் கடவுளுக்கு இணையாக அவர்களை மதித்து சங்க கால மக்கள் வழிபாடு நிகழ்த்தியதைப் பற்றியும், சங்க காலத்தின் முதன்மையான வழிபாடே நடுகல் வழிபாடுதான் என்பதைப் பற்றியும், கரந்தைப் போருக்குப் பின் மக்களின் செயல்பாடுகள், வரம்

வேண்டி வழிபடுதல், நடுகல் வழிபாடு செய்தல், படையல் முறைகள், நம்பிக்கை முதலியன விரிவான முறையில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

‘சங்க இலக்கியங்களில் முருகன் வழிபாடுகள்’ என்னும் நான்காம் இயலில், தொல்காப்பியரால் ‘சேயோன்’ என்று அழைக்கப்படுபவனும், குறிஞ்சி நிலக் கடவுளாக மதிக்கப்படுபவனுமான முருகனை வழிபடும் செய்திகள், இயற்கையழகில் செவ்வேள் என்னும் முருக வழிபாடு, சங்க இலக்கியங்கள் முழுமையும் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன என்பதை எடுத்துக்கூறி, இன்றளவும் தொடரும் முருகனின் வழிபாட்டு முறைகளை முருகனின் ஆற்றல், வெற்றிச் சிறப்பு, தலச் சிறப்பு, நேர்த்திக்கடன், மகளிர் வேண்டி வழிபடும் முறை, வழிபாடு என்று வகைப்படுத்தி சங்க அகப்பாடல், புறப்பாடல்களில் எவ்வாறு கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றன என்பது இவ்வியலில் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

‘சங்க இலக்கியங்களில் பிற தெய்வ வழிபாடுகள்’ என்னும் ஐந்தாம் இயலில், சங்க இலக்கியங்களில் கொற்றவை வழிபாடு, முக்கண்ணன் வழிபாடு, திருமால் வழிபாடு, சிவன் வழிபாடு, முரசு வழிபாடு, வாள் வழிபாடு போன்றவை விளக்கப்படுகின்றன. திருமணத்தின் முன் செய்யப்படும் வழிபாட்டு முறைகள், புதிதாகக் கட்டும் மனைகளில் நிலைக்கதவு வைப்பதற்காகச் செய்யப்படும் வழிபாடு, திருமகள் வழிபாடு போன்ற வழிபாடுகளும் நம்பிக்கைகளும் ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்பு கொண்டுள்ளன என்பதை எடுத்துக்கூறி விளக்கப்படுகின்றன.

‘முடிவுரை’ என்னும் பகுதியில், ஒவ்வொரு இயலிலும் கண்டறியப்படும் முடிவுகள் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன. இதனைத் தொடர்ந்து இவ்ஆய்வுக்குப் பயன்பட்டுள்ள முதன்மை மற்றும் துணைமை நூல்கள் அகர வரிசையில் துணைநூற்பட்டியலாகத் தரப்பட்டுள்ளன.